

לחיפוש נצחיות רוח קדשו של אור האורות הנחל נובע מקור חכמה

אבקש

בס"ד | גליון 46 | אדר תשפ"א

ירחון חסידי ברסלב

פורים של שער הזהמישים

הצעקות והזעקות בשדות
כהכנה לפורים, הבכיות
המרטיטות בשעת קריאת
המגילה, השכרות בפשיטות
ותמימות מתוך מסירות
נפש, הכיסופים והבעירה
שהתפרצו כלבת אש בלי
מעצור וגבול והדיבורים
מלאי הדעת שהרעידו כל לב
| כיסופים וגעגועים לאורם
של ימי הפורים במחיצתם
של זקני אנ"ש בדור העבר |
הטעימיני טעם פורים

ללמוד וללמד

מסע חובק תבל בדרכו
של הר"ר שמואל טל הי"ו
עד לתוככי חבורת חסידי
ברסלב באלעד

בשמחה תמיד

איש החסד והשמחה הר"ר
בעריש זלוטניק מגולל בשיחה
מיוחדת את התקרבותו לאור
האורות בחיות ותמימות

לטייל בתורתו

פרייסק לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

לטייל בתורתו

סקירה ייחודית לסדר הלימוד
שנערך לבחורי אנ"ש וסקירה על
הפרוייקט הגדול לעידוד העמקה
והתבוננות בספה"ק ליקוטי מוהר"ן

ברסלב גלובל
השער לחסידות ברסלב

ניצוץ של אור: ריקוד שהוא דרך חיים - חבורת הריקודים בחצות הלילה

בגליון:

24 האש מתגלית בפורים

תבערת לבנם ותשוקתם בעיצומם של ימי הפורים, של אנשי הצדיק בדור העבר כפי שהצטיירה בעיניהם של זקני אנשי החיים עמנו כיום

36 לטייל בספרו של הרבי

סיקור מיוחד מהכינוס של בחורי אנשי במסגרת הפרוייקט הייחודי "לטייל בתורת" לעידוד הלימוד בעיון בספר הקדוש ליקו"מ

38 שמחה בכל מצב

לעבור מעברים קשים אבל להישאר תמיד בשמחה | שיחה מיוחדת עם הר"ד בעריש זלוטניק משמח הלבבות הנצחי

50 ימי שמואל

קטעים מיומנו של ר' שמואל הורביץ זצ"ל שרואים אור לראשונה

56 משם יקבצן

מסע ההתקרבות המפעים של הר"ד שמואל טל בלי שום התחשבות במניעות ובקשיים

62 ברענען צום איבערשטען

הרה"ח ר' משה קרעמער איבער די פייערדיגע עבודה און 'ביטול' פון הרה"ח ר' שמואל הורוויץ זצ"ל

מדורים:

דעת זקנים

שמחה ומילתא דשטותא

בעקבות הרועה

מאמר א' - קיימו וקבלו

ההולכים בתורת ה'

מאמר ב' על תורה י"ז קמא

עצת העצות

פרק ג'

נפשי בשאלתי

לשמוח תמיד

ניצוץ של אור

חבורת המרקדים

משיב לשואל

איך זוכים לאזמרה?

יז"ל ע"י
מערכת אבקשה

טל': 02-539-63-63
פקס: 077-318-0237

©
כל הזכויות שמורות.
העתקת קטעי מאמרים,
או תמונות, אך ורק
באישור בכתב מהמערכת.

החוברת פורסם ע"י
מערכת 'ברסלב גלובל'
info@breslevglobal.com

עיצוב גרפי: א. שפירא

הגליון מודפס ע"י
מנא. הפקות דפוס -
כל סוגי ההדפסות
במחירים זולים
לקבלת הצעת מחיר
משתלמת במיוחד
פנו לטלפון
052-7631367

ילד שעשועים

מתכון רותם
מאמר
מגלת הסתר
ספור

החוט המשלש
שעשעון

עמוד 52

ועכשיו... יש אור אהבה שבדעת

פסילות ורע גמור ואין שם שום טוב וישם שכל וישום נצוץ של הקדשה. ועל כן כל מעשיהם הם כלי שום שכל וטעם אפלו של טענות... והוא שרש הסטרא אחרת והקלפה, כי כל הסטרא אחרת מקבלין משם. (שם)

כשהרע הזה מתגבר על האדם אין לו שום כלים ללחום עמו, אין מולו שום טענה רעה, אותה יכול הוא להפריך בסברות הגונות. אין לרע הזה מהות של 'דעת', שהוא יכול לסתור עם איזה תירוץ דקדושה, זוהי רק הרגשה של חושך עמוק בלב, המכסה ארץ ושמים. כך פוכר הוא את ידיו ביאוש, טאטע, עזרני הצילני...

אח יקר, אל דאגה, גם בשבילך ישנה עצה. וזה בחינת תקף הנס של פורים אשר הפליא השם יתברך חסדו עמנו בימים ההם... כי היה פאותו הדור מרדכי היהודי ועצם תקף מעלת מרדכי מובא בפכתבים, שהיה אור גדול ונורא מאד, והוא בבחינת אהבה שבדעת... (שם)

בפורים נפתחת הזדמנות חדשה לכל אחד ואחד, גם למי שכבר החליט בדעתו שהקב"ה איננו חפץ בו חלילה, מי שהסכים בדעתו לבוסס בבוץ של החושך כל חייו.

בפורים נותנים לכל אחד מאיתנו לגוים מעט יין, ולקבל לתוכו אור חדש לגמרי, אור של 'אהבה שבדעת', של קשר אינסופי לה', של ביטול וניתוק מכל הבלי העולם, קושיותיו, מחלוקותיו...

בפורים אנחנו מקבלים כוח להתמודד מול ניסיונות מעודכנים, מול הרוח הנושבת וצועקת 'אלוקיהם של אלו ישן הוא', וכשם שבמצרים היו היהודים צריכים לטעום מ'אור' רוחני, בכדי שיוכלו בכלל להתחיל להתעורר ולצאת. גם כיום אנו זקוקים לקבל סיוע, רק 'ועכשיו' גם הסיוע מותאם הוא ל'קליפות ערכניות' שעומדות מולנו, ה'אור' שנשפע עלינו מגיע הישר משער החמישים.

'ועכשיו, כל ההתחלות מפורים...' עכשיו ניתנת הזדמנות לכל אחד לטעום טעמה של קירבת אלוקים מהי, טעם שיגרש כל חושך, שישבר מחיצות ברזל, של הרגשת ריחוק. נכון, זהו איננו מצב שבו תמיד האור יאיר כמו עכשיו, אבל 'אהבה שבדעת' שתתגלה, תתן לנו כוח לעבור גם ימים ארוכים של חושך ואפילה, בהמתנה לגאול וציפייה לישועה.

ניקח מאוצרותיהם של ימים אלו מלא חופניים, נמלא את פינו יין, נודה ונהלל על אורות שכאלו לאבינו שבשמיים...

הקשר הכי פנימי של הבן עם האב. הוא גורם לכל אחד מאיתנו לחוש מיותר, מרוחק, דחוי. הוא נלחם נגד ה'אהבה שבדעת'.

ואכן, ירידת הדורות שהתרחשה מאז ועד היום, הורידה את כלל ישראל למקומות רחוקים הרבה יותר, לשער החמישים של הטומאה ממש. את עם ישראל בכללותו, ואת כל יהודי בפרט.

ועל כן עשה הקוץ עץ גבוה חמשים אמה, כי חשב להתגבר כנגד קדשת יום הכפורים... שהוא בסוד יוכל הגדול, שהוא שנת החמשים. (ליקו"ה שחיטה ד')

בפורים אנחנו מקבלים כוח להתמודד מול ניסיונות מעודכנים, מול הרוח הנושבת וצועקת 'אלוקיהם של אלו ישן הוא'. וכשם שבמצרים היו היהודים צריכים לטעום מ'אור' רוחני, בכדי שיוכלו בכלל להתחיל להתעורר ולצאת. גם כיום אנו זקוקים לקבל סיוע, רק 'ועכשיו' גם הסיוע מותאם הוא ל'קליפות ערכניות' שעומדות מולנו, ה'אור' שנשפע עלינו מגיע הישר משער החמישים

התלמיד הגדול 'הושע בן-נון' שלוחם את מלחמת רבו הנצחית, בשורש הטומאה והזוהמא, יורד לשורשם של דברים ומפענח נעלמים.

יש בחינת קלפות וסטרא אחרת, שהם בבחינת ימים, בחינת ימי רע והם כנגד ימי טוב, ושם יש כמה ניצוצות מהימים והמדות שנפלו כידוע. (ליקו"ה פורים ד')

ישנה ההתמודדות הפשוטה מול טענות של הסטרא אחרת, מול ניסיונותיה להצר את צעדיו של היהודי בכל אורחות חייו. אלו הם הקליפות שעומדות במדרגות של ה'מידות', ומולם ישנו כוח הקדושה שנקרא 'אהבה שבמידות' הוא לוחם עמם ומפרק את טענותיהם אחת לאחת...

כי בבחינת הקלפה של הימים והמדות יכולין למצוא שם כמה ניצוצות דקדושה כנ"ל. ועל כן יש שם איזה טעם וענין אף על פי שהוא בטענות, כי הם מהפכים דברי אלקים חיים מחמת רבוי הרע. אף על פי כן על כל פנים יש שם איזה טעם של טענות ושקר. (שם)

אבל אנחנו מתמודדים מול משהו אחר לגמרי... ויש עוד בחינת סטרא אחרת שהוא פלו רע ואין שם שום טוב, ואין שם שום דעת כלל, הינו שהם

ההכרה הלמה בו בעוה, אדי האלכהול החלו אופפים את מוחו, חושפים לעיניו עולמות חדשים. מין 'גדלות המוחין' שלא הייתה מוכרת לו...

הוא לא זכר מעודו מציאות בה עוברת עליו יותר מזקה, בלי לחוות את המציאות העגומה שלו בעבודת ה' או שאר המועקות שמכבידות עליו כל כך. כל ימיו הוא עסוק בלרדוף אחרי מה שאין לו, אחרי מה שמרחיק אותו ומחשיך עליו את אור הקדושה.

מרגע שחש מיודעינו את האור הנעים כל כך שהוא שריו בו כעת, הוא החל מחפש דרך להבטיח לעצמו שזה לא יעזוב אותו עוד מעט, כשטעם היין המריר יעזוב את פיו, ואותו תחליף מרירות מסוג אחר. המצב הזה נעם לו כל כך... הוא נזכר אט אט בימי הבחורות הצעירים שלו, בהם הוא עוד ניסה לבנות תוכניות שונות, והביט על גופו המזדקן מבעד לזוגיות עיניו שהיו אדומות מיון.

אבל איך?! רבנו של עולם! איך זוכים להיכלל במקום הזה, להיות תמיד מחובר ומאוחד עם המקום האמיתי שלי עם ה', עם התורה, עם המצוות... והצדיקים שמגלים את כל זאת.

כלל ישראל במצרים נמצא במצב קשה מאד, גם אותה חמישית מתוך כלל ישראל שנשארה לפליטה, הייתה במצב שעוד מעט קט והם יישארו שם לנצח. כמובא, שאם היו ישראל, חס ושלום, מתמהמהים עוד כרגע במצרים, היו נשארים משקעים שם, חס ושלום, שהיו סוד ולא יכלו להתמהמה וכו' כידוע, על כן חמל עליהם ה' יתברך ודלג על הקץ והאיר בהם הארת הדעת על ידי משה רבנו, הארה נפלאה, אף על פי שלא היו ראויים לזה על ידי מעשיהם, ועל ידי זה נתעוררו לשוב לה' יתברך בבחינת משכני אחריה נרופה. (ליקו"ה גילוח ד')

באותו מעמד הייתה תחילת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים. ומאז ועד היום יורד עלינו אותו אור מדי שנה בליל הסדר, כדי להאיר לנו בתוך הגלות הנוראה הזו בה אנו שרויים, להוציאנו מארבעים ותשע שערי טומאה.

אם חשבנו שבכך יסתיים הסיפור, אנחנו מגלים שיש לו המשך ארוך...

התגברותם של פרעה, אנטיכוס, ואפילו נבוכדנצר, הייתה עדיין בתוך ה'מידות', בתוך הצמצומים הפרטיים, במלחמה על מצווה כזו או עבירה אחרת, במקום ששייך עדיין להתמודד עמה איכשהוא, אבל אז הגיעה העת בה אנחנו מתמודדים מול 'עמלק' בכבודו ובעצמו... הוא כבר משהו אחר לגמרי... במקום להילחם על כל פרט ופרט מחיי היהודי, הוא יורה את חיצו ישר אל תוך הלב, לתוך

זעת זקנים

לקט אמרים ומעשיות נפלאים
מאוצר שיחותיו וסיפוריו של החסיד
הישיש ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל

(בתרגום משפת האידיש)

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

נושא: שמחה ומילתא דשטותא

ועתה אל תתלוצצו...

(ר' משה בינשטוק: אחרי שרבינו אמר את 'שלשת התנאים' על אמירת בדיחות, האם הכוונה היא שלא שייך לומר כלל בדיחות?) בוודאי שלא, בוודאי! כיצד זה יכול להיות אחרת?

רבנו אמר: "איר קענט זאגן א ווערטל נאר ס'זאל אין זיך האבן דריי תנאים: ער זאל נישט הנאה האבן דערפון, נישט מיינען יענעם טרעפן, ס'זאל נישט זיין קיין ניבול פה" - מילי דבדיחותא מוכרחים לשלשה תנאים: א': שהמספר לא יכוון לכבוד עצמו, ב': לבלי להתכוון לפגוע בכבוד הזולת, ג': שלא יהיה בזה ניבול פה"; והפטיר ואמר: "און היינט זאגט ווערטלאך..." - כעת אמור/תאמרו מילי דבדיחותא...":

מאחר שרבנו אמר - 'היינט זאגט ווערטלאך', איז דער פשוט: אז ס'קען גארנישט זיין קיין ווערטל! פירוש הדבר הוא - שכמעט ולא שייך לומר בדיחה!

(רמ"ב: אם כן מילתא דשטותא שייך רק עם תנועות?) יש עניין של 'מילתא דשטותא', אבל כאן מתכוונים 'למלתא דבדיחותא', ישנם רבים שאומרים בדיחות, באומרים 'רבנו הורה לעשות מלתא דבדיחותא'.

מי שלא ראה את אנשי שלומינו עושים 'מלתא דבדיחותא', לא ראה איזה מין חן היה 'למלתא דבדיחותא'! היה לזה חן!

היו עובדי ה' מופלגים - 'ר' אפרים בר' נפתלי", הוא עבד את ה' משתים עשרה עד שתים עשרה ללא הפסקה! מהשעה שתים עשרה בלילה, עד שתים עשרה (חצות היום), שתים עשרה שעות הוא עבד את ה'!

הוא התגורר בארץ ישראל שנים רבות, והיה נוסע לאומן על 'ראש השנה', מנהגו היה להיות 'ראש השנה' באומן, ובסוכות בעיר טשעהרין, אצל בתו שהתגוררה בטשעהרין, ומיד לאחר סוכות הוא חזר לארץ ישראל.

מצוה שקבלו עליהם בשמחה

הייתי בברית של גר בן 'שישים שנה', מהעיר 'לאדיזין', הוא היה עשיר, אבל הרוסים לקחו לו הכל, הוא היה אז בגיל 'שישים וארבע שנים', גבוה, גיבור.

הוא הגיע לאומן, שמה גיירו אותו, אצלנו, בשאר המוקמות כולם פחדו, בגלל שלגייר שם ברוסיה - יכלו לתת עונשים גדולים, אבל בברסלב היה הכל. הגיע הגר, הוא התחבר אלינו, "הוא רוצה להתגייר", - לא כל כך מהר גיירו אותו, היה שם בית-דין, גיירו אותו.

הייתי בברית שלו, בן אדם בן 'שישים וארבע שנים', המוהל היה משלנו, מוהל טוב, לעשות כזו ברית - צריך להיות שם 'רופא', הוא רצה לקשור אותו, ואז הוא אמר: "אני קשרתי את עצמי, אתם לא צריכים לקשור אותי, אני קושר את עצמי!"

והמוהל מאד פחד, הוא אמר לו: "תנוחו כמה ימים, שלא תזוז ממקומכם!", ואצלינו נהגו אחרי הברית מיד היו עושים 'ריקוד', אז הוא ירד מהמיטה ונכנס לריקוד... המוהל צעק: "געוואלד, הוא לא יסבול את זה! מה הוא עושה?!"

לא יכלו לעצור בעדו, השמחה שהייתה בו בגר - שהוא כבר מהול - 'אין לשער ואין להעריך' איזה שמחה הייתה לו!

ובאותה תקופה היה רעב באומן, לא היה מה לאכול, יכול היה לעבור שבוע שלם שלא נטלו ידיים על 'כזית', והוא הביא איתו עגלה מלאה 'אוכל' מלאדיזין, עגלה עם 'לחם', עם הכל, והרבה אנשים מהעיר נכנסו, רצו לאכול משהו, וחיכו שרק יכניסו אותו לברית!

והייתה 'שמחה גדולה', הוא רקד איתנו ביחד, הוא לא הסתכל על עצמו כלל, השמחה שיש בו "הוא כבר יהודי", "הוא כבר מהול"! כיצד אפשר לצייר זאת בעולם הזה?!

הייתה
'שמחה
גדולה',
הוא רקד
איתנו
ביחד,
הוא לא
הסתכל על
עצמו כלל,
השמחה
שיש בו
"הוא כבר
יהודי",
"הוא כבר
מהול"!
כיצד
אפשר
לצייר זאת
בעולם
הזה?!

ברם
ה'שמחה'
של 'ארץ
ישראל'
צריכה
להיות
אצלך כל
כך גדולה,
שהיא
תרגיש
שהנך כל
כך מרוצה
מארץ
ישראל,
שהנך כל
כך שמח,
והבית
כולו נהיה
בשמחה
מארץ
ישראל,
זה יעשה
רושם
רב, 'ארץ
ישראל'!

- 'סורי ארץ ישראל', צריכים לסבול קצת, אולם הקב"ה עוזר, הקב"ה עוזר!
ברם ה'שמחה' של 'ארץ ישראל' צריכה להיות אצלך כל כך גדולה, שהיא תרגיש שהנך כל כך מרוצה מארץ ישראל, שהנך כל כך שמח, והבית כולו נהיה בשמחה מארץ ישראל, זה יעשה רושם רב, 'ארץ ישראל'!

וגילו ברעדה

אני זוכר חתונה שהייתה פעם באומן, הייתה פעם חתונה של עניים, חתיכת לחם. להכין לה מלבוש, ולקנות מיטה שבורה, כסא ושולחן קטנים, אכן 'חתונה ענייה'! הרבי מספר במעשה מה'ז' בעטליר'ס' שהם חפרו בור וכיסו אותו בזבל. ומה שנשאר, (מהחתונה של הקיסר שהייתה קודם) מזה הם עשו אותה (את סעודת החתונה) "ושם היו בשמחה"!

"און דארטן איז מען גיווען גוט פריילך"!
כך זה היה (אצל אנ"ש באומן) אני זוכר כאלו חתונות אצלנו! התאספו יחדיו - יחדיו נטלו ידים על לחם, חתיכת הערינג, והמשקה של ה'תם' (היינו מים), כוס תה, ושם היה שמח! אני זוכר כאלו חתונות.

אני זוכר את החתונה של הירש לייב (גיסו ר' הירש לייב ליפל ז"ל) אוי - השמחה שהייתה שם בחתונה! כזו מין שמחה עם כזו יראה! איזו שהיא יראה, משהו האיר שם בשמחה! ברוך (חתן ר' געצ'י ז"ל) יצא ב'ריקוד' למשך שעות! שעות!

לא לו שרקדו נשפכה מהם זיעה, עם כזו יראה לרבש"ע, היתה כזו אורה באותו לילה, וכי מה היה לאכול?! אני יודע מה, 'כזית חלה' מה כבר היה?! ושם היו שמחים! ושם היו שמחים!

היום נהייה עסק עם החתונות, המותרות של החתונה, הסעודות והסיפורים... מתי שמגיעים לעיקר כבר עייפים, זה כבר לא זה.

אני זוכר חתונות, אוי, כזו מין התעוררות לתשובה הייתה באותה חתונה, שמחה עם כזו מין יראה, א געואלד א געואלד! זה אכן הזכיר את החתונה של הילדים של (המעשה מ) ה'ז' בעטליר'ס', נזכרו מהחתונה ההיא!

(ר' נחמן בורשטיין: יש מכתב מר' נתן לייבעלע ראובנ'ס הוא כותב שם שכל חתונה יש לה חלק באותה חתונה (של) הבעטליר'ס), כן.

באחת השנים הוא נחלה, ולא היה ביכולתו לחזור, אז הוא נשאר בחו"ל, בינתיים נהיה קר מאד, והוא היה לבוש עדיין בבגדי קיץ, איתם הוא הגיע לאומן מארץ ישראל, לכן הוא מוכרח היה להישאר כל החורף בחו"ל, הוא שהה אצל ר' נחמן טולטשינער באומן כל החורף.

באומן בזמנו של ר' נחמן טולטשינער במשך כל ימות השנה לא היו שכיחים כל כך אנשים בקלויז, רק בראש השנה! בשאר ימות השנה היה בצדו של הקלויז חדר קטן, שם התפללו, ובקלויז הגדול לא התפללו והוא לא היה בשימוש.

אבל כשהוא ("ר' אפרים בר' נפתלי") היה שם באומן, הוא התפלל בקלויז הגדול, עבד את ה' כל הלילה, משתים עשרה עד שתים עשרה! עבודת ה' שלו שם הייתה נוראה!

לאחר מכן שמחתו הייתה לאין שיעור, השמחה שלו - כזה מין אדם שמח הוא היה - אותו ר' אפרים, זה היה ממש נורא! השכנים היו אומרים לר' נחמן טולטשינער: מי הוא היהודי הזה? חצי יום הוא בוכה, חצי יום הוא רוקד, מי הוא היהודי הזה?! ר' נחמן אמר עליו: "ב"י דעם איד איז א האלבן טאג יום כיפור און האלבן טאג שמחת תורה!" [אצל היהודי הזה חצי יום יום כיפור וחצי יום שמחת תורה!] כך אמר ר' נחמן טולטשינער על ר' אפרים.

ר' אפרים היה עושה לפעמים 'מילתא דבדיחותא'! - בשנים ההם עוד לא היה מקרר, היום כבר יש לכלום מקרר, באותם שנים - הציבור הגיע לראש השנה לאומן, ר' נחמן טולטשינער הכין את הסעודות לראש השנה, ולדגים היה קצת 'ריח', ור' אפרים אמר (בעת אכילת הסימנים בליל ר"ה) "יהי רצון שיסרחו שונאינו", מלתא דבדיחותא...

השמחה של ארץ ישראל

(רלו"צ פונה שוב לאברך המקורב הנ"ל כדי לחזקו בענין עלייתו לארץ ישראל), הנך צריך להיות 'שמח' בגלל שאתה בארץ ישראל!

ובזה יכול הנך לזכות - לשובע שמחות את פניך" - פנים שמחות! נו, הנך צריך להיות כל כך שמח עד שגם בני ביתך ישמחו!

חמי עליו השלום (ר' אהרן קיבליטש'ער) - [הנך יכול להיות 'עשיר' ברוחניות כמו חמי, ברם ב'גשמיות' תהיה עשיר יותר מחמי, תהיה עשיר ממנו], הוא היה עני מרוד...

כשחמי נכנס לבית, הוא 'שימח' את בני הבית, על אף שהוא לא הביא איתו מאומה - הוא היה עני מרוד! ברם הוא שימח את הבית כולו, כל הבית התמלא שמחה בבואו הביתה! 'ריקוד' ו'דילוג' איזה 'צחוק, הוא היה יהודי שמח!

הוא שימח את בני הבית, את כל הילדים הוא שימח! נו, תכנס בשמחה, יראו עליך שטוב לך כשאתה בארץ ישראל, 'הנך מרוצה'! איי ההתחלה קשה? הרי 'ארץ ישראל' נקנית ביסורין, עד שמגיעים, עד אז יש קצת

נפשו בשאלתי

מתלוצים לבני הנעורים
בשבילי הכיסופים
והחיפושים

האם בשביל לשמוח חייבים להיות 'מוצלח'?

אזהרת רבינו על השמחה ידועה היא, אך האם הכוונה היא 'לשמוח דווקא במשהו' או שמא גם "שמחה שאינה תלויה בדבר", סתם כך להיות שמח ללא שום סיבה, והעיקר שלא ליפול לעצבות? הא לכם מה דיבורים שיכניסו אותכם לעולם המאיר של השמחה | **ימי משתה ושמחה**

לשמוח - חייב לברוח מן העצבות עד הקצה, ולהיות שמח אף סתם ללא שום טעם ובלי סיבה ל"מסיבה", משום שרק כך הוא ייצא מגלותו, מהסט"א, מהטומאה, מהנחש וממעגל הקסמים האכזרי של עבירה גוררת עצבות, שגוררת עבירה, שגוררת עצבות וכו'. ורק בכך השמחה תהיה לו רפואה ומזור לנפשו, (מעשה מז' בעטלערס) ויקבל ישוב הדעת, וגם כח ועזות לשנות דרכו ולהטיב מעשיו עד שכבר כן יהיה לו הרבה דברים במה לשמוח...!

ג אלא שאדם מן השורה קשה לו מאד לשמוח 'סתם' ללא שום תוכן, אבל מחמת נחיצות העניין אשר כל קדושת יהדותו תלויה בזה, מייעץ הרבי שאכן יתנהג כמו אדם שלא מן השורה ויעשה עצמו כשוטה לפי שעה ויעשה כל מיני עניני צחוק ושטות - העיקר שיגרש מליבו את העצבות האיומה והמסוכנת ויכנס לשמחה אף שכרגע זו שמחה ריקה מתוכן!

ד אך ברור שעדיין אין זו שלימות של מידת השמחה המתבקשת מיהודי, שישמח בעושי ובאלוקיו בתורתו ובמצוותיו וכו' ואין זה אלא כאמצעי וכרפואה למוחו הנמצאת בשבי ולליבו האטום ע"י העצבות (נפילת אפים ד').

לאחר שמוחו וליבו ישוחררו ויתרפאו מן העצבות ע"י תרופת המילתא דשטותא, יוכל גם יוכל ליצוק אל תוך שמחתו תוכן יהודי אמיתי: "שלא עשני גוי", "אנוכי אשמח בה", "שהבדילנו מן הטועים ומן החולקים על הצדיק" וכו', ואף גם יתחיל לשים לב לכל הנקודות הטובות והמצוות הרבות שבוודאי עדיין יש בו, ויבין עד כמה ראוי לו לגיל ולשוש בהם, עד אשר אפי' כל "החבילות של כל מיני דברים לא טובים" כלשונו, - לא רק שלא יעיבו על השמחה אף גם יגבירו אותה, מתוך חשבון גאוני בפשטותו, אדם גרוע כמוני עדיין השי"ת אוהב אותו כ"כ, ומזכה אותו בכל אותם נקודות טובות! - כך שה'יגון ואנחה' יהפכו לסיבה של 'ששון ושמחה'! (תורה כ"ג).

ונסיים עם 'זוארט' דמיתאמרה משמיה דהגה"ר ר' אלחנן ספקטור ז"ל הכתוב אומר "במגילת ספר כתוב עלי" היינו מה שכתוב בספר' (לק"מ) במגילת" (ר"ת מ'צוה גדולה להיות בשמחה תמיד) זה כתוב גם "עלי" איך הוא ואיך שאני... ודפח"ח.

■ **חודש אדר הגיע ועוד מעט כבר פורים, ואני נזכר באזהרה הגדולה של הרבי 'להיות בשמחה תמיד', אך לא תמיד אני מבין איך שייך להיות בשמחה, הרי אני מלא בחבילות של כל מיני דברים לא טובים, ואני רחוק מאוד מאיפה שאני צריך להיות אז 'לשמחה מה זו עושה'?**

א מי גילה לך רז זה, שאזהרת רבינו על השמחה הכוונה היא 'להיות שמח במשהו? כמדומה לעניות דעתי שהכוונה היא גם על "שמחה שאינה תלויה בדבר", סתם כך להיות שמח ללא שום סיבה, העיקר לא להיות בעצבות, וזאת מפאת כמה סיבות:

1) "עיקר נשיכת הנחש הוא עצבות" (ת' קפ"ט) א"כ ע"י עצבות נותנים ניקה וכח לנחש ועי"ז הוא עלול להפיל את האדם לכל הרע שבעולם רח"ל וכנראה בחוש שע"י עצבות אין לאדם כח להילחם במלחמת היצר. אבל לעומת זאת שמחה נותנת כח ועוז לאדם להתגבר בכל הנסיונות (ת' כ"ב) וע"י שמחה הקב"ה בעצמו שומר על בריתו (ת' קס"ט).

2) עצבות סוגרת ואוטמת את הלב ואת המחשבה כך שאדם לא מסוגל אז ליישב את דעתו מהו התכלית מכל הבלי העולם. אבל ע"י שמחה הוא מוציא את מוחו לחירות, וכך יוכל להתבונן היטב בכל מה שקורה אתו, ותהיה לו השקפה נכונה על כל החיים, עד שיוכל להנהיג את עצמו כראוי להינצל ממה שצריך ולהטיב דרכיו (תורה י').

3) עצבות היא טומאה וסט"א, והיא היא גלות השכינה. אבל השמחה היא הקדושה וגאולת השכינה (תורה כד'). ולכן אדם שהוא עצוב הוא נמצא בשבי אצל הסט"א. יהודי כשהוא מתחיל לשמוח הוא עובר מיד לצד הקדושה, אפילו עוד לפני שהוא הספיק לעשות משהו בעבודת ה'.

ולכן אומר הרבי אשר "תיכף שאדם רוצה לכונוס בעבודתו ית' (תכף" עוד לפני שעשה משהו טרם יש לו במה לשמח), אזי תכף היא עבירה גדולה כשיש לו עצבות ח"ו, כי עצבות היא ס"א והקב"ה שונא אותה" (ת' מ"ח).

ב כלל הדברים: גם הגרוע שבגרועים אשר (נדמה לו ש) אין לו במה

בחור יקר! ניתן לשלוח שאלות, התלבטויות, בענייני עבודת ה', בדרכי רבינו הק', וכיוצ"ב, באמצעות הקלטת השאלה בטל' המערכת: 02-539-63-63 שלוחה 5, או בשליחה לפקס: 077-318-0237.

וּרְאֵם טוֹט זִיד דִּיאָ!

אהבה. לוקח נפשות. אתדבקות רוחא ברוחא. שנאה. רוח רעה. אהבה ורעות. עניים הגונים. דיבור הישראלי. דיבור קדוש. איש יהודי.

נשמות ישראל. הטוב

הכבוש. כליון והפסד.

הרע נתלש. בעלי

תשובה. שנאני שחק.

טורף. טירוף. טרף.

בשורא דתורא. חיונו

בצמצום. איש הכשר.

נתרומם השכל. יותר

מהראוי. פגם המזבח.

שלימות המזבח. גרים.

ניצוץ הקדוש. אמונת

ישראל. נכסי הגר.

קדושת ישראל. צדקה.

נפשות ישראל. אוויר

הנך והזך. רוח סערה. יום הולדת המלך. מתפעל

הנפש. נפש הרואה. יום גנוסיא דמלכא. אין

מלך בלא עם. נותן להם מתנות. מים הזידונים.

אש ומים. תכלית הטוב. חשך ואפלה. עכירת המעשים. כסילות השכל. דעות נפסדות. מזבח. בלבול הדעת. יניקת הקליפות. כתב ישראל.

שלימות השכל. אוויר

מעופף. הטוב משתוקק.

זרע הילודים. האי כוורא.

יראה. אהבה. רצונות.

כלל, פרט, פרטי פרטים.

התפארות. התגלות.

פחות שבישראל. נענוע

עם הפאה. צדיק. עלה

במחשבה. תפילין.

אכילה בכשרות. בריה

קלה שבים. אוויריים

מכים זה בזה. חקיקה.

כתב. עוז. צרור הכסף.

אב בחכמה. החמרים.

כלי המעשה. שלימות המעשים. קדרות. מעשה

הצדקה. לאכול בקדושה. נזדכך האוויר. שער גן

עדן. גדולת המלך. נופל יראה. אריה. יתוש. קונה

מה מתחולל פה?

בִּי עֵקֶר הַצְּדִיק הוּא תוֹרַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה

(ליקו"ה חו"מ שלוחין ה' יב)

רשת כוללים וחבורות ללימוד ליקוטי מוהר"ן בעין

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

04-627-73-13

טעמו וראו כי טוב ה'

ק לטייל בתורתו

לטייל בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

משפט וישוב הדעת

עצת העצות

נתיב לא ידעו עיט

נתיבות ומסילות בדרכי קנין התבודדות

בשני הפרקים הקודמים עסקנו בשני חלקים יסודיים ומהותיים בהתבודדות: א. עצם ההתבודדות - המפגש עם השי"ת, ללא כל קשר להרגשת הלב או לכמות הדיבורים שהיו בהתבודדות. ב. דיבורי ההתבודדות. קדושתם ומעלתם.

עוד מהפרק הקודם: המתבודד הקבוע אינו דומה כלל לרעהו שאינו מתבודד בכל יום בקביעות, מפני שדרך ההתבודדות סוללת מחדש את החיים. היא אינה 'עוד' עבודה או עצה בעבודת ה' - כי אם דרך חדשה.

כמו"כ ראינו שכל דיבורי ההתבודדות, אף אם אינם תחת הרגש מיוחד, חשובים ומועילים עד למאוד. אף אם אין לאדם ביטויי קרבה מיוחדים, עדיין יש להשי"ת קורת-רוח עצומה מהם. היהודי יושב ומנסה למצוא מילים שיגדירו היטב את תחושתו, ואינו מוצא, אך ממש באותה שעה - כל דיבור, ולו הקטן ביותר, נחשב מאד במרומים. הקב"ה נכסף ומשתוקק למשמע הדיבור הדל היוצא מפיו בנו, אף אם דומה להגיגיו של תינוק חסר דעה. "הבן יקיר לי אפרים... כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על כן המו מעי לו, רחם ארחמנו..."

יחד עם החיזוק הגדול שבדברים אלו (ודווקא הודות לו) - מתעורר הרצון להביט הלאה, אל השלב הבא. הרי הכל חפצים לדבר דיבורים שייבטאו באמת את פנימיות הלב, את רצונו העז והאמתי להתקרב להשי"ת. אכן, יש לקב"ה נחת רוח עצומה מדיבורים בעלמא, אך מתוך הדברים אתה שומע - במידה טובה מרובה - איזו נחת-רוח תתעורר במרומים מדיבורי אמת המגיעים מתוך הלב.

ואף אם אמנם יתברר כי עבודה היא, וגייעה היא צריכה, אך כדאי הדבר בשביל נקודת חיינו, נשמת אפנו.

וכמובן יש להתפלל על כך ללא הרף להשי"ת, שנזכה להתבודדות ראויה. ההתבודדות גופא, שכולה תפילה - זקוקה לתפילות על עצמה. בלכתו בדרך, בשכבו ובקומו, וק"ו בתפילותיו הקבועות - מפזר יהודי מלים רבות לקונו: עזרני נא שאזכה להתבודדות של אמת.

כוח המשפט

כפי שראינו עד כה: כוח הדיבור - אדיר וכביר, אם יודעים לנצל כהוגן (ואף אם לא...). מתנה נפלאה היא מאת השי"ת. איך ננצלה כראוי? כיצד נלמד פינו לדבר דיבורי אמת, היקרים כל-כך לפני ה'?

אכן, מי לנו גדול מרבינו הק', ללמדנו דיבור של אמת מהו. נבוא אפוא להטות אוזן לדבריו הקדושים בתורה מ"ט, שם מגלה שעל האדם לשפוט עצמו בכל יום. ורבי נתן מסביר שמשפט זה, בו שופט האדם את מעשיו אם ראויים הם - נעשה בשעת ההתבודדות.

וראה בתורה קס"ט (קמא) שם כותב רביה"ק שעי"י שהאדם דן עצמו בעצמו, ממותיק את הדינים מעליו: **"דְּהִינּוּ עַל כָּל מַה שְּׁעוּשָׂה, דִּין וְיִשְׁפֹּט בְּעַצְמוֹ אֶת עַצְמוֹ עַל כָּל דְּבָר אֲשֶׁר רָאוּ לוֹ לַעֲשׂוֹת, וְיִשְׁפֹּט בְּמַעֲשָׂיו וְיִתְקַנֵּם כְּרָאוּי... וְעַל יְדֵי זֶה שֶׁהָאָדָם דָּן וְשׁוֹפֵט אֶת עַצְמוֹ, עַל יְדֵי זֶה מְמַתֵּיק וּמְבַטֵּל הַדִּין שֶׁלְּמַעַלָּה. כִּי כְּשֵׁיט דִּין לְמַטָּה אֵין דִּין לְמַעַלָּה."**

כך גם בתורה ט"ו כותב רביה"ק שהרוצה לזכות לטעום טעם אור הגנוז, צריך להעלות את היראה לשורשה - וזה נעשה ע"י משפט ששופט עצמו בכל יום ודן בעצמו על כל עסקיו, אם ראויים מעשיו. ומוסיף שם שפעמים רבות, המשפט שעושים לאדם מלמעלה נעשה ע"י שליחים, שאינם יודעים רחמים, וכך נעשים דינים על האדם - והעצה היא שידון עצמו בכל יום וכביכול 'קדים' את המשפט דלמעלה, ואז יישפט ע"י הקב"ה עצמו שדן ברחמים ובחסדים.

משפט עילאי זה, נערך כאמור על ידי התבודדות. ע"י שפרכת הלב לפני השי"ת בפשטות. טבע זה - של שפיטה עצמית בזמן ההתבודדות - נעשה מושרש

דיבור אמת

כאשר ח"ו מתעורר פירוד בין שני חברים חלילה, הם לא יוכלו להשלים ביניהם בלי לקיים שיחה וליוזום דיבור זה עם זה, למרות אי הנעימות הכרוכה בכך.

ואף כי אמנם יש תועלת עצומה בעצם המפגש שיפגשו ביניהם בכדי להשלים - אולם אם אותם חברים בפגישה ידברו ביניהם אך ורק על נושאים צדדיים שאינם קשורים לגוף העניין - לא נוכל לומר שהם אכן מיצו את התועלת שיכולים היו להפיק מן השיחה.

דיבורים ככל שיהיו חשובים הם בוודאי - אך שאיפתנו היא תדיר לזכות לאותו 'דיבור של אמת' לדיבור שנוגע בעצם הנפש, המתייחס לנקודה הפנימית ביותר, האמיתית בתכלית. וכמשל לדיבור אמת של חבר האומר לבר-שיחו: 'מצטער אני על מעשיי. טעיתי'.

הבן אפוא, שכאשר האדם יושב מול בוחן-כליות - ולב ומשיח את ליבו, בוודאי יש נחת-רוח והתפעלות עצומה בשמים אף מעצם המפגש בין אב ובנו - אולם אין הדבר דומה לשיח של דיבורי אמת, בו פותח הבן את סגור ליבו מול אביו המקשיב לדבריו.

החלק הפנימי של ההתבודדות מתגלה כאשר הבן פותח את היושב אצלו במעמקים... את זה חפץ מלכו של עולם לשמוע, לכך מצפה ומייחל. "שפכו לפניו לבבכם" - אל תצפינו, אל תעלימו, אל תסתירו. אל תעמידו פנים ותדברו סחור-סחור רק על החלקים החיצוניים. הביאו את עצמכם, את נקודתכם הפנימית.

פרק ג'

אש המשפט

במשך הזמן במציאותו הפנימית של המתבודד, ומלווה אותו בכל מהלך חייו ביום יום.

המשפט פועל כוח בעולם. אש המשפט מכלה ושורפת את הרע שבעולם. וכפי שהרע מתחדש בכל יום תמיד, עלינו להתחדש לעומתו אף בקדושה ולחדש משפט בכל יום.

הן ידוע שמטרת ביאתנו לעוה"ז הינה בכדי לברר ניצוצות. כל תפילה, כל סדר לימוד - הינו "בירור ניצוצות". בירור הטוב מן הרע. ומחמת כל הרע הסובב את האדם, על מנת שיבררו, ע"כ מצוי האדם תמיד בסכנה גדולה - ולשם כך לימדנו רביה"ק שצריך לשפוט עצמו בכל יום ויום בהתבודדות, ובזה הדרך ינצל בעז"ה מנשיכת המזיקים.

לעיתים באים קליפות או מזיקים ונצמדים ליהודי, והוא נבוך מחמת שאינו יודע מהיכן ולמה הגיעו אליו. אך האמת שסיבת הגעתם אינה תלויה בו כלל, ואינם כתוצאה ממעשיו, אלא יש מציאות קיימת שעליו לברר ניצוצות וזה סיבת הגעתו של ענין זה. "כי כל דבר ששעולו, יש בו ניצוצות הקדושה שנופלו בשעת שביירה... וכל דבר יש לו שעה וצריך לבוא בשעה זו לאדם זה, שהיא משך אֶחָד עם אֶחָד הניצוצות שיש בזה הדבר" (ליקו"מ קמא נד). וכאמור, העצה לכך שידון וישפוט בכל יום ויום בהתבודדות אם מעשיו ראויים.

כל אדם באשר-הוא יכול וצריך לדון עצמו. אין הוא רשאי לפטור עצמו ולומר 'איני יכול בכך'. הצדיק מקרב אותך - ולכן, בכדי שיהא בידו לעורר את הטוב שבך, מוכרח ונצרך בהתעוררות נפשך על ידי כוחותיך שלך.

המשפט מחדיר כוח ביהודי לעמוד איתן בניסיונות ובקשיים אליהם היצר מביאו, וכפי שכותב ר' נתן: "פי עקר כבישת היצר זוכין על ידי משפט, על ידי ששופטין ודנין את עצמו בעצמו, שבוודאי אינו בדיו לחטא נגדו יתברך הגומל לו כל הטובות ועתיד להפיר ממנו על הכל" (ליקו"ה כוח והרשאה ד).

ואכן בכח המשפט שבהתבודדות, זוכה היהודי לקבל מוחין וטעם חדש לגמרי בעבודת הבורא יתברך. אותו אדם הנפול בשניה עמוקה בת שבועים שנה ויותר, יכול בהחלט להפוך לרענן וחי בכל דבר ודבר.

בהירות וישוב הדעת

והנה, במשפט יש שני חלקים: יש את עניין הבהירות המתעוררת באדם, בירור המעשים ובחינתם לעומק. ויש עוד עניין שהמשפט גורם לאדם: ישוב הדעת.

כך היו רואים על גדולי אנ"ש שדיברו תמיד ברוגע ובישוב-דעת אמיתי. ניתן לראות מכך בחוש שכל המקיים את עצות הצדיק באמונה ובפשטות גמורה, זוכה ומקבל דברים גדולים עד למאוד ונעשה לאדם מתוקן.

רביה"ק חידש שיהודי יכול תמיד לגעור בגופו ובאיבריו, להוכיחם על התנהגותם ולהאיר להם הדרך. וזהו עוד סעיף בישוב הדעת, להזכיר לעצמו, כפשוטו ממש, מהו התכלית ולשם מה ירד לזה העולם.

ואכן ר' שמואל איזיקי תלמיד רביז"ל בא לפני רביה"ק וסיפר שזמן רב מנסה לדבר עם גופו, אולם אינו רואה כל שיפור במצבו, ולהיפך, ממשיך ליפול עוד ועוד. ענה לו רביה"ק: הגוף משוקע עד למאוד בצרכיו, דבר עמו עוד ועוד, בסוף דיבורך בוודאי יחדור לתוכו.

(ובאותה הבחינה אנו מוצאים דיבורים מעין אלו בשיר ידידות מרביה"ק: "נפשי החזקה והפסקתה, למה לא חסרת עליך וישכחת אומן המנגל אותך והאכילך ממיתקים והלבישך ארגמן - ועתה אתה המוסקה

בין עקבי צאן ובין רגלי התאוות העבים והגשמיים ואתה ערם ועריה. יי מושפתך נהפך למשפתה דמעות... מה תעשה ליום פקדה. ומה תשיב לשולחך דבר")

חשבון של תפילה

אך זאת יש לידע כי משפט אינו חשבון-נפש בעלמא, שהאדם עורך בינו לבין עצמו - אלא מדובר על דרך של תפילה לקב"ה. חשבון וסיקור על מעשיו יחד עם תפילה להשי"ת.

החידוש שב'משפט' הוא, לקחת את הריחוק העצום ולעשות ממנו עצמו תפילה והשתוקקות להשי"ת, כדיבור ישיר ופשוט עמו ית'. שהרי זה לשון 'תפילה'; כדאי 'בחז"ל (סנהדרין מד). "יעמוד פינחס ויפלל, שעשה פלילות עם קונו" (וברש"י שם: פלילות - דין).

אבי, אתה הוא ששלחת אותי לעולם רחוק זה בכדי לגלותך. אך שא עינך וראה בריחוקי, את כישלונותי הצורבים בי פעם אחר פעם. רק היום בבוקר אירע לי כך וכך, ולא זו בלבד, אלא שעוד היום המשכתי בנילתי ולא נתתי לאוזני את חיוב החיזוק שצדיק האמת לימדוני. עולמי חרב, מזה זמן רב שלא טעמתי טעם התבודדות ערב, טעמו המתוק של שמו"ע כראוי, של דף גמרא. רק בלבול עוטף אותי. איה הרצונות הטובים, להיכן התאדו, אוי! מה יאה עלי, אבי אבי, אנא, עוררני חזרה לעבדך כראוי! - - -

ומתוך ישוב הדעת יזכיר לעצמו, לגופו, בדיבורים פשוטים וחודרים, מה תכלית יש בזה העולם החולף: 'גופי הענוג', אומרת הנשמה, 'איני יכולה יותר. מה טעם יש בהנאות רגעיות, חסרות אמת ונצחיות. מה ייצא מכל המרדף הלא-פוסק אחר התאוות, הן דומה מרדף זה לריצה אחר הרוח חסרת הממשות; זה ניסיון מטושפ ומגוחך, לזכות לטעם ואיכות. נמשל לשתיית מים עכורים ומטונפים - בעוד המעיין הזך והמתוק, המרווה והטעים, נובע בסמוך. הרי יום יבוא ונשכב כשרגלנו מופנות לעבר הדלת, ואז, שותפי למסע, מה יהיה עלינו'.

וכפי שרואים בתפילות של גדולי אנ"ש, שיש בהן את הדיבור לאיבריהם ולמוחם שהגיע בשילוב אחד עם דיבור להשי"ת. כגון התפילה הבאה ב'כוכבי אור' (ששון ושמחה, פתיחה): 'האם איני יודע שהכל הבל הבלים וגורע מהכל אֶלְפִים פְּעָמִים, כי גם העשיר הגדול שפגדולים, והממלא כרסו בההרף עין הזה בכל התאוות המדמות, גם הוא מקרר לירד להבור וללבש תכריכים ולשכב ברגליו אל הדלת, ולעטף את עצמו בהצוה הירקה ופני המות בלי שום ספק, וכל אבר ואבר יהיה מְכָרָח להתרַקב ולהתעַפֵּשׂ ולהתאַכֵּל לשני התולעים, ולהתעַכֵּל בִּבְטָנָם המְזֻהָם והמְשֻׁקָץ ולא יועיל לו לא פסוף ולא זָהָב וְכֹה וְעֵתָהּ מֵהַיֵּשׁ לִי לֹאֲבֹד וְלֹהֲפִסֵּיד בְּעוֹלָם הַמְּבֹכּוֹת הַזֶּה לְשֹׁאֲחֵק עֲצָמֵי בְּתוֹרְתָךְ וּמִצְוֹתֶיךָ' - - -

פניני מעמקים

אין ספק שנעים וקל יותר לדבר דיבורי גדלות על דברים טובים שהיו. אולם אם רצוננו להגיע לשלמות, עלינו לפתוח גם את המקומות הכי עמוקים בלב פנימה; לדלות משם פנינים, שאמנם עטופים בכללן ובקליפה עבה - אולם אחר ניקוי יסודי, שפשוף ומירוק, יבריקו למרוחק.

מה גדלות יש באם נמשיך לטייח את קירות לבבנו ונמשיך להציג את אותה הצגה מושלמת-מעייפת גם בהתבודדות, כמו לא יודע בוחן-כליות-ולב את מה שעבר בנו לפרטי פרטים...

הגדולה, החידוש והעוצמה שהתבודדות מביאה, היא לפתוח בדווקא את ה'קופסאות השחורות' הצפונות במעמקי הלב.

וכאמור, אכן שחורות הם. אך לאחר משפט אמיתי - יאירו גם יאירו

- - -

כל אדם
באשר-הוא
יכול וצריך
לדון עצמו.
אין הוא
רשאי לפטור
עצמו ולומר
'איני יכול
בכך'. הצדיק
מקרב אותך
- ולכן, בכדי
שיהא בידו
לעורר את
הטוב שבך,
מוכרח
ונצרך
בהתעוררות
נפשך על
ידי כוחותיך
שלך

התקרבות לצדיק, לשם מה?
מאמר א

בעקבות הרועה

"רועה ישראל האמתי שקלול
מכל השבעה רועים"

קִימוּ וְקַבְלוּ

קִימוּ מַה נְשַׁקְבְּלוּ כְּבָר

לשם מה אנו זקוקים להתקרב לצדיק, ומדוע
איך די לנו בתורה המסורה בידינו מכבר?
- על כך במאמר הראשון שלפניכם.

כ

צעד ראשון בסוגיית ההתקשרות לצדיק - עוד טרם ניכנס לבאר מהי ההתקשרות עצמה, על כל פרטיה וענפיה - עלינו לבאר ראשית-כל מהי המטרה בהתקשרות לצדיק; לשם מה אנו זקוקים להתקרב לצדיק, ומה

יחסר לנו בלעדיו?

לתועלת הענין נחدد את השאלה, ונשאל:

וכי אין די לנו בתורה המסורה בידינו זה אלפי שנים, ועל מה ולמה עלינו לחפש 'צדיק' שיגלה לנו את גילוייו?

בירור שאלה זו נחוצה לא רק לאלו שעדיין אינם יודעים מהצדיק, אלא גם לנו חסידי ברסלב המקורבים ומקושרים לרבינו, נחוץ בירור זה, לידע ולהודיע ולהיוודע מהי מטרתנו בהתקשרותנו אליו, ומה אנו חפצים להשיג על ידה.

שכן, כבר אמר רבינו:

האם לא הייתי יכול להיות מפרסם ומנהיג (שקורין 'גוטער יוד') כמו כל המנהיגים, שנוסעים החסידים אליהם ואינם יודעים על מה נוסעים, וחוזרים ושבים ובאים ואינם יודעים מה באים. אבל אני לא רציתי בכל זה...

(חיי מוהר"ן, שלה)

לפעמים עלולה ההתקשרות לצדיק - הנסיעה אליו, והשקידה על דלתותיו - להפוך גם היא ל'מלומדה', מבלי מטרה ותכלית, אלא מכח הרגילות האישית או החברתית. אך רבינו "לא רוצה בכל זה"; הוא לא מעוניין שניסע אליו מבלי שנדע על מה אנו נוסעים, ושנתקרב אליו רק מחמת שאנו משתייכים למפלגה ששמה 'ברסלב'...

כך שעוד בטרם נבאר את פרטי ההתקשרות וההתקשרות לצדיק, עלינו לבאר: כל זאת על מה ולמה?!

הלימוד של 'קיום התורה'

ובכן, הדברים רחבים וארוכים, ויש בהם כמה רבדים, מהם פשוטים ונגלים ומהם עמוקים ונסתרים*, אך כבואנו לתת הגדרה כללית ובסיסית, אין מתאימה יותר מאשר הגדרתו של מוהרנ"ת:

אמר פעם אחת בזה הלשון: הלימוד של 'דיני התורה' נתן לנו השם יתברך על ידי משה רבנו עליו השלום, והלימוד של 'קיום התורה' נתן לנו השם יתברך על ידי אדמו"ר זצ"ל. ועל זה מרמז הפסוק 'וישאבתם מים בששון ממעיני הישועה', ומתרגם יונתן: "ויתקבלו אלפו חדת בחדוה מבחירי דצדיקאי"ב.

(כוכבי אור, אנשי מוהר"ן, דיבורים ממוהרנ"ת, ה)

אמור מעתה:

שאיפתנו ותכליתנו היחידה היא לקיים את תורת משה אשר קיבלנו מסיני, ולשם כך חובה עלינו

א. וכפי שנפרט א"ה במאמרים הבאים.

להתקרב לצדיק האמת המלמדנו את "הלימוד של קיום התורה".

...

כשם שלגבי 'דיני התורה' עצמם, אנו חייבים את בירורם וליבונם המתמיד של החכמים והצדיקים שבכל דור, ובלעדיהם אין לנו אפשרות לדעת מה הם דיני התורה הלכה למעשה בדורנו אנו.

כי בודאי אי אפשר לנו עתה לידע דיני התורה על ברין, כי אם פשיהיה לנו ספרי הש"ס עם פרוש רש"י ותוספות ומהרש"א ושאר מפרשים, וספרי הר"ף עם כל הפרושים, וספרי הרא"ש והרמב"ם ונושאי פליו, והטור ומפרשיו, וספרי האחרונים, הבית יוסף והרמ"א ונושאי פליהם וכו', וספרי שאלות ותשובות וכו', שבכל אלו משתמשים הגדולים בספרי תשובותיהם כשורצים לברר לנו דין לאמתו. ובלעדי כל הספרים הנ"ל, ויותר מהם, אי אפשר עתה לברר הדיו לאמתו.

(ליקוטי הלכות, יין נסך ג, ה)

ואם לא היו אלו הספרים, לא היינו יודעים עתה שום דין.

(שם)

כך גם, ואף יותר מכך, אנו זקוקים לצדיקים שיבארו לנו את הדרך לקיום התורה'.

ועקר הוא הספרים הקדושים המביאים לידי מעשה, לידי קיום התורה, שלזה צריכו ספרים רבים מאד עד אין קץ, שיוכל כל אדם איך שהוא בכל דרגא ודרגא ובכל מה שעובר עליו כל ימי חייו הבלו בנערותו ובזקנותו וכו' בטיבו ובעקו חס ושלום, שיוכל להחיות את עצמו ולהשיב את נפשו ולקבל ולשאב מהם עצות אמיתיות איך להתנהג באפן שישאר קיים על עמדו ואם יפל לא יטל.

(ליקוטי הלכות, ברכת השחר, ה, לז)

וכשם שבלימוד תורת הנגלה, ידוע לכל שעיקר המטרה צריכה להיות 'לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא', שכן:

אפלו העוסקים בחקמות התורה ובפולא לשם שמים, כי 'חד' קדשא בריה הוא בפולא, אף על פי כן אין זה עקר התכלית, כי העקר הוא לאסוקי שמעתתא אלבא דהלכתא, כמו שמצינו בהקדמונים שנתרחקו מהפולא של הבל רק ירדו לעמק ההלכה לאסוקי שמעתתא אלבא דהלכתא.

(ליקוטי הלכות, נטילת ידים לסעודה, ו, צא)

כך גם אין להסתפק בלימוד פרטי ההלכה הנגלית גרידא, שכן:

אפלו העוסקים בזה באמת לשם שמים, שבנדאי אשרי להם אשרי חלקם, אבל עדין אין זה תכלית השלמות. כי עקר התכלית בשלמות הוא הלימוד הקדוש שמיביא לידי

ב. = 'ותקבלו לימוד חדש, בחדוה, מבחירי הצדיקים'. לאמר: בחירי הצדיקים הם 'מעייני הישועה' הנובעים ומגלים בכל עת לימודים חדשים, בבחינת 'נחל נובע מקור חכמה', ואת מימיהם אנו שואבים בששון.

מעשים טובים ומדות ישרות ולשוב מעברות, להציל את ישראל מהעוונות שזה עקר הרחמנות על ישראל. כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, וכמו שאנו מבקשים בכל יום "ותן בלבנו בינה להבין ולהשפיל לשמע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים" וכו'. כי העקר הוא הלמוד הקדוש שמכניס 'קיום התורה' בישראל, והעקר שתתקיים התורה והמצוות אצל כל אחד ואחד כל ימי חייו בכל מה שיעבר עליו. וזה עקר לחמה של תורה בחינת "לכו לחמו בלחמי" (שם)

אמור מעתה:

חובת לימוד הלכה אינה מסתכמת בלימוד דיני התורה, כפי שהם ערוכים לפנינו בספרי הש"ס והפוסקים, אלא עלינו אף ללמוד "לימודים אמיתיים מצדיקי אמת שמלמדים את האדם איך לנהוג בחייו", ומעוררים אותו "ליראת השם וקיום התורה".

וכפי שכותב רבי שמשון ברסכי ז"ל בספרו 'עצות המבוארות', בבואו לבאר מהו 'לימוד הלכה' עליו מעורר רבינו כל כך, וזה לשונו:

על ידי לימוד הלכות - הן הלכות שולחן ערוך, אם לומד באמת בכדי שיידע מה אסור ומה מותר, ובעקר כדי לקיים דברי חכמינו זכרונם לברכה "לא המדרש עקר אלא המעשה", הן שלומד למודים אמיתיים מצדיקי אמת, שלומדים את האדם איך לנהוג בחייו, שמחמת זאת מכניס הלמודים האמיתיים של צדיקי אמת בשם "הלכות", כי הם מלמדים את האדם איך לנהוג בדרך התורה בלי שום מכשול, ובפרט כשזוכה לחדש בלמודי אמת הנ"ל, הינו שזוכה למצא בלמודי האמת הנזכרים למעלה, באורים ופרושים אמיתיים, המסגלים לחדש את האדם ולעוררו ליראת השם וקיום התורה, כל זה הוא בבחינת "שעשועי עולם הבא". הינו אם לומד את הלמודים הנ"ל באמת כראוי, מרגיש הוא בלמוד תענוג של עולם הבא. ועל ידי זה זוכה להולדה בנקל; הן הולדת בנים בגשמיות, הן הולדת מצוות ומעשים טובים, שזה עקר הולדה, פמבאר בדברי חכמינו ז"ל שעקר תולדות של צדיקים הם מצוות ומעשים טובים. ועל ידי זה נצול מכל מיני צרות.

(עצות המבוארות, תלמוד תורה, סהג)

ואם ב'דיני התורה' יגעו וטרחו מוסרי התורה לערכם לפנינו כשולחן ערוך, על אחת כמה וכמה שעלינו להתייגע בדברי הצדיק האמת עד אשר נמצא 'שולחן ערוך' בדרכי 'קיום התורה'.

וכלשונו של מוהרנ"ת:

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". שלא תאמר אשנה להם הפרק פעם אחת וישתים עד שתהא שגורה בפייהם וכו' אלא ערף לפנייהם

כשולחן ערוך לפני האדם וכו' ומוכן לאלל, מכל שכן וכל שכן בלמוד של קיום התורה ומצוות וכו'.

(ליקוטי הלכות, שותפים בקרקע ה, ראשי פרקים)

ואכן:

עקר ההתחזקות והתחזקות תוכל למצוא, כשתתחדש בלמוד ספרי רבנו בהתבוננות ובעיון רב, ובדרך כזה כמו שלומדים 'שולחן ערוך', הינו: מכל סעיף וסעיף תוציא לך הלכה פסוקה איך להתנהג בהתמדה טובה או ההנהגה טובה המובאת בהסעיף ההוא.

(גבורות שמשון, מכתב יח, תרגום מאידיש)

ואם בדיני התורה נכתבו, ועדיין נכתבים, אלפי רבבות 'שאלות ותשובות' על ידי חכמי התורה שבכל דור, לברר ולבאר כיצד נוכל לקיים את התורה כהלכה לאור המציאות המתחדשת בכל עת - על אחת כמה וכמה שעלינו להרבות ולכתוב 'שאלות ותשובות' בדרכי קיום התורה.

וכפי שמתבטא מוהרנ"ת במכתבו:

כל האגרות ההולכים בעולם מזה לזה ומזה לזה, כלם שרשם רק מאגרות דקדשה שבינו ישראל, כגון שאלות ותשובות בדיני ומשפטי התורה, מכל שכן וכל שכן שאלות ותשובות ובאורים וכו' בלמוד הקדוש של קיום התורה, לחזק ולאמץ ולעורר ולגיע לטוב את לב חברו ותלמידיו.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ד' חיי שרה תר"א)

"זה הלימוד עמוק עמוק מאד"

לימוד זה של 'קיום התורה' הוא "עמוק עמוק מאד", וככל שלימוד 'דיני התורה' מצריך יגיעה רבה לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, הרי שלימוד 'קיום התורה' קשה וכבד פי כמה וכמה.

וזה הלמוד של יראת שמים, דהינו לזכות לקיום התורה, זה הלמוד עמוק עמוק מאד, וצריכין לזה רבי גדול מאד מאד, ואי אפשר לקבלו פי אם על ידי יגיעה גדולה. וכל אחד כפי יגיעתו פן זוכה לקבל עצות ודרכים אמיתיים, באפן שישאר להתקיים על עמוד כל ימי חייו ולא יטה אשורו מני הדרך האמת.

(ליקוטי הלכות, שבועות ב, כב)

שכן:

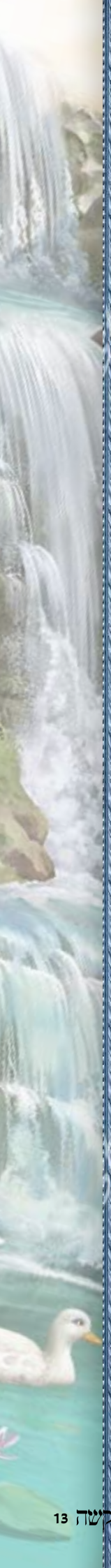
להכניס 'קיום התורה' בעולם - זה קשה וכבד מן הכל! כי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום וכמו שאמר רבותינו ז"ל, וצריכין לזה עצות עמוקות מאד מאד בכל דור ודור ובכל יום ויום.

(ליקוטי הלכות, קריאת התורה ו, יט)

כי 'קיום התורה' קשה מאד להמשיך בעולם, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, והבעל דבר מתגרה מאד בכל אחד ואחד להחטיאו חס ושלום, ועל פן רבים נכשלו כמו שנכשלו, השם יתברך ירחם

ג. רעיון זה חוזר על עצמו כמה פעמים בספרו זה.

ד. ראה מה שכתב עוד במכתב אחר: "ואי אפשר לראות בשום אופן סימן ברכה בהתקרבות לאדמו"ר ז"ל כי אם כשמכניסים עצמם ללימוד ספריו הקדושים בעיון ובהתבוננות ובהשתדלות גדול, עד שמוציאים מספריו הקדושים הלכות ברורות לתקון המידות והמעשים בכלל ובפרט, אשר בוודאי זה היה עיקר כוונת רבינו ז"ל בהשאת ספריו הקדושים" (גבורות שמשון, מכתב ד).

פי מרום לעולם ה', וזה כבר ערך מאתים שנים אשר כבר הגיע ונכנס לתוכה הנשגב והנעלם מעין כל, אשר ינק והשיגי חלבה ודבש תורתה לאין גבול ותכלית כלל". ואשרי המחכה ויגיע לימי זריחת הר קדשו ודעתו, ודבש תורתו ומעשיותיו הקדושות, שזכה לקבל בכלי מדות ועשר קדשותיה. וברב ועצם כח ה', ביכלתו להצליחנו ולהעלותינו עד שזוכה לקבץ שם ישיבות ובתי כנסיות ללמוד תורתו ודעתו הקדושה.

(תפילות רבי אברהם ב"ר נחמן, תפילה א')

וכפי שהעלה רבי שמואל הורביץ ז"ל על הכתב, לפני שנים רבות, את החזון המופלא ההולך וקורם עור וגידים לעינינו:

"תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל י-ה", עתיד להפראות דור שיהיה ישיבה גדולה בארץ הקדש דוקא, שילמדו תורות רבנו עם השרש ולדקדק בהתורות על כל אות ואות, על פי הבאור הלקוטים' ולעשות כל עבודתם והנהגתם בקדש ובחול על פי הפנימיות מתורות רבנו ומוהרנ"ת, על פי דברי רבי אברהם ז"ל, ויתנו כל כוחות ומאמצים נפשותם לזרז הגוף, ולהכניס בו כל העצות והטובות של רבנו ז"ל.

(ימי שמואל, פרק רכה)

"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"

משה רבינו עצמו, בכואו לקבל ולמסור את 'דיני התורה' לישראל, ידע גם ידע שיהיה קשה ביותר להביא את ישראל ליד 'קיום התורה', ומפני כך אף רצה להימנע מללכת בשליחות ה' לישראל.

וזה בחינת כל הטענות והוכחות שהיה בין הקדוש ברוך הוא ומשה רבנו, שה' יתברך ברוך הוא הפציר הרבה במשה שילך בשליחותו לגאל ולתקן את ישראל ומשה מאן במאן אחר מאן. והכל בבחינת ה'ל, מחמת שידע שהוא דבר קשה וכבד מאד מאד, כי ידע שבקרוב יקלקלו וכו', ומחמת זה אמר "והן לא יאמינו לי" ואמר "מי אנכי כי אלף אל פרעה וכי אוציא את ישראל ממצרים".

(ליקוטי הלכות, שלוחין ה, יט)

וזה עקר הוכוח והפולפול הארץ שהיה בין משה ובין השם יתברך כל שבעת הימים שמאן משה בשליחותו, כי כל עקר קטב טענותיו היה שאינו רוצה לילך בשליחותו מחמת רבוי החולקים שמעריבין העולם, שהם בחינת דתו ואבירם, ויצר לב האדם של כל אחד ואחד רע מנעוריו, ועל פן אני יודע שיקלקלו בכל פעם. וכמו שרמז לו השם יתברך בפסוק "ראה ראיתי", רואה אני שסופו לחטא, וכמו שאמרו

מעלה. ובשביל זה קטרגו המלאכים הרבה על בריאת האדם ואמרו מה אנוש וכו' כי עתיד למחטא קמך וכו'. וכן בשעת מתן תורה קטרגו על נתינת התורה לישראל כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והכל מחמת שראו שהרבה יעברו על התורה ויערין אינו שישנו לקיום התורה בשלמות. אבל השם יתברך לא שמע אליהם ואמר: "לחנם נקראתי רחום וחנון" וכו', כי ראה שיהיו צדיקים בכל דור שיקימו את התורה בשלמות, והם יחזירו את ישראל בתשובה, עד שסוף כל סוף תבוא הגאולה שלמה על ידי משיח צדקנו.

(ליקוטי הלכות, שבת ז, לו)

כך שאם על לימוד 'דיני התורה' קובעים 'ישיבות', ללמוד ולעייין בהם ולבררם הדק היטב בבירור אחר בירור - כך ואף יותר מכך, יש לקבוע ישיבות על לימוד 'קיום התורה', ולברר מתוך שקידה ויגיעה רבה את "ההלכות הרבות והעמוקות" שבלימוד זה.

ועל פן באמת צריכין לזה ללמוד גדול להתאבק בעפר רגלי התמימים והפטורים בלבבותם, ולהשתדל כל ימיו להיות נכלל בבחינת הישיבה של הצדיק האמת שעוסק בלמוד האמת של 'קיום התורה', שזה העקר להכניס אמונה בעולם ולהוציא את כל אחד ממקומות המגנים שגפול לשם. פי יש בזה הלכות רבות ועמוקות, וכל זה מרמז בהתורה ה'לה שכתב שם "וזה בחינת רבי עם תלמידים שנקרא ישיבה", עין שם היטב. ומי שרוצה לחוס על חיו צריף לילך על ידו ועל רגליו לבקש ישיבה אמתית פזאת שישכל לזכות על ידה לאמונה שלמה ולקיום התורה, לכל לאבד בתוך התהומות תחתיות שגפול לשם כאשר הוא יודע בגפשו.

(ליקוטי הלכות, נזיקין ה, יא)

וכפי שאכן תהיה נחלת הכלל בימות המשיח, כפי שניבא מוהרנ"ת ואמר:

תדעו, כשיבוא משיח צדקנו יהיה נעשה ישיבות מספרי רבנו ז"ל.

(אבניה ברזל, שיחות וסיפורים ממוהרנ"ת, טו)

והפנתוב מבשר שלעתיד ישובו כל ישראל באהלי הצדיקי אמת ויתקבאו אליהם, כמו שגאמר "עוד אושיבה באהלים כימי מועד", כמו שפרש רש"י שם "כימי מועד הראשון שהיה יעקב איש תם יושב אהלים" ... ודרשו רבותינו ז"ל "אהלו של שם ועבר" שהיו אז הצדיקי אמת.

(ליקוטי הלכות, בשר בחלב ה, כה)

אך גם טרם ביאתו של המשיח, עלינו "לקבוע ישיבות ובתי כנסיות ללימוד תורתו ודעתו הקדושה" של רבינו הקדוש, ובמיוחד כאן בארץ ישראל, ארץ הקודש, הארץ בה מאיר זוורח אורו של רבינו.

- ה. תורה ה' בליקוטי מוהר"ן תניינא, עליה נסובה הלכה זו.
- א. הרי השיחה בשלימותה: "מוהרנ"ת ז"ל אמר: אברהם אבינו ע"ה כשישב עם אנשים שקירבם תחת כנפי השכינה, היה אומר להם: תדעו שכל הארץ הזאת ינחיל השם יתברך לזרעו. כן אני אומר לכם: תדעו, כשיבוא משיח צדקנו יהיה נעשה ישיבות מספרי רבינו ז"ל".
- ז. "אמר שלעתיד יהיה כל העולם אנשי ברסלב. ובלשון אשכנז אמר בזה הלשון: לעתיד לבוא וועט דיא גאנצע וועלט זיין ברסלברי חסידים" (חיי מוהר"ן, שלט).
- ח. כוונתו על רבינו הקדוש "הנשגב והנעלם מעין כל", אשר לפני כמאתיים שנה "כבר הגיע ונכנס" לארץ ישראל, וזכה לינוק ולהשיג "חלבה ודבש תורתה לאין גבול ותכלית כלל". ואכמ"ל עוד בביאור דבריו העמוקים.
- ט. הנדפסות בספר 'כוכבי אור' בהוצאת משך הנחל.

שהמשיכה והשתלשלה מדור לדור - בהאירו בו את החכמה להמשיך ולהנהיג את ישראל באופן שיביאם לידי קיום התורה.

כי אי אפשר לכתב כל פרטי הסברות והחלוקים שיש אפלו בדיני אסור והתר ובפרט בדיני ממונות, מפל שכן בענין קיום התורה וכו'. על פן היתה התורה נמסרת רק בעל פה, שהוא על ידי הסמיכה שסמכו זה לזה. וכלם הכרחו לקבל מהרבי הראשון שהוא המסמיך הראשון, שהוא משה רבנו שהסמיך את יהושע וכו', כי עקר הסמיכה הוא בשביל תורה שבעל פה. כי על ידי הסמיכה בדיני המשיך בו חכמתו העמקה מאד, בבחינת 'ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה ידיו עליו'... ועקר החכמה שצריך לקבל, לתת עצה בכל פרטי הדינים והסברות שיש בהתורה שבעל פה שהיא שלמות תורה שבכתב, ובפרט בענין הנהגת העולם הכפופים תחתיו שידע איך להנהיג את כל אחד בכל עת בכל מה שעובר עליו, שזהו בחינת 'איש אשר רוח בו' שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד. והעקר בעבודת ה', ובפרט לקרב הרחוקים מאד מאד שאפלו כשמתקרבים עובר עליהם מה שעובר וכו'. וכן נמסרה התורה מדור לדור מיהושע לזקנים וכו' עד אנשי כנסת הגדולה וכו', שכל זה בחינת הסמיכה שהיה אז, שלא היה רשאי להיות רבי ומנהיג כי אם על ידי הסמיכה.

(ליקוטי הלכות, ראש חודש ו, ט)

יהושע מסר זאת הלאה לזקנים, וזקנים לנביאים, אשר גם הם - אין עניינם לחדש משהו נוסף לתורת משה, ככתוב בתורה "אלה המצוות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני" ודרשו חז"ל:

אלה המצוות - שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה!

(מגילה ב ע"ב)

אלא כל עניינם ותפקידם הוא להוכיחם על חטאייהם, ולהביאם לידי קיום תורת משה, וכדאיתא בגמרא:

אמר רב אדא ברבי חנינא: אלמלא חטאו ישראל, לא נתן להם אלא חמשה חומשי תורה וספר יהושע בלבד.

(נדרים כב ע"ב)

שעקרו של שאר נביאים לא היה אלא להוכיח ישראל על עברות שבידם, ואלמלא חטאו לא הצרכו לתוכחה.

(ר"ן, שם)

כשהנבואה האחרונה בתנ"ך - נבואת מלאכי - מסיימת ואומרת:

זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בהרב על כל ישראל חקים ומשפטים.

(מלאכי ג, כב)

וכפי שאכן מגדיר הרמב"ם את תפקידו של הנביא:

שיקרא לעבודת ה' ויזהיר על תורתו, ויצוה בני אדם על שמירת התורה בלי תוספת ולא גרעון, כמו שאמר אחרון הנביאים "זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב"

רבתינו ז"ל (שמות רבה פרק ג). ועל פן לא רצה להתחיל לילף, וכמו שכתוב "שלח נא ביד תשלח" ופרש רש"י "יודע אני שאיני מכניסם לארץ ואיני גואלם לעתיד" וכו'. וכל זה מחמת רבוי הקולקולים שלהם, אז ואחר כך בכל דור.

(ליקוטי הלכות, קריאת התורה ו, ט)

אך ה' בשר לו כבר אז שהיו צדיקים בכל דור "שימשיכו קדושת קיום התורה מדור לדור", ואמר לו:

אתה מקרח לילף בשליחותם, כי תפעל הרבה לטובה, כי התורה שתתן לישראל תתקיים לנצח. ואם יהיה נעשה מה שנעשה, אף על פי כן התורה תתקיים בכל דור ודור על ידי הצדיקי אמת בעלי רוח הקדש שיהיו בכל דור, שימשיכו קדושת קיום התורה מדור לדור לנצח.

(שם)

בהמשך, לאחר שכבר ניתנה התורה לישראל, ועמד משה רבינו להסתלק מן העולם - אמר לפניו, החל מיום א' שבבט עד ליום הסתלקותו בו אדר, את ספר 'משנה תורה' (חומש דברים) שכל ענייניו להכניס בהם את קיום התורה.

כי עקר 'משנה תורה' הוא להכניס קיום התורה בישראל, כמבאר שם רבוי האזהרות שמזהיר שם משה לקיים את התורה.

(ליקוטי הלכות, שבת ז, סה)

וכל צערו ויגיעתו והשתדלותו בסוף, סמוך להסתלקותו, היה שיכניס בישראל קיום התורה שזה קשה מהכל. וכמבאר בהפרשיות של סוף ספר דברים שמרבה להוכיחם על זה, כמו שכתוב "הקהילו אלי" וכו', "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתו וסרתם מן הדרך" וכו', "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וכו' כי לא תשכח מפיי זרעו" וכו'.

(ליקוטי הלכות, תפילת המנחה ז, מז)

שכן, על אף שכבר נמסרו לנו אז כל דיני התורה, אין זה מביטיח כלל שאכן נזכה לקיימה בפועל.

ועל פן, כל הצדיקים הקדושים שהאירו בנו כל דיני והלכות התורה הקדושה, אבל כשבאו להאיר ולהוכיח את תלמידיהם שזיהו לקיים את התורה, היו מצטערים הרבה והיו קובלים וצועקים בכמה לשונות, מחמת שידעו שזה קשה מאד להכניס בהעולם, מחמת הבלי העולם הזה ותאוותיו וטרדותיו.

ובפרט משה רבנו שנתן לנו כל התורה בכל פרטיה, ואחר כך בכל ספר 'משנה תורה' צעק הרבה בתוכחתו על ישראל, על שידע שיהיו הרבה מאד שלא יקיימו את התורה, כמו שכתוב "הקהילו אלי את כל זקניכם וכו' ואעידה בם וכו' כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתו" וכו' וכו' הרבה מאד. ובשביל זה גלה שירת האזינו, כמו שכתוב שם "וענתה השירה הזאת לפניו לעד" וכו', ובשביל זה מתארף הגלות כל כך. ועל פן עקר הגאולה תלויה בהתקרבות לצדיקים אמתיים שיכולים להכניס יראת שמים וקיום התורה בעולם.

(ליקוטי הלכות, שבועות ב, כב)

ואכן, לשם כך סמך משה את יהושע אחריו - 'סמיכה'

7. עיין בחיי מוהר"ן אות ר"ב מש"כ בזה.

על כל ישראל חקים ומשפטים". ויבטיח טובות לשומריה וענש לעוברי עליה, כמו שעשו ישעיה וירמיה ויחזקאל וזולתם.¹

(פירוש המשניות להרמב"ם, הקדמה)

ועד היום הזה, אנו קוראים בכל שבת את דברי הנביאים² - אשר נבואתם נצרכה לדורות³ - והיא נקראת בפינו 'הפטרה', מאחר שהם אלו המביאים אותנו לידי קיום התורה ופוטרים אותנו מצרות נפשנו.

וזהו לשון 'הפטרה' ו'מפטיר', שהוא לשון גמר, כי עקר הגמיר והפטור מפל השעבודים והחובות והצרות שעקרם צרות הגופש, הוא על ידי בחינת הנביאים שמכניסים 'קיום התורה' בעולם, שהם הצדיקים אמת שבכל דור⁴, בעלי רוח הקדש, שעל ידם לא תשתכח התורה והאמונה מישראל. ועל כן נקרא 'הפטרה', כי על ידם תתקרב הגאולה שלמה לגאולנו ולפטורנו מפל הצרות בגוף ונפש במהרה בימינו, אמן סלה.

(ליקוטי הלכות, קריאת התורה ו, כז)

וגם כיום, שהסיבה אשר עברה תיקנו לקרוא 'הפטרה' בשבת כבר אינה קיימת, אנו ממשיכים לקרוא בציבור בכל שבת את דברי הנביאים, "להורות ולהודיע" שהדרך היחידה לזכות לקיום התורה היא אך ורק על ידי ההתקרבות לצדיקים ותלמידיהם שבכל דור.

וזה שאמרו חכמינו ז"ל שתקנו לקרות בנביאים למפטיר, כי פעם אחת גזרו שלא לקרות בתורה וקראו אז בנביאים, ואחר כך נתבטלה הגזירה, ותקנה זאת לקרות בנביאים השאירו לדורות. הינו, כי אפלו כשמשלכות הרשעה רוצה לבטל התורה מישאל על ידי התגרותם הגדול, אף על פי כן מתקיימת התורה על ידי הנביאים, על כן לא בטלו תקנה הזאת לקרות בנביאים אחר שקורין בתורה, להורות ולהודיע שעקר קיום התורה הוא על ידי הנביאים שהם בחינת 'הושע', שהוא בחינת התלמידים של הצדיקים אמת, שעל ידם עקר המשכת דרו התשובה, שעל ידי זה קיום התורה.

(ליקוטי הלכות, שבת ז, לז)

הנביאים מסרוה הלאה לאנשי כנסת הגדולה, וכך המשיכה שלשלת מסירת התורה מדור לדור.

וזה עקר השתלשלות סדר הקבלה שמסרו התורה מדור לדור, במלשה ליהושע ומיהושע לזקנים וכו', שאנו מצויים לשמע להצדיקים אמתיים שבכל דור ולבלי לסור מדברייהם ימיו ושנאול, שכל זה הוא בשביל שנופה לקיים את כל דברי התורה שזהו העקר, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. וזה הלמוד עמוק ביותר עמוק עמוק מי ימצאנו, הינו לזכות לקבל דרכים ועצות אמתיות איך לזכות לקיים את כל דברי התורה באמת. ובפרט מי שנטה מהדרך ופגם מה שפגם, כמו שיודע כל אחד בנפשו, שלזה צריכין לשמש תלמידי חכמים אמתיים הרבה, ולהתנגע מאד לחפש ולבקש למצוא רבי כזה שייכל לרפאותו ולהכניס בו קיום התורה.

(ליקוטי הלכות, נזיקין ד, כב)

ואכן מפני כך, דווקא במסכת 'אבות' - מסכת שאינה עוסקת כלל באחד מדיני התורה, אלא במוסרים ותוכחות המביאים לידי 'קיום התורה' - מפרט רבי יהודה הנשיא מסדר המשנה, את סדר השתלשלות קבלת ומסירת התורה.

ועל כן סדר לנו התנא סדר הקבלה במסכת אבות דיקא שמדברת מקיום התורה, להורות שזה עקר הלמוד שצריכין לקבל מצדיקי הדור האמתיים כפי מה שקבלו עד משה רבנו עליו השלום. כי עקר הלמוד הוא ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים, שלזה צריכין ללקט ולקבץ יחד כל דברי תוכחה ומוסר שגלו הצדיקים אמתיים מימות משה עד הנה, ולילף על פי דרכיהם דיקא ... שזה כל ענין מסכת אבות שמדברת דרכי תוכחה ומוסר הרבה איך לזכות לקיים את התורה, שזה העקר.

(שם⁵)

כששולת קדושה זו נמשכת ע"י הצדיקים שבכל דורו עד לביאת המשיח.

כי עקר עבודת הצדיקים הוא להמשיך 'קיום התורה' בעולם, שזה התקון לא יהיה נשלם כי אם על ידי משיח, שאז יתקיים 'ועשיתי את אשר בחשי תלכו וכו' ונתתי להם לב אחד".

(ליקוטי הלכות, יין נסך ד, כא)

מלך המשיח הוא זה שיגלה בשלימות את העצות לקיום התורה.

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

יא. עיי"ש המשך דבריו.

יב. זאת מלבד מה שאנו עוסקים בתנ"ך תמידים כסדרם, כאשר היו רגילים בזה רבינו ומוהרנ"ת, ואנ"ש אחריהם. וראה מה שכתב רבי אברהם ב"ר נחמן: "שמעתי מאבי ז"ל ששמע מהאיש שנשלח מהרה"ק רבי שלום מפראביטש ז"ל לשבות אצל רבינו ז"ל, והעיד ששמע בזה הלשון מפי רבינו ז"ל: מיין מוסר ספר איז תנ"ך = הספר מוסר שלי הוא תנ"ך!" (כוכבי אור, שיחות וסיפורים, כא). [ואולי כאן המקום לציין שהיו כמה עדות בישראל שנהגו ללמוד בכל שבת מספר פרוקים נ"ך, עד אשר סיימו את כולו בכל שנה. וסדר לימוד זה מופיע גם בלוח 'דבר בעתו']. ועל מוהרנ"ת עצמו מסופר: "כל מקרא ומקרא מדברי התנ"ך, כשהיה מוציאו מפיו, ממש היה נדמה להשומע כאילו הנביא בעצמו קורא וצועק את אלה הדברים" (ימי התלאות, הקדמה). וסמוך להסתלקותו הק' "אמר לנחמן בן עזר שיייתן לו 'כל טוב', ולא ידע מה הוא רוצה, ופירש לו: תן לי התנ"ך, זהו 'כל טוב'!" (עלים לתרופה, מכתב ההסתלקות).

יג. "כדתניא: הרבה נביאים עמדו להם לישראל, כפלים כיוצאי מצרים, אלא, נבואה שהוצרכה לדורות - נכתבה, ושלא הוצרכה - לא נכתבה" (מגילה יד ע"א). "ומוהרנ"ת ז"ל האריך בזה ואמר שצעקת ונבואת כל נביא סובבת לנפשות ישראל גם עתה" (כוכבי אור, שיחות וסיפורים, כא). ויש להאריך בזה, ואכמ"ל.

יד. וראה מה שהזכירנו רבינו בתורתו האחרונה: "ועל כן צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמיתי להתקרב אליו, כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח נבואה, וגם עכשיו שבטלה הנבואה, אעפ"כ בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת 'רוח אחרת' מה שאין נמצא בשאר ההמון ... וע"י בחינת הרוח הקודש שיש להמנהיג האמתי שהוא בחינת רוח נבואה, ע"י כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם האמונה האמתית דקדושה ... אבל באמת צריכין לחפש ולבקש מאד מאד אחר מנהיג אמיתי כזה, וצריך לבקש מאד מהשם יתברך שיזכה להתקרב למנהיג אמתי, כדי שיזכה לאמונה אמיתית בשלמות. כי כשמתקרבים ח"ו למנהיג של שקר עיי"ז באין ח"ו לאמונות כזביות, כי מנהיג של שקר הוא בחינת נביא השקר, בחינת 'רוח שקר' ועיי"ז אדרבא, נתקלקל המדמה ובאים לאמונות כזביות" (ליקוטי מוהר"ן תניינא, ח).

טו. על רעיון זה הוא חוזר גם בהל' שבועות הלכה ב' אות כ"ב, עיי"ש.

וכמו שכתוב "ויקרא שמו פלא יועץ", שיתגלו עצות עמוקות ונפלאות פאלה עד אין סוף, שיהיה בלתי אפשר להסטרף אחרא לסותרן בשום אופן בעולם, כי העצות שישמשו משיח במהרה בימינו יהיו עד אין סוף ואין תכלית, ואז יתקיים עצת ה' לעולם תעמד בחינת פי ה' צבאות יעץ ומי יפר, כי אז יתגלו העצות שלמות ועמוקות שעל ידם יקיימו ישראל את התורה כל ימיהם לעולם, אשר עצות פאלו לא נהגלו עדיו בעולם.

(ליקוטי הלכות, תחומין ה, כב)

וכל חיותנו וקיימנו עתה הוא על ידי הצדיקי אמת שממשיכין לנו אורו של משיח על ידי תורתם האמתית.

(ליקוטי הלכות, יין נסך ד, כא)

סוף דבר הכל נשמע:

התורה המסורה לנו על ידי משה מסיני היא נצחית ולא יחול בה שום מגרעת ותוספת ח"ו, כשעבודת הצדיקים שבכל דור - החל מיהושע ועד למשיח - אינה אלא להביא לידי קיומה.

ועל כן בודאי התורה הקדושה שלנו לא תשתנה כלל בימות המשיח אפילו נקודה אחת, ואף על פי כן תתחדש התורה אז לגמרי פאלו נגתה אז, כי אז יזכה לקבל חדושי דאורייתא פאלה שעל ידי זה יזכה כל אחד ואחד לפי מדרגתו לידע עצות שלמות ועמוקות, באופן שייזכה בכל פעם להתגבר על מה שצריך להתגבר ולזכות לקיים את התורה בשלמות. ועל זה נאמר: "וכרתי להם ביום ההוא ברית חדשה וכו' לא פברית הראשונה אשר הפרו את בריתי וכו' והסירוני את לב האבן וכו' ועשיתי את אשר בחרתי תלכו וכו'.

(ליקוטי הלכות, תחומין ה, כב)

חובת הדביקות וההתקשרות לצדיקים

זוהי הסיבה העיקרית והבסיסית לחובת הדביקות וההתקשרות לצדיקים - ללמוד מהם את הדרך כיצד לעשות את רצון ה' ולקיים את מצוותיו - כפי שכותב ספר החינוך:

מצוה תל"ד" - להדבק בחכמי התורה. שנוצטוונו להתחבר ולהתדבק עם חכמי התורה, כדי שנגמול מהם מצותיה הנכבדות, ויורונו הדעות

האמתיות בה שהם מקבלים מהם, ועל זה נאמר "ובו תדבק", ונכפל הצווי במקום אחר, שנאמר "ולדבקה בו" ואמרו זכרונם לברכה "וכי אפשר לו לאדם להדבק בשכינה, והא כתיב כי יי אלהיו אש אוכלה הוא? אלא הדבק לתלמידי חכמים ולתלמידיהם פאלו נדבק בו ברוך הוא ... שרש המצוה נגלה הוא, כדי שנגמול לדעת דרכי השם יתברך. ונהגת מצוה זו בכל מקום ובכל זמן, ובזכרים, וגם הנקבות מצוה עליהן" גם כן לשמע דברי חכמים, כדי שילמדו לדעת את השם.

(ספר החינוך, מצוה תלד"ו)

כדי "לדעת דרכי השם יתברך" אין די לנו בלימוד התורה, אלא עלינו להידבק לחכמיה, "להתחבר עמהם ולקבוע בלבנו אהבתם".

והעובר על זה, ואינו מתחבר עמהם וקובע בלבו אהבתם ומשתדל בטובם ותועלתם בעתים שיש ספק בידו לעשות כן - מבטל עשה זה, וענשו גדול מאד. כי הם קיום התורה ויסוד חזק לתשועת הנפשות, שכל הרגיל עמהם לא במהרה הוא חוטא, והמלך שלמה אמר "הולך את חכמים יחכם", ורבותינו זכרונם לברכה אמרו "הוי מתאבק בעפר רגליהם".

(שם)

ואכן, רק אלו שמבינים שמלבד 'למדן' וחכם בחכמת התורה, יש להיות גם 'צדיק' המקיים את אשר הוא לומד, הם אלו המבינים את חובת ההתקשרות לצדיק.

לעומת זאת, מי שמפריד את ה'למדנות' מה'צדקות', אינו מבין על מה ולמה עליו להתקרב ולהתקשר באהבה לצדיק...

וזהו בחינת פגם קרח שחלק על משה ואהרן, בחינת 'ויקח קרח' ותרגמו 'ואתפלג קרח', שחלק 'למדן' מ'צדיק' ואמר שלמדן בעצמו הוא מעלה. וזה שאמר "כי כל העדה כלם קדושים", ופרש רש"י "כלם שמעו בסיני אנכי" וכו', הינו שאמר: מאחר שכלם קבלו את התורה וכלם שמעו בסיני אנכי, על כן כל אפיו שוין חס ושלום.

ובזה פגם וחסא מאד, כי אף על פי שכלם קבלו 'למוד התורה' בסיני אבל אין כלם שוין בקיום התורה, ועקר השלמות הוא רק כפי הצדקות של כל אחד, כפי מה שזכה כל אחד לקיים התורה בשלמות ... על כן בודאי ראוי לו להתבטל נגד הצדיק האמת שהוא בחינת משה!

(ליקוטי הלכות, הודאה ה, ח)

כשטעות נוראית זו, היא טעותם של כלל "המתנגדים על הצדיקים והחסידים האמיתיים", המסתפקים בחכמתם בתורה בנגלה ונסתר, ואינם מתקרבים לצדיקי גדולי החסידות, אשר כבר ידענו גם ידענו כי:

11. מלבד הסיבות הפנימיות והעמוקות יותר [כדוגמת מה שמתבאר מתוך דברי חז"ל שאמרו על הצדיק "כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה", ובסוד היות הצדיק שורש נשמות ישראל ובעל השדה" וכי"ב, כאשר נבאר כל זה בס"ד בהמשך] אשר גם הם אינם נפרדים לעצמם, אלא הן הן עומק סיבה פשוטה זו, מאחר שבסופו של דבר אין שום תכלית אלא לבוא לידי קיום התורה באהבה ויראה, ואכמ"ל.

12. סימנא מילתא - מצוה תל"ד" - שע"י הדביקות וההתחברות לחכמים באים לידי הולדה של מצוות ומעשים טובים.

13. ניתן להסמיק לכך את דברי רבינו שמתמה ושאל: מדוע אינם עושים את נשיכם לתקסידות?! (שיש"ק ב, יז)

14. על דרך זה כותב גם הרמב"ם בספר המצוות: "שציונו להידבק עם החכמים ולהתייחד עמהם ולהתמיד בשיבתם, ולהשתתף עמהם בכל אופן מאופני החברה במאכל ובמשתה ובעסק, כדי שישגו לנו בזה להידמות במעשיהם, ולהאמין הדעות האמתיות מדבריהם, והוא אמרו יתעלה ובו תדבק" (ספר המצוות לרמב"ם, מצות עשה ו).

15. אשר זוהי עיקר ההתקשרות, כי "עיקר ההתקשרות הוא אהבה, שיהא את הצדיק אהבה שלימה, כמו שכתוב ונפשו קשורה בנפשו ותרגמו 'חביבא ליה כנפשיה', וכמו שכתוב ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד" (ליקוטי מוה"ר, קלה). וכפי שנבאר א"ה בהרחבה במאמרינו הבאים.

קיום התורה לעובדא ולמעשה - בדבר הזה נתעלו יותר הצדיקים והקדושים הנ"ל שהיו מצד הפעל שם טוב והמגיד זכר צדיקים לברכה.

(כוכבי אור, אנשי מוהר"ן, ב"ה)

וזהו בחינת פגם קרח שהוא בחינת המחלקת של המתנגדים על הצדיקים והחסידים האמתיים, שכל כחם מחמת הלמוד שלהם שלמדו תורה; קצתם לומדים בגמרא פרוש תוספות, ויש שלומדים גם קבלה וכתבים, אבל מעשיהם אינם פהגו, ויש מהם מקלקלים לגמרי רחמנא לצלן, ויש שאין יודעים מקלקולם כל כך אבל על כל פנים הם מתרשלים בעבודת ה' ואין מתפללים בכונה וביגיעות, ורודפים אחר ההבל של ממון וכבוד והתנשאות וכיזא, והם מתגרים בהפשרים ויראים תמימי הדרך ההולכים בתורת ה' באמת העוסקים בתפלה ומעשים טובים בכח ובכנות הלב לשמים, והם עומדים בכל פעם וחולקים עליהם בכמה מיני רדיפות וליצנות בלי שעור.

וזה בחינת עדת קרח, כי קרח היה חכם ולמדן גדול ועקר הפגם שלו שרצה להפריד בין 'למדן' ו'צדיק', כאלו עקר המעלה הוא בחינת 'למדן' לבד ... שסמכו על הלמוד לבד וכפרו בעקר האמת, כי עקר המעלה וההתנשאות אמת של כל אדם מישראל על חברו הוא רק על ידי מעשים טובים, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, וכמו שאמר רבותינו ז"ל "שלא יהא אדם קורא ושונה ובוטט ברבו ובאביו ובמי שגדול ממנו" וכו'.

כי אם היו מאמינים בהאמת שהעקר הוא 'קיום התורה', לא היו אומרים "ומדוע תתנשאו", כי היה ראוי להם להבין האמת שמשה ואהרן קדשתם גבה מאד מאד והם משקעים עדן בתאות עולם הזה, כמו שאמר רבותינו ז"ל על פסוק "את מחותות החטאים", "הם חטאו על נפשותם" וכו', אבל הם רצו להפריד בחינת למדן מצדיק כאלו העקר הוא למדן ... פי לפי דעת קרח העקר הוא הלמוד והחכמה של התורה אף על פי שאינו מקימה כלל, ולא עוד אלא שחולק על הצדיק האמת שהוא משה שנתן התורה ומקיים את התורה בקדושה נפלאה. (ליקוטי הלכות, אומנין ד, לה)

תורתו על בריה ואין ללמוד הימנו, שעל ידי הטעמים יש חלוק באסור והתר, ובדיני ממונות לזכות ולחייב, ובטהרות לטמא ולטהר.

(רש"י, שם)

ואם בהבנת 'דיני התורה' הוא כך, בדרכי 'קיום התורה' על אחת כמה וכמה. שכן:

בהלמוד של קיום התורה, לזה צריכין 'שמוש' הרבה, כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר.

(ליקוטי הלכות, שבועות ב, כב)

ומי שאינו משמש את החכמים ומקושר אליהם, הרי הוא 'עם הארץ'.

כמו שאמר רבותינו ז"ל: איזהו עם הארץ? אפלו קרא ושנה ולא שמש תלמידי חכמים הרי זה עם הארץ. נמצא מי שאינו משמש תלמידי חכמים לידע דעותיהם וסברותיהם, כמו שפרש רש"י "שמש תלמידי חכמים הוא גמרא", הינו סברת טעמי המשנה שהיו זוכים לקבל מרבים על-ידי שמושם. וכן בכל דור ודור אנו צריכים לשמש תלמידי חכמים האמתיים, שהם צדיקי האמת, כדי לידע דעותיהם וסברותיהם איך להתנהג בכל דבר ודבר.

(ליקוטי הלכות, סימני עוף טהור ב, ג)

רק מי שהוא "תלמיד" של ה"חכם" והצדיק האמת, ראוי להיקרא בשם "תלמיד חכם"...

ועקר שם 'תלמיד חכם' הוא מי שמקרב להחכם והצדיק האמת, פי על שם זה נקרא 'תלמיד חכם', שהוא 'תלמיד' של ה'חכם', שהוא הצדיק האמת. ולהפך, עם הארץ נקרא מי שלא שמש תלמידי חכמים, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה, פי כשאינו מקרב להחכם והצדיק האמת הוא בכלל עם הארץ, כי אין לו כח לקבל חכמה שהוא השגת אלקות, אפלו אם הוא למדן וחכם, ואפלו אם יש לו מעשים טובים.

(ליקוטי הלכות, בשר בחלב ה, ז)

סוף דבר הכל נשמע:

כדי לקיים את תורת משה, ולהיות 'תלמיד חכם' אמיתי, יש להתקרב לצדיק האמת.

איזהו 'תלמיד חכם'?

לאמתו של דבר, מי שאינו שוקד על דלתי הצדיק האמת לקבל ממנו את דרכי 'קיום התורה' - לא רק שאינו צדיק, אלא אף 'תלמיד חכם' איננו...²²

שכן, כבר לימדונו חכמינו ז"ל:

אתמר: קרא ושנה ולא שמש תלמידי חכמים - רבי אלעזר אומר: הרי זה עם הארץ, רבי שמואל בר נחמני אומר: הרי זה בור, רבי ינאי אומר: הרי זה פותי, רב אחא בר יעקב אומר: הרי זה מגוש.

(סוטה כב ע"א)

ופירש רש"י:

שקרא - מקרא. ושנה - משנה. ולא שמש תלמידי חכמים - ללמוד סברת הגמרא בטעמי המשנה מה הם, רשע הוא, שאין

"שמרו תורת משה עבד ה' כאשר לימדתי אתכם"

במכתבו לאנ"ש כותב רבינו:

ידעתי גם ידעתי, שגם העסק שעסקתי עמכם להוציא אתכם משני הס"מ, על כל אלה עיניו לטש ושניו חרק עלי. גכן אהבי אחי ורעי, חזקו ואמצו ביראת השם כל אחד ואחד לפי כחו ובחינתו ולא יהיה לריק יגיעי, ושמרו תורת משה עבד ה' כאשר לימדתי אתכם!

(חיי מוהר"ן, קסו)

זה מה שלימד ומלמד אותנו רבינו, וזה מה שאנו מחפשים אצלו: לשמור תורת משה עבד ה'!

כא. עיי"ש לשונו במלואו.

כב. בבחינת משה שאמר חז"ל: "כל האומר אין לו אלא תורה, אפילו תורה אין לו" (יבמות קט ע"ב, עיי"ש).

זה מה שחיפש מוהרנ"ת מעודו:

והנה מימי ילדותו וימי נעוריו של מוהרנ"ת ז"ל נכסף לבבו לעבודת ה', כי לא המדרש עקר אלא המעשה, ומכל שכן בעת התקרבותו אחר כך לתלמידי המגיד ז"ל שהיו עדין בעולם ... ומאז נתעורר ונכסף יותר לקיים התורה לעובדיה ולמעשה ... ומאז היה השתוקקותו וכסופיו לה' יתברך גדול ונפלא מאד.

(כוכבי אור, אנשי מוהר"ן, ב)

עד אשר הגיע לרבינו הקדוש. כשגם בנסיעתו אליו, העמיד דבר זה לנגד עיניו כמבחן, לאמר:

אם יראה ויחזה שמקבל מאתו חכמה ודעת להתחזק בקיום התורה (שזה העקר כנ"ל) ויראה ויבין בדעתו שיהיה לו תועלת מאתו בעבודת ה', לא יבטי עוד אחר-כך על שום מניעה.

(שם, ג)

שכן, אין לנו שום מטרה אחרת בהתקרבותנו לצדיק, מלבד "לקבל מאתו חכמה ודעת להתחזק בקיום התורה", ולשמור תורת משה עבד ה'.

ואכן, אין לך מי שיביאנו לקיום תורת משה עבד ה', כרבינו הקדוש:

פי ידוע לכם מעשי בני הנעורים, בפרט בדרך הזה, ואין שום הצלה כי אם על ידי התורה, ואין מי שיכניס למוד התורה וקיום התורה בעולם כמו אדונינו מורנו ורבינו ז"ל! על ידי אמת דרכיו הקדושים שגלה על ידינו ובספריו הקדושים²³

(עלים לתרופה, מכתב מיום ד' תצוה תקצ"ה)

רבינו הקדוש, הוא זה שבדרכי נפלאותיו ממשך קיום התורה ככל איש ואיש מיראל בגדול ועד קטן. וכפי שכותב מוהרנ"ת במכתבו:

זכרו היטב כל דבור ודבור וכל תורה ותורה וכל תפלה ותפלה וכל שיחה ושיחה, גדל העמקות הנפלא והתנוצצות אלקות וגדלת הבורא יתברך וגדלת התורה והמצוות וגדלת צדיקי אמת וההתחזקות וההתעוררות והעצות התמימות והפשוטות וכו' שיש בכל אחד ואחד, ואיך בדרך נפלאותיו ממשיך 'קיום התורה' בכל איש ואיש מיראל מגדול ועד קטן. מעורר ישנים, מקיץ נרדמים, מחיה מתים ממש, מגביה למעלה נפשות ישראל משאול תחתיות ומתחתי, לנטותם לתחיה לזכותם לחיים נצחיים.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ג' תרומה תקצ"ה)

כך שכל דבריו הם 'תורת משה' ממש, וכהתבטאותו של מוהרנ"ת באחד ממכתביו:

פי כל דברינו אלה הם תורת משה ממש, פי הם קיום התורה!

(עלים לתרופה, מכתב מיום ר"ח תמוז ת"א)

ומעתה, כל הרוצה לקיים 'תורת משה' ככתבה וכלשונה, באהבה ויראה, עליו לשקוד על דלתותיו של רבינו הקדוש, לקבל ממנו דרכי 'קיום התורה'.

וזהו מה שכתב אדמו"ר הקדוש והנורא הנגמ"ח זיע"א במכתב כללי לאנ"ש: "וּשְׁמְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עֶבֶד ה' כְּאִשֶּׁר לְמַדְתִּי אִתְּכֶם", ונבזה רמז לנו שגדע מה נעבד את ה' בתורה ותפלה וקיום מצוותיו הק' על פי דרכי עצותיו הקדושות שגלה לעם סגולה מחדש, המתחדשים לבקרים ומכניסים בנו אמונתנו הקדושה ומקרבם אותנו לאבינו שבשמים כרצונו יתברך בחשק ורחימת חדש.

פי עכשו בדורותינו אלה עד ביאת משיח צדקנו, הוא זה וזה הוא הצדיק יסוד עולם היחיד שבדור, כמבאר במכתב שכתב רבי נחמן מטולטשין זצ"ל לרבי מיכלי זצ"ל נכד מוהרנ"ת זיע"א בשנת תר"ל וזה לשונו: "וכבר מנח כלל בידינו אשר כעת הוא הצדיק שבדור אדונינו מורנו ורבינו זצוק"ל" עד כאן, פי הוא ז"ל לא הניח דבר גדול ודבר קטן מתורת משה רבינו עליו השלום ... והוא און וחקר ודרש כל התורה כלה בכל הפנים שלה, פי זכה להשיג כל מה שאפשר לילד אשה להשיג בזה העולם בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, בבחינת התחדשות חדש נפלא ונורא מאד וכו', כמו שאמר הוא ז"ל בעצמו להרב הקדוש המגיד מטירהאויצטע מוהר"ר יקותיאל זצוק"ל: "חדוש כמוני עדין לא היה בעולם", כמבאר בחיי מוהר"ן בחלק גדלת השגתו סימן ז'. ואמר: "לא מיבעיא דבור שאינו יוצא מפי בלי התחדשות, אלא אפילו הכל אינו יוצא מפי בלי התחדשות" (שם בחלק מעלות תורתו וספריו הקדושים סימן מ"ה) הינו שרבינו הגדול והקדוש זכה להמשיך בזה העולם בחינת התחדשות כזאת שעדין לא היה בעולם.

אם פי התחדשות הזאת הוא המשך ומחבר לשך שרת ההתחדשויות שהמשיכו בעולם צדיקי יסודי עולם יחידי הדורות שקדמו לו, וכמבאר שם בחלק גדלת השגתו סימן כ"ד וזה לשונו: "אמר, התפללו עלי שאשוב לבריאותי ואולף אתכם בדרך חדש שלא היה מעולם. אף על פי שהוא בדרך הישן, אף על פי כן הוא חדש לגמרי" ... ועל כן עכשו אי אפשר להתקרב להשם יתברך באמת אלא על ידי התגלות דרכי עצותיו הקדושים החדישים גם ישנים.

(חיי נפש, לה)

"קיימו וקבלו" קיימו מה שקבלו כבר"

בעמדתנו לקראת ימי הפורים - אלו הם אכן כיסופינו וגעוגועינו: לקיים את מה שקיבלנו מכבר! כשם שבימים ההם בזמן הזה, זכו ישראל - בזכות מרדכי הצדיק ואסתר המלכה - לקבל את התורה מחדש ולקיימה, וכפי שדרשו חכמינו ז"ל:

כג. את דבריו הוא מכוון שם אל המתנגדים, וכך הוא כותב: "הכלל, שאין המתנגדים עומדים למנוע מלמוד ספרי רבינו ז"ל, רק פנימיות כוונת הרע שבלבם הוא לבטל מיראל כל התורה כולה. כי ידוע לכם מעשי בני הנעורים בפרט בדור הזה, ואין שום הצלה כי אם על ידי התורה, ואין מי שיכניס לימוד התורה וקיום התורה בעולם כמו אדמו"ר ז"ל על ידי אמיתת דרכיו הקדושים שגילה על ידינו ובספריו הקדושים. ועל זה התגרו בנו כל כך, אמרו לנו וכחידים חס ושלום."

הדור קבלוה בימי אֲחִישֵׁרוֹשׁ, דְּכָתִיב "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ הַיְהוּדִים", קִיְמוּ
מֵה שֶׁקַּבְּלוּ כָּבֵר.

(שבת פח ע"א)

כך משתוקקים גם אנו להמשיך עלינו מחדש את אורו של הצדיק
האמת, שיביא אותנו לידי 'קיום התורה'; לקיים באהבה את אשר
קיבלנו מכבר בהר סיני.

וכפי שמאחל מוהרנ"ת במכתבו לבנו:

וה' הטוב יגמור בעדנו, ויערב לכם ולנו שמחת פורים, ותזכה
לשמח בזה בעצמו שאֵתה זוכה בפורים לעסק בהמשכת תורתו
הקדושה בעולם, שזהו עקר בחינת "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ" שעוסקים
הצדיקים בכל דור, בפרט בפורים. השם יתברך יזכה אותך וכלנו
לזכות בפורים הזה לקבל עלינו קיום התורה מחדש, לקיים "קִיְמוּ מֵה
שֶׁקַּבְּלוּ כָּבֵר!"

והעקר שגזקה אֲנַחְנוּ וְאַתֶּם לְקַבֵּל וּלְהִבִּין בְּכָל עֵת הָעֲצוֹת עֲמָקוֹת
וְהַרְמְזִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת יְדִים, שֵׁשׁ בַּיָּם הַחֲכָמָה, שֶׁהֵם חֲדוּשֵׁי תוֹרָתוֹ
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ זָכַר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, כִּי מֵאֵד
מֵאֵד עֲמָקוּ וְרַמְזוּ גַם אֵלֶיךָ בְּנֵי חֲבִיבִי.

(עלים לתרופה, מכתב מיום תענית אסתר תר"ג)

• • •

פורים הוא היום בו מתחילים מחדש - וכפי שגילה רבינו ש'בתחילה
היו כל ההתחלות מפסח, ועכשיו" ... (ליקוטי מוהר"ן תניינא, עד)

כִּי עֲכָשׁוּ הַהֲתַחֲלָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה וְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת הוּא מְפֹרָים.

(ליקוטי הלכות, ברכת הריח ד, כה)

כשהתחלה זו "של הגאולה ותקון כל העולמות" נעשה ע"י הלימוד
בספרי רבינו, כפי אשר

נשמע מפיו הקדוש שאמר שהספר הקדוש שלו לקוטי מוהר"ן
שיצא בעולם הוא אתחלתא דגאולה ... אחר כך אמר בפרוש
שהלמוד בחבוריו הקדושים הוא אתחלתא דגאולה, במהרה בימינו
אָמֵן.

(חיי מוהר"ן, שמו)

ואכן, כך מוסר לנו רבי נתן ב"ר יהודה - תלמידו של מוהרנ"ת -
בשמו:

אֲשַׁלַח לָכֶם מְשֻׁלֹחַ מְנוּחַ, דְּבוּר אֶחָד שִׁשְׁמֵעֵתִי מֵאֲדוֹמ"ר רַבִּי נְתָן
זְצוּק"ל מַעֲנִין פּוֹרִים, שֶׁאֲמַר רַבְּנוּ ז"ל "מִתְחַלֶּה הָיָה כָּל הַתְּחִלּוֹת
מִפְּסָח, וְעַכְשָׁיו" וְכוּ' וְלֹא סִיִּם, וְשִׁמְעֵתִי מִמֶּנּוּ ז"ל שֶׁאֲמַר: וְעַכְשָׁיו יֵשׁ
רַבְּנוּ ז"ל שֶׁכָּל הַהֲתַחֲלוֹת מֵאַתָּה, שֶׁאֵי אֲפֻשֶׁר לְהַתְּחִיל לְהַכְנִס בְּעֲבוּדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּי אִם עַל יְדֵי סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל! וְכָל מִי שִׁיתֵּמִיד יוֹתֵר
בָּהֶם, בּוֹדֵאי יִכְנַס בְּשִׁלּוּם וְיֵצֵא בְּשִׁלּוּם.

(נתיב צדיק, מכתב יג)

ואכן בפורים, נמשך עלינו מחדש אורם של ספרי רבינו ז"ל, שכן
בפורים התחדש לעם ישראל ספר, הלא היא 'מגילת אסתר'.

שאָנוּ עַל יְדֵי גִדְל הַגֵּס שִׁיתְחַדֵּשׁ סֵפֶר קְדוּשׁ כְּזֶה, שֶׁהִיא הַמְּגִלָּה
הַקְּדוּשָׁה, שֶׁקוֹרְיוֹ בְּרַבִּים וּמְבָרְכִין עֲלֶיהָ תְּחִלָּה וְסוּף, שְׁמִיּוֹם מִתְּנָה
תוֹרָה לֹא נִתְחַדֵּשׁ סֵפֶר כְּזֶה שֶׁיִּקְרָאוּ בוּ בְּצַבּוֹר בְּבִרְכָה תְּחִלָּה
וְסוּף.

(ליקוטי הלכות, תענית ד, כ)

ובכח קריאת ספר מחדש ונורא זה, אנו "ממשיכין עלינו בכל דור
ודור קדושת הספרים האמתיים של גדולי הצדיקים האמתיים", אשר
על ידם אנו זוכים "להתעוררות אמיתי ולעצות אמיתיות נוראות, לקיים
את התורה באמת בתמימות".

וכדברי מוהרנ"ת:

וְעַל יְדֵי שְׁנֵיתֵי חֲדָשׁ סֵפֶר כְּזֶה שֶׁמְגִלָּה וּמִפְרָסֵם אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּעוֹלָם, עַל יְדֵי זֶה אֲנִי מְמַשֵּׁכִין עֲלֵינוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר קְדוּשַׁת הַסְּפָרִים
הָאֱמֵתִיִּים שֶׁל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים שֶׁמְחַדְּשִׁים סִפְרֵים וּפְלָאִים
בְּכָל דּוֹר וְדוֹר.

ועקר מעלת הספרים הקדושים ההם הוא שֶׁהֵם בְּחִינַת 'קִיּוּם
הַתּוֹרָה', שֶׁזֹּכִינוּ עַל יָדָם לְהִתְעוֹרְרוֹת אֱמֵתִי וְלְעֲצוֹת אֱמֵתִיּוֹת נוֹרָאוֹת,
לְזִכּוֹת עַל יָדָם כָּל אֶחָד לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה בְּאֱמֵת בְּתַמִּימוּת, שֶׁעַל יְדֵי
סִפְרֵים הָאֵלּוּ עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִכְלָלָת בְּבְחִינַת
קְדוּשַׁת קְדָשִׁים כַּ"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִמְתַּקֵּין כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם כַּ"ל.

וְזֶהוּ "וּבְבֹאֵה לְפָנַי הַמְּלָךְ אָמַר עִם הַסֵּפֶר יֵשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ הֲרַעָה
אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֵאשׁוֹ", "עִם הַסֵּפֶר" דִּיקָא, שֶׁדִּיקָא עַל
יְדֵי בְּחִינַת הַסֵּפֶר הַ"ל, עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא יֵשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ הֲרַעָה
עַל רֵאשׁוֹ, כִּי עַל יְדֵי שְׁנֵיתֵי סֵפֶר, עַל יְדֵי זֶה נִמְתַּקֵּין כָּל הַדִּינִים
שֶׁבְּעוֹלָם כַּ"ל, עַד שֶׁזֹּכִינוּ לְעֲצוֹת שְׁלֵמוֹת עֲצוֹת עֲמָקוֹת מֵאֵד שֶׁהֵם
בְּחִינַת קִיּוּם הַתּוֹרָה, בְּחִינַת "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ", כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
"הַדָּר קַבְּלוּהָ בְּיָמֵי אֲחִישֵׁרוֹשׁ".

וְעַל יְדֵי זֶה מְמַשֵּׁכִין בְּחִינַת 'קִיּוּם הַתּוֹרָה' בְּכָל דּוֹר וְדוֹר עַל יְדֵי
הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְחַדְּשִׁין הַצְּדִיקִי אֱמֵת בְּכָל דּוֹר, שֶׁהֵם שְׁלֵמוֹת
הַתּוֹרָה שֶׁתְּהִיָּה נִכְלָלָת בְּבְחִינַת 'קְדוּשַׁת קְדָשִׁים', שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר
קִיּוּם הַתּוֹרָה, כִּי זֹכִינוּ לְעֲצָה שְׁלֵמָה וְלַהֲנַחֵגוֹת יִשְׁרוֹת עַל יָדָם.

(שם)

• • •

זיכנו ה', ויתקיים השנה בשלימות:

וּמֵרֵדֵי יֵצֵא מִלְּפָנַי הַמְּלָךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֻטְרַת זָהָב
גְּדוּלָה וְתַכְרִיף בּוּץ וְאַרְגָּמָן, וְהַעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחָה.

(אסתר ח, טו)

הֵינּוּ שֶׁאֵז בְּפוֹרִים אֲנִי זֹכִין שְׁנִיתֵי גֵּלָה אֹר הַצְּדִיק הָאֱמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר
וְדוֹר בְּהִתְגַּלּוֹת גְּדוּל מֵאֵד, בְּבְחִינַת "וּמֵרֵדֵי יֵצֵא" וְכוּ' ... וְאֵז זֹכִין
לְהִתְקַרֵּב הַכָּל לַה' יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוּ הַרְחוּקִים מֵאֵד מֵאֵד מִן הַקְּדוּשָׁה,
בְּבְחִינַת "וְרַבִּים מֵעַמִּי הָאֲרָץ מִתְּהַדְּדִים" וְכוּ', כִּי כְּשֶׁנִּתְגַּלָּה הָאֱמֵת
יּוֹדְעִין מְצַדִּיקִים אֱמֵתִיִּים אֵי הַכָּל יְכוֹלִין לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ.

(ליקוטי הלכות, מתנה ג, יא)

סדרת מאמרים קצרה ללימוד התורה על פי כלל הראשון - 'מיניה וביה' מוגש ע"י כולל ליקוטי מוהר"ן ביתר עילית מאמר ב'

הפליאות והשאלות

ויש להתפלא איך בכלל מגיע האדם למעשים רעים, הלא כל זמן שהצדיק מגלה ההתפארות כאמור באות א' בתורה, הרי מתגלה היראה והאהבה, ואם כן כל המעשים הרעים רחוקים מישראל על ידי הצדיק שמגלה את ההתפארות, שעל ידה מתגלה היראה והאהבה.

ועוד יש לשאול ולהתבונן בתורה י"ז, איך שייך עניין הגירות לגייר את הטוב הכבוש יחד עם הרע לכל אחד ואחד מאיתנו, ואיך הבחינה של 'מציאה בספריהם' שייכת לכל אחד ואחד מאיתנו?

עוד יש להתבונן, כיצד כלליות כל התורה בהמשך בעניין הגרים, מסבירה ומבארת את עניין ההתפארות והשגת היראה ואהבה שבתחילת התורה?

קשר הכלליות והפרטיות זה בזה

בכדי לבאר וליישב את כל הנ"ל, צריכים אנו להקדים כמה הקדמות וביאורים העולים מתוך התורה:

הנה, מדברי רבינו בתחילת התורה שמאריך הרבה על עניין הכלליות והפרטיות, מתגלה הקשר העצום שיש בין הכלל לפרטים. כי באמת אין מציאות של כל 'כלל' בעולם מבלי שיש באותו הכלל 'פרטים', כי כל מהותו של הכלל שהוא כולל בתוכו הרבה 'פרטים'.

אמור מעתה, כל 'כלל' שאמור לכלול בתוכו סך מסוים של פרטים, כגון מיליון פרטים, גם אם למעשה כרגע תתגלה כלליות אותו כלל 'כמעט' עם כל פרטיו, דהיינו, שיתגלה חיבורם של 'תשע מאות ותשעים ותשע אלף' פרטים ככלליות אחת! עדיין, כל זמן שיחסר ממנו רק אלף פרטים, הרי שבאמת היופי והפאר של הכלל כפי שלמותו האמיתית לא התחילה להתגלות כפי שלמותו ותפארתו שתתגלה יחד עם אותם אלף פרטים חסרים!

כי לא זו בלבד שיחסר ממנו עצם החיסרון, דהיינו האלף פרטים החסרים. אלא באמת כל פרט שכבר נכלל בכלל, עדיין יסבול ויפגם מחסרונם של הפרטים החסרים, וכל התשע מאות ותשעים אלף פרטים שכבר כן נאספו, עדיין לא יוכלו להאיר בשיא תפארתם כל זמן שחסרים האלף פרטים הנותרים.

ויותר מכך, הרי הפרטים הללו שלא נכללו בכלל, כל פרט מצד עצמו בוודאי כל זמן שהוא בודד ועומד כפרט מצד עצמו, הוא חסר ונעדר מזריחת

במאמר הקודם תמצתנו את מהלך התורה, ובסוף המאמר סיימנו עם מספר שאלות שהם יהיו הבסיס להבנת המשך המאמרים. עתה נחזור בקצרה על אותם פליאות ושאלות העולות תוך כדי לימוד תורה י"ז והם אלו שנזכרו במאמר הקודם. ובמאמר זה יתורצו כל הקושיות מתוך קשרי התורה ומהלכה, באופן שכל התורה תתבאר מניה וביה לעובדא ולמעשה. בנוסף, לפי כל קשרי וביאורי התורה שיתבארו בעז"ה במאמר זה, נפרש אגב אורחא גם כמה דקדוקי לשון נפלאים בדברי רבינו, וכפי שכתב מוהרנ"ת בהקדמת ה'ליקוטי מוהר"ן' שכל דבריו הקדושים הם בדקדוק ובמשקל גדול. **פליאה א'** כבר בתחילת התורה, אחרי שמסכמים את דברי רבינו באות א', עולה הפליאה שהיא אחת הפליאות המרכזיות במאמר (ונזכרה גם בביאור הליקוטים).

הרי מובן כבר מתחילת התורה, שעיקר התכלית הרצויה הנאמרת בתורה י"ז היא לזכות ליראה ואהבה. ומבואר מדברי רבינו שזה נעשה על ידי גילוי ההתפארות שמגלה הצדיק ולכאורה לגילוי היראה אין נצרך גילוי הרצונות. ואם כן יש להבין למה רבינו מאריך כל כך בתחילת התורה, שהצדיק מחפש בעיקר את הרצונות שיש בכל פרטי הבריאה, כביכול זהו עיקר התכלית, ולשם כך הוא מחפש אחרי ההתפארות, כי על ידי ההתפארות הוא משיג את הרצונות. הרי לכאורה אין שום תכלית שמבוארת בפירוש בדברי רבינו שיוצאת מהשגת הרצונות.

והנה בדרך כלל, דברים אלו שנשארים סתומים בתחילת התורה, חוזרים להתבאר בהמשך התורה בפירוש, אבל כאן בתורה י"ז רבינו לא חוזר להתעסק בכלל בעניין פרטי הבריאה, לשם מה כל כך נצרך לצדיק להשיג את הרצונות.

וגם אם נאמר שבוודאי יש איזו תכלית בהשגת כל הרצונות בבריאה, עדיין אין לזה קשר לתורה י"ז דווקא, והרי כל דברי רבינו שבכל תורה ותורה הם מקושרים לכלל העניינים המוזכרים באותה תורה, ואין דרכו ללמד דברים אגב אורחא, שאין להם קשר לכל מהלך התורה. ובפרט כאן, שלא מבואר כיצד על ידי הרצונות מתגלים היראה והאהבה.

פליאה ב' באות ב' רבינו אומר שאור הצדיק נחשך בגלל מעשים רעים.

בלי סוף בכל מצווה ומצווה, עשה ולא תעשה (כל זה מבואר על פי החלוקה שבסוף התורה בענין השי"ן שנחלק למחשבות שכליות מידותיות ומעשיות ואכמ"ל).

כל אחד צריך לגלות את ההתפארות הפרטית

והנה מבואר עוד מקשרי המאמר, שבכלליות, הצדיק בעצמו נחשב לעומת 'עם ישראל' כעין כלל ופרטים. כי הצדיק הוא הכלל שבכוחו לכלול את כל הנפשות הפרטיות להעלותם ולהביאם אל התכלית הכללית והפרטית, ולכן כל גילוי ההתפארות בכלליות ובפרטיות נעשה על ידו.

ולפי זה יש לבאר שעיקר ההתפארות שמגלה הצדיק היא רק בבחינת הכלליות. דהיינו שהצדיק מגלה ממש בגילוי גמור רק את ההתפארות הכללית מכלל ישראל. דהיינו ההתפארות בכך ששם ישראל נקרא עליהם. ובוודאי שאף שהיא התפארות כללית, היא שייכת גם לכל פרט ופרט בפני עצמו בגלל הקשר שיש בין הכלל והפרטים, כי בוודאי שכל פרט נמצא בו גם חלק מהכלליות.

אמנם מה שמבואר מדברי רבינו שהצדיק מגלה גם את התפארות בפרטיות, אין הכוונה שהוא מגלה ממש כל פרט ופרט, אלא הוא מגלה בכלליות שיש באמת התפארות גם מכל פרט ופרט. כי מכריז ואומר שבאמת יש מכל פרט התפארות פרטית, אבל מי שיכול לגלות בפועל בגילוי ממש את ההתפארות שבכל פרט ופרט, זהו רק כל אחד ואחד על עצמו. כי רק האדם בעצמו יכול לגלות על עצמו את ההתפארות הפרטית שבו כפי שרק הוא יודע.

ולכן באמת העבודה של כל פרט, מתחילה רק אחרי שגילו לו שיש ממנו התפארות בכלליות ובפרטיות, אז הוא מתחזק מעצמו לחפש אחרי התפארות הפרטית שבו, שאין שום בריה בעולם שיכולה לפרט לו את הפרטיות והפרטי פרטיות האלה כי רק נפשו יודעת בבחינת 'כי אני ידעתי' (וכל זה מבואר הרבה פעמים בדברי רבינו ומוהרנ"ת שהגם שהצדיק מגלה לאדם את זה שיש בו בוודאי טוב, אבל כל זמן שהאדם מעצמו לא יתעורר לגלות זאת מעצמו זה לא יבוא באמת לידי גילוי).

המעשים הרעים הם מחסרון היראה בפרטי פרטיות

ולפי זה מבואר שכל עניין המעשים הרעים המבואר במאמר, זה פגם היראה בפרטי פרטיות. כי אף על פי שהאירו לאדם את היראה בכלליות ובפרטיות, לפעמים האדם לא מגלה את ההתפארות בפרטי פרטיות בשלמות. דהיינו שאינו רואה ומאמין שבכל מעשה קטן ביותר יש התפארות עצומה, על אף שמאמין בעצם ההתפארות בכלליות ובפרטיות. וכל זה בגלל שאינו מתאמץ מעצמו לגלות את ההתפארות שרק הוא יכול לגלות, וכביכול

אורו הגדול, שהרי האור של הכלליות שהיה מאיר בו על ידי התחברותו עם כל הפרטים האחרים שנכללו בכלל חסר ממנו, והרי הוא חשוך וחסר. ואם כן כל זמן שכל הפרטים לא נכללו בכלל הגדול גם כל פרט מצד עצמו שכן נכלל, באמת הוא עדיין חסר ואין לו שלמות.

ומובן לכל משכיל, שכל האמור בעניין הכלל והפרטים, הוא כעין משל על 'כלל ישראל'. והנמשל מובן, שכלליות עם ישראל, שכולל בתוכו פרטים ופרטי פרטים, אינו מאיר באור התפארותו, כפי שבאמת אמור היה להתגלות אור ההתפארות בכלליות, מכלליות העם שכל תכליתו היא להמליך את מלך מלכי המלכים כאן בעולם הזה, כל זמן שעדיין אור ההתפארות אינו מאיר מכל יהודי באשר הוא שם.

ואם כן גם האור של ההתפארות בפרטיות ובפרטי פרטיות, מה שכל אחד רוצה לזכות שיאיר ממנו אור התפארות בפרטיות, כל זמן שיש חלקים מהכלליות, פרטים שעדיין אבודים שלא נכללו בכלל ישראל, האור הזה עדיין חסר ומעומעם בגלל הפרטים האלו האובדים והנדחים בגלותם.

יראה ואהבה - בכלליות ובפרטיות

עוד מבואר מדברי רבינו בקשר פשוט. שכשם שישנה התפארות בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות, כך כל הדברים שהם תוצאה של ההתפארות גם הם יתפרטו, ויהיו בהם בעצמם כלליות, פרטיות, ופרטי פרטיות.

ולפי זה נהיה מוכרחים לומר שגם בעניין היראה והאהבה ישנה כלליות היראה ויש פרטיות היראה, ואף פרטי פרטיות של היראה. וכמו שבעניין התפארות אנו אומרים בהכרח שגם ההתפארות הכללית נמצאת אצל כל פרט ופרט, כי מלבד מה שיש ממנו התפארות פרטית הרי גם ההתפארות הכללית וודאי נמצאת בו. כך גם בעניין היראה, נוכל להבין את עניין היראה בכלליות בבהירות יתירה, על ידי שנתבונן בקשרי התורה, כיצד יש אצל כל פרט ופרט יראה בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות.

ומקשרי התורה מבואר, שעניין היראה והאהבה בכלליות זה מה שהאדם ירא את ה' בבחינת ה'מחשבה

השכלית', על ידי שמשגיח את רוממותו ולכן כוסף לעשות רצון ה' בכלליות, דהיינו שהוא נמשך לדעת מה רצון ה' בעולם, וכיצד ממליכים אותו בעולם כעבדים הממליכים את אדונם.

ומדרגת היראה והאהבה בפרטיות אלו 'מדות הלב', כי מידות הלב (שהם מחשבות מידותיות) הם מידות היראה והאהבה שבלב. שלוקח את כל מידות הלב לפחד מה' ולאהוב אותו יתברך.

וכן עניין היראה ב'פרטי פרטיות' זה במעשים הפרטיים שיורדים לכל פרט ופרט בחיי האדם. כי כל התורה כולה, שהם מצוות המלך לעמו, הם בכלליות לקבל על עצמו את עול מלכותו, ובפרטיות יותר, לירא ולאהוב אותו יתברך, ובפרטיות דפרטיות זה שמירת כל המצוות שיש להם פרטים ופרטי פרטים

הוא מחכה ורוצה שייגלו לו את ההתפארות הכי קטנה גם מלמעלה, דהיינו שהצדיק יגלה בשבילו גם את ההתפארות בפרטי פרטיות, הנוגעת לכל המעשים שהוא עושה.

ולפי זה יש לבאר שהעניין שנחשך אור הצדיק, הכוונה היא שקשה לאדם על זה שהצדיק מגלה לו יראה בכלליות וזה לא יורד לו לפרטיות, כי הוא כוסף בכלליות לקיים את רצון ה', אבל בפרטיות בכל המעשים הקטנים, היכן שצריך להיזהר בכל צעד ושעל הוא לא מצליח לעמוד מול פיתוי היצר.

אבל באמת סיבת הדבר אינה נובעת מפגם באור הצדיק בעצמו, אלא זה רק בגלל שהוא לא המשיך על עצמו את ההתפארות הפרטית, שזה בחינת התפילין של כל אחד ואחד, שהצדיק מרמז לכל אחד שאת זה כל אחד צריך לעשות לבד. ולכן כל זמן שלא האיר בעצמו את אור ההתפארות הפרטית, הקליפות ינקו ממנו והפילו אותו למעשים רעים.

ועל ידי זה שנחשך לו אור הצדיק בגלל חסרון היראה בפרטי פרטיות, ממילא נחשך לו היראה והאהבה גם בכלליות (כמו שביארנו שתמיד הכלל והפרט תלויים זה בזה). כי עצם היראה והאהבה נעשים לו כחושך, בגלל שמצד אחד הוא מקבל יראה בכלליות ומצד שני בפרטיות מאוד קשה לו להמשיך יראה לכל פרט ופרט. ולכן הוא שונא כביכול את דיבורי היראה והאהבה הכלליים בעצמם שזה כמו דיבורי חושך ושנאה בשבילו ח"ו. ועתה מתיישבת השאלה מהיכן בא לידי מעשים רעים. כי גם אחרי שהצדיק גילה את ההתפארות שעל ידה נמשך יראה והאהבה, כל זה נמשך רק בכלליות, אבל הפרטיות עדיין לא התגלתה בשלמות מחמת שזה לא נעשה על ידי כל אחד בפרטיות.

ועתה, כל אלו שנחשך להם אור הצדיק נפלו למעשים רעים ח"ו, שהם הם אלו שנפלו תחת הרע ונכבשו, כי נפלו לחכמות נכריות ודעות נפסדות שהם בעצמם כל האפיקורסות והעבודה זרה הכתובה גם בספרי העכו"ם כפי שיבואר להלן.

שני המדרגות בכבישת הטוב

ולפי זה מבואר שמהלך התיקון כולל בתוכו שני חלקים: כי הלא מבואר מדברי רבינו באותו, שבעניין הכבישה של חלקי נשמות ישראל (שהם הפרטים שנאבדו מהכלל כנ"ל), יש בזה שתי מדרגות. **מדרגה א'**: יש כאלו שנפלו בגלל המעשים הרעים, שנכבשו תחת הרע, אבל הם עדיין זוכרים בכלליות מהיכן הגיעו, שבאו ממקום עליון וקדוש.

וכלשון רבינו "ובתחילה זה הטוב הכבוש אצלם זוכר שבא ממקום קדוש ועליון מאוד".

מדרגה ב': יש כאלו שנפלו יותר, עד שבאו להסתרה כזאת שהם שכחו בכלל את שם ישראל הנקרא עליהם, שבאו ממקום עליון כזה. ולכן הם צריכים גילוי בתוך הסתרה גדולה פי כמה שאפילו משם ישובו למקומם. ולזה רבינו ממשיך ואומר "אך אחר כך הם מתגברין על זה הטוב וכובשים אותו תחת ידם עד שהטוב בעצמו שוכח את מעלתו".

ועל כן גם התיקון נחלק לשני חלקים:

החלק הראשון זה שכל הפרטים שכן נכללו בכלל של הצדיק, אפילו רק בבחינה קטנה, יתנו צדקה לצדיק, דהיינו שכל אחד יאמין בפרטיות בחלק שלו ועל ידי זה הוא ייתן צדקה לצדיק, כי הוא מאמין שהצדיק צריך את הצדקה שלו על כל פנים בשביל לעשות אוויר נח וזך.

ועל ידי זה נעשה אתדבקות רוחא ברוחא, וביאור העניין הוא, מכיוון שהרוח היא הדיבור בעצמו, וכמבואר מדברי רבינו שאותיות הדיבור בעצמו נחקקים באוויר ומכים זה בזה, כי כל מדרגת האדם שהוא מדרגת 'מדבר' שהוא רוח ממלא, דהיינו שהוא מדבר ונופח רוח מתוכו ומעצמותו.

ועתה מבואר שאתדבקותא רוחא ברוחא הוא, שהדיבורים שהצדיק מדבר זה הרוח של הצדיק, והאדם שנותן צדקה לצדיק הוא עושה אתדבקות רוחא ברוחא ומקבל מהצדיק את דיבורי ההתפארות והאמונה שהוא מדבר בכלליות, שזה יתדבק ברוח הפרטית שלו, דהיינו בדיבורים הפרטיים שלו. ועל ידי זה הוא מקבל כוח ומגלה לעצמו בפרטיות את ההתפארות הפרטית שמכוחה מתגלה יראה הפרטית ועל ידי זה מתפשטת היראה והאהבה הכללית והפרטית גם אליו בפרטיות באופן שהיא משפיעה על המעשים הפרטיים שלו שכולם יהיו מלאים מיראת ה'.

ולפי זה מבואר שהתיקון הזה נעשה גם לאלו שהרע כבש אותם, אבל עדיין הם במדרגה שהם זוכרים שבאו ממקום עליון וקדוש, דהיינו שאור היראה מאיר עליהם בכלליות.

ועל ידי זה נעשה גם **החלק השני** של התיקון:

כי על ידי זה נעשה תיקון נוסף שהדיבורים האלו בעצמם הולכים דווקא על ידי אלו שענתה חזרו מהבחינה של ההסתרה הראשונה, שהם אלו שנפלו אך עדיין זוכרים את מעלתם. ועל ידי כך הם עצמם הולכים לתוך ספריהם של אלו ששקעו לגמרי בכפירה ואפיקורסות כפי שמבואר מדברי רבינו שדווקא הם אלו שהולכים למרחוק על ידי זה ונכתבים בספריהם (כפי שיבואר עניין זה בסמוך).

אך באמת יש להדגיש, שלולא התיקון השני שהצדיק פועל גם לאלו שנכבשו לגמרי ושכחו את מעלתם, גם לחלק הראשון של התיקון אין קיום, כי כפי שביארנו לעיל כל זמן שהכלל לא נשלם מכל הפרטים הרחוקים ביותר אין לו שלמות ולכן גם היראה הכללית אינה מאירה בשלמות. ואם כן מבואר שכל תיקונו של כל פרט ופרט, תלוי בתיקונם והשלמת ההתפארות מכל הפרטים כולם בשלמות.

דקדוק לשון רבינו בעניין דיבורי הצדיק

ועל פי זה אפשר לבאר עוד דקדוק בלשון רבינו בתורה. כי בתחילה כתב רבינו שהצדיק מדבר דיבורי אמונה ודיבורים קדושים. דהיינו שהוא מדבר את אמונת ישראל. אך אחר כך כתב שהדיבורים הקדושים אשר הגיד מרדכי הם דיבורי כפירת עכו"ם. והנה באמת אלו שתי בחינות שונות, כי הדיבורים של אמונת ישראל זה מה שאנו כן מאמינים, אבל הדיבורים של כפירת העכו"ם זה היפך אמונתם, דהיינו גילוי הטענות והסתירה שבתוך דבריהם.

אך לפי המבואר לעיל מובן, שדיבורי הצדיק נחלקים לשתי בחינות כפי שתי המדרגות של נפילת הטוב תחת הרע.

כי לאלו שנפלו רק בכך שהם עושים מעשים רעים אך עדיין הם זוכרים את מעלתם שבאו ממקום עליון וקדוש, היינו שבעצם האמונה בכלליות הם מאמינים, רק הצדיק מאיר להם את זה גם בפרטיות על ידי הצדקה שנתנו.

אבל למי שנכבש כל כך תחת הרע, הרי עצם הדיבורי אמונה נחשבים אצלו כחושך, מחמת ששקע כל כך תחת הרע הוא רחוק מאוד מכל אלו הדיבורים על קדושת ישראל שבא ממקום קדוש ועליון שכזה (והם ר"ל כל מי שנפל לספרי העכו"ם כמבואר בליקוטי תפילות). ועל כן עיקר מה שצריך לגלות לו זה שהוא בחושך, דהיינו דיבורי כפירת עכו"ם, לגלות לו היפך אמונתו.

הכתיבה בספריהם על ידי גילוי הרצונות בפרטי הבריאה

ועתה נבוא לבאר עניין זה של הכתיבה בספריהם שהוא מקושר לתחילת התורה, כי הוא נעשה על ידי גילוי הרצונות בכל פרטי הבריאה, כי באמת כל ספריהם של העכו"ם עוסקים גם בעניין פרטי הבריאה. ולבאר זה יש להקדים, שמדברי רבינו באות ב' ובאות ה' וכן מסוף המאמר, מבואר הקשר שבין החכמות נוכריות לספרי העכו"ם.

כי זה מובן שמה שרבינו מזכיר באות ב' שעל ידי מעשים רעים האדם נופל לחכמות נוכריות ודעות נפסדות, הם הם הדעות והחכמות הכתובות בספרי העכו"ם והעבודה זרה.

אך ביאור עניינם של אלו החכמות מבואר מדברי רבינו בסוף התורה על הפסוק ויהי הם מריקים שקיהם, שם כתב והגדיר רבינו שהלשון 'המה' מרמזת למושג ה'חומר'. דהיינו החומר זה הגשמיות שיש בכל דבר

שמלבישה מקבלת ומכסה על ה'צורה' שהיא הרוחניות והחיות האלוקית שמחייה כל דבר.

ולפי זה יוצא, שביאור הפסוק שרבינו הביא באות ב' 'חכמים המה להרע', הכוונה חכמת ה'חומר', שהרי 'המה' זה החומר. והמשך הפסוק 'ולהטיב לא ידעו' הכוונה הוא שאינם יודעים מנשמות ישראל, שהרי 'כל הטוב הוא רק נשמות ישראל'.

ואם כן מבואר שפעולת הצדיק הכתובה בתחילת התורה שעוסק לחקור את כל פרטי הבריאה, הם אותם הדברים שגם ספריהם של העכו"ם עוסקים. ועל ידי שמוצא את הרצונות ומגלה אותם בכל פרטי הבריאה, על ידי זה הוא כביכול כותב בתוך ספריהם (שהיא הבריאה בעצמה ואכמ"ל) היפך אמונתם. כי כל מה שחסר בספריהם זה רק עניין הרצון של השי"ת שמכוסה ומוסתר, שיש רצון ואהבה לכל פרט בבריאה מהבורא. ואכמ"ל. ואם כן יוצא שכל עניין גילוי הרצונות הוא בשביל לגלות את ההתפארות גם מאלו שלא נקרא עליהם שם ישראל אפילו מאותם חלקי טוב שנכבשו בתחילת הבריאה בעשבים וחיות מכל שכן באומות העולם.

ועל ידי שהצדיק מגלה את הרצונות בכל פרטי הבריאה, הוא כביכול כותב בספריהם היפך אמונתם. ועל ידי זה חוזר הטוב הכבוש ומתגיייר ותולש גם חלקים מהרע. ועל ידי זה נשלמת ההתפארות מכלל כל הפרטים כפי שלא הושלם מתחילת הבריאה, וכל חיסרון התפארות של כל הפרטים והכלל כולו, שהיה חסר את אלו הפרטים שנכבשו בגלות, עכשיו הושלם. ועתה המלך מתגלה בשלמות התפארותו, בהנהגת כל חילותיו ממש, שהם כוללים גם את כל פרטי הבריאה (שזה יהיה באמת רק לעתיד כאשר יתוקן כל העולם במלכות שד"י).

ביאור ויישוב הפליאות והשאלות

ועתה מיושבים כל השאלות שהקשינו בתחילה.

כי עתה מבואר היטב ישוב הפליאה הראשונה. שעניין השגת גילוי הרצונות נצרך לצדיק מאוד, כי לולא גילוי הרצונות בכל פרטי הבריאה, אין בכוחו לכתוב בספריהם היפך אמונתם, ואם כן מובן שכל הבעלי תשובה והגרים תלוי בגילוי הרצונות, ואם כן ההתפארות עצמה תהיה חסרה מכל החלקים הכבושים בגלות כאמור לעיל.

וכן התבאר לעיל בעניין השאלה ששאלנו על עניין המעשים הרעים איך בא האדם למעשים כאלו אם התגלה לו ההתפארות על ידי הצדיק, כי באמת המעשים הרעים הם חסרון היראה הפרטיות, ולכן אינם סותרים את התגלות היראה הכללית.

וגם מבואר עתה בכל המאמר לעיל, איך שעניין ההתפארות והגרים והדיבורים שייכים לכל אחד ואחד, כי לולא שכל אחד מגלה את ההתפארות שלו בפרטיות וכן מדבר דיבורי אמונה לעצמו לאחרים בפרטיות, הרי שכל תיקוני המאמר אינם נעשים ונפעלים רק על ידי הצדיק לבד אלא רק על ידי ההיכללות של כל אחד בכלליות שלו שממש כל אחד מקבל כוח לפעול בפרטיות את כל תיקוני הצדיק הנעשים על ידו בכלליות.

**”חם ליבי בקרבי
בהגיגי תבער אש
דברתי בלשוני”
(תהילים)**

ר' נחמן שלמה יצחק נרדם
בשכרותו לידו בנו בנימין שופטר

בברסלב בווערת אש

פורים.

מילה שמציתה אש בליבו של כל יהודי באשר הוא, אש של שמחה, אש של תקווה, אש של חיות נעלמה. ואם בכל יהודי ויהודי בכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע הדברים אמורים, בליבו של חסידי ברסלב שטועם תדיר מה'יין ההונגרי, על אחת כמה וכמה.

פורים.

תפילת 'מעריב' בליל התקדש חג בנוסח המרטיט של יום 'כיפורים', השאגות והזעקות בשעות הקטנות של הלילה: א-לי א-לי למה עזבתני, קריאת המגילה שסוחפת את הציבור בבכיות של ערגה וכיסופים לה' ולמשיחו, 'כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות!...

פורים.

שיאו של יום. עת מריק ה'בעל-הבית' הפשוט בצוותא עם ה'עובד' המופלג את תוכנם של בקבוקי יין לתוך גופם הגדוש ב'שיחות' ו'תורות' מכל הגוונים, מה שגורם במהרה לתבערה ואש מתלקחת, כמו הייתה זו גיגית של נפט הנשפכת לצידו של לפיד בוער...

פורים.

שמחות ובכיות... ריקודי שמחה עד לב השמים בקצהו האחד של ההיכל, ולעומתם אנחות ודמעות שליש המייה זעקות געגועים בצידו השני, בחורי חמד מסולאים מסתופפים בצילם של זקנים, מקשים, שואלים, מחפשים ודורשים, שהרי 'זעכשיו כל ההתחלות מפורים!...

הדמעות הרותחות של ר' שמואל שפירא מול ארון הקודש הפתוח, הברחת הגבול של ר' שמואל צ'צ'יק, ר' מרדכי אלעזר רובינשטיין רוקד שלוש שעות ברצף, והמילים היחידות שהשמיע ר' נחמן שותק ביום הקדוש | סופרי 'אבקשה' יצאו למסע מרתק בעקבות שלהבת אורם של ימי הפורים בצל אנ"ש בדור הקודם כפי שנשמעו והצטיירו מפי יקירי אנ"ש החיים עמנו כיום | נכנס יין - יצא סוד

עריכה: י. הכהן

איסף וליקט: אהרן איזנבך

ר' לוי יצחק ור' אלחנן ספקטור בשול

המבקרים שמגיעים לביקור בבית הכנסת של אנ"ש ביום הפורים נראים תמהים, משתוממים. בחלל האוויר מרחפת להבה בלתי נתפסת, אש דקדושה מסובבת את קירות ההיכל. בפינה זו תבעיר היא את נפשו של בן התשחורת הצעיר לפצוח בריקוד על שמחת יהדותו והתקרבותו לאור האורות, ובזווית אחרת תעורר את נפשו של היהודי העמל לפרנסתו, להזיל דמעות כמים, משל היה הוא חד מבני היכלא דמלכא, על זמנו היקר מפז אותו הוא משקיע בחומר ולבנים. זכרם של ימי הפורים כפי שנחגגו אצל זקני אנ"ש, לא ימוש מזרעם ומזרע תלמידיהם ותלמידי תלמידיהם. התיאורים מלאי החן על המשתה ושמחה, בהם התגלה אך טפח מגדלות קומתם של אותם חסידים, הלא עליהם גדל והתחנך כל אחד ואחד מאתנו, על אותם דיבורי אש להבה שיצאו מגרונם הניחר ופיהם המבושם בקדושה ובטהרה בבכייה ובתחנונים בשאגות ארי ובהמיית יונים על הביטול המוחלט לרבי, על מסירות הנפש התמיידית הנדרשת לקיום עצת 'הנעור בלילה', או על השתוקקות הנוראה לציון הקדוש באומן..

תיאורים מימי הוד ופלא אלו ידועים הם מקצתם, אולם חלקם לא באו בכתובים מעולם, וגם באותם הידועים יש הרבה מן החידוש, שכן בכל עת בה ניזכר באותם ימים ושלמים הרי אנו נעשים 'כתינוק שנוכל', ובנפשנו מתלהטות הגחלים למדורה של קירבת אלוקים.

בימי ההכנה לפורים, בהם נזעקת צעקת 'הצילני' מליבותיהם של הכשרים, יצאנו לשוח עם יקירי וחשובי אנ"ש שחוו את הדברים בעיניהם ממש, הם מספרים אותם כשרטט של קדושה שזור בדבריהם, מבקשים להנחיל את העובדות וההרגשות לדורות הבאים.

יום כ'פורים'

ר' יחזקאל עקשטיין ור' חיים זילברמן מתארים: הרגעים הראשונים שהיוו עדות לקיומה של האש היוקדת התגלו מיד בתחילתו של יום, עם התקדש החג כשהתאספו החסידים ב'שול' שבמאה שערים. כולם נקבצו באו, הקרובים והרחוקים, כי את ההתגלות המיוחדת הזו לא ניתן היה להחמיץ כפי שלאחריה לא ניתן היה לשכוח אותה לאורך כל השנה כולה.

כבר בתפילת מעריב אותה מנגנים בנוסח הימים הנוראים, שררה התרגשות והתעוררות עצומה בקרב הציבור. הדבקות והצעקות התנשאו לגבהים, כולם הרגישו שעכשיו מתקדש ונכנס היום הגדול אליו חיכו וציפו וייחלו כל כך. יכולת לראות, אומר לנו ר' חיים, כי כל אחד שואב וקולט אל תוכו את אור היום הקדוש, בהתאם לכלים אותם הכין בהשתוקקותו ובצעקותיו בימים שמקודם...

החסיד ר' לוי יצחק בנדר שכל כולו ספוג שנים על גבי שנים של אומן וחסידיה, היה קורא את המגילה בהתעוררות כבירה והיתה הקריאה מתארכת לכדי שעה ומחצה, כשהתרגשות לבו ניכרת במיוחד בפסוקים המרמזים על מעברי נפשו של יהודי, על ההתבודדות ועל גדולת כוח הצדיק, 'מרדכי יצא מלפני המלך'... כולם נזכרו אז במאמרו של החסיד ר' אהרן מקיבליטש עליו היה חוזר ר' לוי יצחק לא פעם במשך השנה על המילים 'ויאהב המלך את אסתר' - , מלכו של עולם אוהב את תפילת ה'התבודדות' החבויה והנסתרת, למעלה למעלה מכל שאר התפילות הקבועות.

באחד השנים, לאחר שזאטוטי המתפללים השתובבו והרעישו יתר על המידה בעת הקראת שמו של 'המך' למורת רוחו של ר' לוי יצחק שכולו גילה ברעדה, זכינו במהלך סעודת היום לתיאור מרטיט מפיו על היראה הנוראה ששררה בקלויז באומן בעת קריאת המגילה ועל נחלי הדמעות שנשפכו כמעיינות שוטפים מעיניהם של החסידים, גם הפשוטים שבפשוטים. "דומה היה", רעם ר' לוי יצחק כשעיניו כלות לימים שהיו ואינם, "כאילו רואים הם בעיניהם ממש את הארת מרדכי ואסתר!". כמה התביישנו אז מול אותה רוממות מתוארת שבמחיצתה

לא היתה מאפשרת בשום פנים ואופן התנהגות שכזו שיש בה משום קלות ראש. הבנו אז היטב כיצד שמחה ובדיחות הדעת אמיתית איננה סותרת כלל וכלל את רגשי ההתעוררות והיראה העצומים ביותר ואדרבה...

עין לא ראתה'

הסעודה בבוקר הייתה פשוטה ודלה ביותר, ממשיך ר' חיים בתיאורו, חלות, הערינג וקצת ירקות שר' צדוק גרינוולד התנדב לחתוך ולהגיש, היה מפליא לראות כיצד ר' לוי יצחק מתפעל מכך כל כך בסגנון התם מסיפורי מעשיות... הוא היה אומר וחוזר ואומר: 'כזו מין סעודה!'... 'עין לא ראתה!'... כנראה שההתפעלות שלו לא הייתה מגשמייתה של הסעודה שכמעט ולא היתה קיימת אלא מהחיות הרחנית שהאירה לו אז, עת נזכר בגודל מעלת 'סעודת פורים' אותה מאריך מוהרנ"ת לבאר ארוכות וקצרות בדרושו הנפלאים, ובפרט באותו מעמד של דיבוק חברים מיוחד במינו.

האווירה הייתה שמחה מאד מחד, ומלאת התעוררות מאידך, ר' לוי יצחק היה מרבה בתיאורים שופעים על ימי הפורים אצל אנ"ש מהדור הקודם, הנה ר' מרדכי באבירנציער נכנס לסעודת היום כשעל גבי כובעו מודבק צרור נרות דולקים... והנה ר' ישראל טראוויצער, השותה לרוויה ומתוך שכרותו מכריז ואומר: גשו אליי והקשו בפניי כל קושיה שתעלו על דעתכם בכל חלקי התורה הקדושה לארכה ולרחבה ואני אתרץ אותה על פי הליקוטי מוהר"ן...

התעוררות מיוחדת ניכרה בקולו עת סיפר על ר' אברהם בן ר' נחמן, שהיה נעלם תיכף ומיד לאחר קריאת המגילה בבוקרו של יום, וחוזר רק לפנות ערב לשמוח יחד עם אנ"ש בחיך סתום כשאישי אינו יודע היכן ואיך בילה את היום הגדול והקדוש הזה.

עוד משקה - עוד תיקון הברית

לא קלה היא מלאכת שתיית המשקה עבור הברסלב'ר התמים, שכן אמון הוא על האזהרה החמורה שנשנית שוב ושוב, לבל יכניס החסיד אל קרבו ממשקה המשכר במשך ימות השנה הרגילים, שכן כוחו רב לחבל ולהשחית עד חרמה. וראו זה פלא, בהגיע יום הפורים, ביום בו השתיה היא חובה ועבודה קדושה לעילא ולעילא, נוטלים אותם חסידים ספלים גדולים של יין, סותמים את אפם ועוצמים את עיניהם, ולאחר 'לשם יחוד' ו'הריני מקשר' ממלאים את כריסם בכמות הגונה של המשקה, עוד ועוד... דומה כי אותה אש שעתידה להתגלות לאחר שימלאו גרונם ביין, אצורה הייתה בליבם מקודם והיא שנתנה להם את הכוח למסור נפשם למצווה רבה ונדירה זו.

דוגמא חיה לכך היה החסיד ר' שמואל שפירא, מתאר ברטט החסיד ר' יעקב אנשין, הוא נהג לשתות כמויות מופלגות ביותר של יין, לפחות באותה מידה בה נזהר בקנאות שלא לשתות משקה המשכר במשך שאר ימות השנה... בניו היו

בהגיגי תבער 'אש'

כל אחד מאנ"ש נדמה היה בתבערתו כאחד מגדולי האדמור"ים, ממשיך ר' יחזקאל, איזו השתוקקות, איזו התלהבות הייתה יוצאת מכל אהר. היו נשמעים שם דבורים שאינם נשמעים בכל העולם כולו... כולם היו שופכים רק דיבורים של עבודת ה' ושל התעוררות עצומה. כאחד הם היו יושבים ובוכים, אני זוכר את ר' בנימין חנון, הוא פשוט נעמד ליד הקיר, והחל לצעוק ולצעוק בקולו בערגה וכיסופים שוב ושוב: 'רפ"ב! רפ"ב!' (תורה רפ"ב-אזמרה) כך במשך זמן ארוך ביותר.

'בעיני ראיתי', מתאר ר' יעקב מאיר שכטער ברגש, 'את החסיד ר' שמואל שפירא שלאחר שהיה

היין חודר לעצמותיו ואדי הדעת הנשגבה אפפו את ישותו, היה ניגש לארון הקודש כשבקבוק היין עודנו בידו. שם היה נעמד ולפתע היה פורץ בבכי אדיר, חסר מעצורים, למשך זמן ארוך מאד. דמעות כמים הוא הזיל באותו מעמד...

'לאחר מכן התיישב ר' שמואל בסמיכות מקום, והחל לשיר ברגש ובהטעמה, את אחד מניגוני ההתעוררות השייכים לראש השנה, כשהוא חוזר עליו שוב ושוב. נפשו יצאה בנגינתו.'

'אבי ר' נתן דוד שפירא הכ"מ, שח לנו ר' שמעון צבי, היה מספר על שנה אחת בפורים בעיר העתיקה שסבי ר' שמואל, עלה על אחת הגגות בעיר העתיקה בסמיכות לבית הכנסת של חסידי קרלין, והחל שואג מנהמת ליבו לכל עבר: 'ר' אהרן הגדול גם הוא התכווין לרבי!' 'ר' שלמה קרלינר גם הוא התכווין לרבי!' 'נאר דער רבי!' 'הרבי, הרבי, הרבי' (ראה מסגרת).

לאחר מכן המשיך ר' שמואל מרעים בקולו חזק: 'אצ"ל, הגנה, לח"י, כבר היה רבינו! כבר היה רבינו!! רצה ר' שמואל לצאת, להאיר את כל העולם באורו של הרבי, הדיבורים בקעו החוצה, קולות וברקים מרעידים כל לב...

גם ר' משה יעקב רוזן ממונסי משתף אותנו בזיכרונותיו מימי קדם, היה זה פורים אחד, ור' שמואל שהיה לאחר כמות נכבדה של יין ששתה, והוא יצא מבית הכנסת כרוח סערה, ועצר ברחוב מונית, הוא עלה והתיישב

בתוכה, והנהג שואל לאן? והוא עונה תיסע לאומן!! געגעועיו לאומן שהייתה סגורה בימים ההם היו בלי גבול. ללא כל ספק אם היו מציעים לו כל דבר שבעולם, היה הוא בוחר באפשרות לנסוע לציון...

'כל הפורים של ר' שמואל היה 'נאר דער רבי', מספר ר' אברהם שמעון משמו של חותנו ר' משה קרמר, הוא היה יושב ומפרט בפיו את כל הפלאות שברא השי"ת בעולמו. דבר זה הוא ופלא דבר זה הוא פלא עוד יותר גדול וכו' וכו' 'אבל הרבי, הזדעק לפתע ר' שמואל, 'הרבי הוא פלאי פלאות!!

מספרים שאפילו בקידוש הרגיל מדי שבת בשבתו אותו היה נוהג לערוך על יין היה מתייסר כל כך בשתיית היין, עד שלעיתים היה צריך לסתום את אפו בכדי שיוכל לשתות מלוא לוגמיו מהכוס, ואילו כאן היה שותה ושותה וחוזר ושותה כוס אחר כוס, ולעיתים אף בספל של ממש, בכדי שיוכל לשתות כמות רבה יותר בבת אחת ויטייסר פחות מהשתייה, וכך היו מתרוקנים להם בזה אחר זה בקבוק אחר בקבוק...

"נאך בראנפן - נאך תיקון הברית", (=עוד משקה - עוד תיקון הברית) הוא היה זועק, וכי מי לא יחפץ בכך... הלא כמה וכמה צעקות ושאות וכמה חלב ודם הקיאי וירק ר' שמואל בשביל לזכות לאותו תיקון, וכאן מזדמן הוא לו בלגימה גרידא, קשה ככל שתהיה...

ר' משה אליעזר היילפרין מתאר את שראו עיניו בהיותו נער. 'ראיתי' הוא מספר, 'את ר' שמואל מסתובב כשכוס יין בידו והוא אחוז בשרעפים, כך הלך וחוזר בהיכל ה'שול', לא יכולתי להסיר את עיניי מהמחזה. ניכר היה שהוא שקוע כל כולו ב'עבודה' הזו של השתייה.'

הייתה לו לאבי תנועה מיוחדת, מספר לנו בנו ר' אהרן שפירא, תנועה שבנעימתה המיוחדת היה חוזר שוב ושוב על המילים: מ'קען נישט, מען מוז!! (=אי אפשר לשתות, אבל חייבים!!) והיה הדיבור המאלף הזה נחרט עמוק עמוק בליבות השומעים יורד ונוקב עד התהום.

רבים מאנ"ש, מספר לנו ר' שמעון צבי שפירא, נסעו עוד בז' באדר למירון והיו שוהים שם עד פורים דפרזים, הם היו חוזרים תוך כדי שכרותם לירושלים, בכדי לחגוג שם גם את יום ט"ו, אך סבי ר' שמואל שפירא, חשש שמא מחמת טלטולי הדרכים ודחוק הזמן בנסיעות, הוא לא יוכל לזכות לקיים כפי שרצה את המצווה הקדושה הזו ואף את יתר מצוות וענייני היום, ומשכך יותר על כך, והעדיף להשקיע את כל כוחותיו בפורים הירושלמי.

המילים היחידות ששמעתי בחיי מר' נחמן שותק, אומר לנו ברגש ר' יעקב אנשין, היו בפורים בקטמון בעת שהתחיל משתה היין, והוא הריק לקרבו כמויות הגונות, או אז נתלהט קמעא והחל חוזר שוב ושוב על המילים: 'פעסער וויין!' 'פעסער וויין!' (=חביות יין!!). מילים אלו פתחו חרך צר לעוצם הקשר והשייכות שהוא הרגיש עם המצווה הקדושה של 'לכסומי בפוריא'.

גם ר' דוד שעכטר ועמו ר' יצחק בן ר' אברהם אנשין שהיו מגיעים לביתינו, היו שותים ושותים כל כך עד שהיו מתגלגלים על הריצפה ממש מרוב שכרות.

ר' אברהם שמעון בורשטיין חוזר שנים רבות לאחור ומתאר בלהט את משתה היין בבית החסיד ר' אברהם שטרנהארץ כפי ששמע מאביו ר' נחמן ומאחרים מאנ"ש: הוא היה יושב ומוזג כוס משקה לכל מי שנכנס אליו כשהוא מוזג בו זמנית כוס נוספת לעצמו גם כן, ולמרות הכמות העצומה ששתה כתוצאה מכך הוא כלל לא הגיע לגדר שכרות, וזאת כנראה מכיוון שהיה בעל מוח עצום, רק פניו ליהטו באש דקדושה ואדמומיות ניכרה בהם.

גם ר' לוי יצחק, הוא מוסיף, סבל בתקופה מסוימת ממיחושים בליבו, ובאחד השנים החליט שלמרות הקושי הגדול הוא יתגבר וישתה כמות גדולה של יין, וראו זה פלא אך חלפו ימי הפורים, וכל אותם מיחושים נעלמו כלא היו. כך נשאר בבריאותו ובאינתו עד לימי האחרונים, הוא תלה זאת בהשתדלות לקיים את המצווה בכל כוחו.

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

ר' שמואל שפירא בריקוד עם ר' מרדכי אלעזר

החסיד ר' שמואל שפירא לאחר שהיה היין חודר לעצמותיו ואדי הדעת הנשגבה אפפו את ישותו, היה ניגש לארון הקודש כשבקבוק היין עודנו בידו. עודנו בידו. שם היה נעמד ולפתע היה פורץ בבכי אדיר, חסר מעצורים, למשך זמן ארוך מאד. דמעות כמים הוא הזיל באותו מעמד...

צריך להביא מאומן גנרטור...

זעקות של כיסופים, אנחות של געגוע, ודיבורים של התרפקות על בעיר-
תם לרבי של עובדי ה' בדור הקודם ביום הפורים, כפי שיצאו בהתלהבות מפיו
של הרה"ח ר' נתן דוד שפירא ז"ל בעיצומו של משתה היין תשס"ד

דנהורא הגדול, הוא הביא לארץ ישראל את הענין של עבודת ה', לפניו היו
ברסלב'ער חסידים, היה הכל, אבל עבודת ה'... הדבר הזה - של להציל את
עצמו... להציל את עצמו... (רנ"ד מתפרץ בבכי עז) הוא הביא את העבודה
הזו, להציל את עצמו... הוא הביא את העבודה הזו, אבא שלי, כל העבודה
שלו, אבא שלי היה אדם פיקח, היה ת"ח, והוא ידע עם מי הוא מתעסק, את
הענין של עבודת ה' הוא ידע שזה אכן אצל ר' הירש לייב הוא הביא את
הענין של עבודת ה'... היה להם מסירות נפש... את הדמים מסרו להקב"ה...
העובדי ה' הללו, את הדמים מסרו להקב"ה... נתנו את דמם להשי"ת.
הוא הרגיש שהעבודת ה'... להציל את עצמו... (מהעולם הזה) זה אצל ר'
הירש לייב...

ר' שמואל הורביץ היה אדם אחר לגמרי לגמרי, הוא היה לו מסירות נפש
אבא שלי לא היה אומר שום עצות הוא רק היה אומר 'תלך לשדה
ותצעק!! ותצעק!!! רנ"ד מרים קולו בצעקה: אוייייי אוייייי! תצעק ותצעק
עד שתנקה את כל הדמים (ליקו"מ לו קמא).

כולם מסביבו בוכים, מישהו שואל: מה נעשה וכו'???

רנ"ד עונה: בגלל שלא צועקים, לא צועקים, לא צועקים,
צריך לצעוק!! לצעוק!! צריך לצעוק!!!

מישהו שואל: למה לא צועקים?

רנ"ד עונה שוב: בגלל שלא צועקים! צריך לצעוק! צריך
לצעוק! צריך להביא ר' הירש לייב חדש, אז הוא יחייה... ברוך
ה' יש חבורה, אבל ר' הירש לייב... גנרטור...? צריך להביא
גנרטור מאומן, צריך להביא גנרטור חדש, ר' הירש לייב, אז
הוא יחייה מחדש את הנוער (הצעירים)... 'ללמד את בני יהודה
קשת'... צריך להביא גנרטור חדש, יש פה חברה, תלמידי
חכמים, ישיבות, אנשים יראים וכשרים, אבל, גנרטור צריך
להביא, צריך להביא מאומן גנרטור...

אולי יש כאן אחד, תחפשו אותו אולי תמצאו אותו, הגנני,
צריך לחפש את הגנני... את הגנני צריך לחפש, היום יש הכל,
הכל יש, צריך רק לצעוק, כל אחד יש לו נשמה, בפנים בלב,
לכולם יש... כולם כולם יש להם... אלא שצריך רק לצעוק...
להוציא... לצעוק... ולצעוק...

לא צריך כלום... יש לב... ר' נתן אומר לרבי ניחר גרוני...
שכשדוד המלך אמר 'ניחר גרוני' אז זה היה באמת ניחר גרוני,
(חיי מוהר"ן תקמ"ה) אבל אצלנו זה עוד לא ניחר גרוני...

(מישהו טוען: אנחנו כבר ניחר גרוני!!) אך רנ"ד מוחה בתוקף: לא... זה לא
ניחר גרוני, זה לא ניחר גרוני... רבינו הקדוש אמר לר' נתן שזה עוד לא ניחר
גרוני.

(מישהו שואל: כמה שעות בפעלד?) זה לא משנה, לא משנה... כמה
שאפשר... העיקר להוציא את הכוחות הפנימיות ולצעוק לה'... ולצעוק
לקב"ה... 'גיואלד! א-לי למה... לצעוק לקב"ה...'

ר' אברהם שטרנאהרץ היו מגיעים אליו בעיר העתיקה וכל מי שהגיע
היה נותן לו כוס י"ש והוא שתה והם שתו, הוא שתה כוס והוא שתה כוס,
והוא ישב כאילו הוא לא שתה, והוא היה מדבר מהרבי ממוהרנ"ת מליקוטי
הלכות.

הוא היה ברור בליקוטי הלכות ובני יששכר, והיה כל הזמן מדבר, לא
הפסיק מלדבר, מה יש לדבר? רק מהתכלית, מהשי"ת, מרבינו הקדוש
שהבטיח, אומר ר' יצחק בריטער, שהבטיח לקב"ה שהוא יביא את כלל
ישראל לתיקון, רק שהגיעו כאלו לצים שלא מניחים את רבינו לכלל ישראל
אבל אם נחזיק ברבינו נגיע כל אחד לתיקון שלו.

אני זוכר בעיר העתיקה את אבא שלי ע"ה (החסיד ר' שמואל שפירא)
היתה לו כזו השגה ברבי... אוייי... הוא לא יכול היה לומר רק מילה אחת -
"דער הייליגער רבי" כזו השגה...

אני זוכר, - היו שם הרבה חסידי קרלין בעיר העתיקה - והוא (ר' שמואל)
אמר: ר' אהרן קרלינער, גם הוא התכווין לרבינו... כל הצדיקים התכוונו
לרבינו.

רבינו הקדוש היה הראש של כל הצדיקים. הוא ידע מגדולת השי"ת
והתבטל לפני השי"ת.

הוא אמר שכבר לא יכול לסבול, הוא אינו יכול להחזיק הידיים והרגליים,
הוא כבר לא היה יכול... ועלה מעלה מעלה...

רנ"ד מתקשה להמשיך: יותר מהדיבור הזה לא יכולתי לומר, זהו, כבר
אמרתי די, די...

ר' שמואל צציק היתה לו מסירות נפש לרבש"ע, מי שהכיר את ר' שמואל

ר' נתן דוד במשתה היין בבית המדרש הגדול של חסידי ברסלב במאה שערים

צציק ראה שהוא מוסר את דמיו לרבש"ע. הוא ברח מפרסום אז הוא עשה
עצמו כמשוגע עם כל ה'מעשה'לך' (סיפורים) אבל היתה לו מסירות נפש
לרבש"ע...

אני זוכר שקודם שהוא הסתלק לבית עולמו, אני זוכר, הייתה תענית אז,
והוא המתין לשיטת ר"ת עוד חצי שעה, הייתה לו מסירות נפש ולא הסתכל
על עצמו כלום. פעם מישהו נתן לו בשר והוא חשב שזה דג ולאחר מכן
גודע לו שזה היה בשר (והוא לא רצה לאכול בשר) והוא פשוט הקיא את
הכל מיד...

(אחד מנכדי ר' שמואל צציק מבקש ברכה לנכדים של ר' שמואל)

שכל הנכדים יזכו שיהיה להם מסירות נפש לקב"ה... ה'יעזור... ה'יעזור...
הסבא שלך היה לו מסירות נפש להשי"ת... ואם הוא הרגיש שמישהו
עושה ממנו עסק וחשיבות הוא מיד היה עושה מעצמו משוגע, ברח וזהו...
הוא נפטר ממש מתוך מסירות נפש...

ר' נתן דוד מתחנן שיניחו לו...

(השואל: ומה עם ר' הירש לייב (ליפל) ע"ה)

ר' הירש לייב הוא הביא לכאן את העניין של עבודת ה' מאומן, את העמודא

והיה ר' שמואל יושב ומזמר... יושב ובוכה... הוא היה לוקח משפטים שונים המעוררים את הלב, מתוך ה'ליקוטי תפילות', והיה חוזר עליהם שוב ושוב, כשהוא מרכיב אותם על התנועה המוכרת המושרת על המילים 'מפחד אויב תיצור חיי', ושר ובוכה... ושר...

ג ר י נ ו א ל ד

שהיה טיח במקצועו: ר' יונתן, תצעק לה: כשאני לוקח טיח ומטיח את הקירות, תעזור לי טאטע! שלא אטיח את העיניים! את הלב!! את המוח!! (שידוע שהיה נוהג להתבודד בחמימות בעת עבודתו) לאחמ"כ המשיך ופנה לר' משה ירוסלבסקי שהייתה ברשותו נגריה וצעק: ר' משה! כשאתה חותך עצים, תצעק לה: 'תעזור לי טאטע! כשאני חותך עצים, שאחתוך את היצה"ר שלי!!' כך המשיל זמן רב כשמידי פעם הוא עוצר ואומר: 'דמה לכם ששיכור הנגיל, לא ולא... אני אומר דברים שכל אחד צריך לדעת!'

ר' יעקב גדליה היה בעל מידות תרומיות, וליבו היה מרחם וחומל על אחיו וחבריו בגשמיות וגם בענייני רוחניות. כך הוא ניגש פעם לאחד מאנ"ש שהייתה בבעלותו חנות, בה מכר גם כתבי עת חרדיים, והחל מתחנן בדמעות: אתה הרי יודע מה זה הרבי... אתה הרי יודע שיש עלמא דאת... למה אתה מוכר את השטיות הללו?? דיבורי שייצאו מליבו הרוחת חדרו היישר לליבו של אותו אחד, שמיד למחרת הוציא את הכל מחנותו.

אחינו של ר' יעקב גדליה, ר' נחמן תפילינסקי, מזכיר שנה אחת בה ר' יעקב גדליה השתכר ובמשך שעות היה מזמר במנגינה מיוחדת פעמים אין מספר, את המילים: 'כף אחת, עשרה זהב', והיה ממשיך ומפרש: שכשיהודי ('ויד' = עשרה באידיש) מתכופף מלשון כ"ף, אפילו מעט, אפילו כ"ף אחת, הרי הוא נהיה יהודי מזהב! ווערט מען א גולדינע יי'דאלע. לעיתים היה נתפס לדביקות וחוזר שוב ושוב על המילים, חנון המרבה לסלוח...

'ארוץ ארבע דלתות'

והיו ר' מרדכי אלעזר רובינשטיין ור' שמואל שפירא יושבים יחדיו, ומליבם נשפכים הדיבורים החוצה, דיבורים על היום האחרון הממשמש ובא, אוטוטו... ר' מרדכי אלעזר מתאר במתק לשונו את עליבותם של אנשי העולם הזה, שמשקיעים בו בעולם

פלאי פלאות!!! הרבי! הרבי! הרבי! מוכרחים את הרבי בשביל לחיות, אי אפשר בלעדיו!
דיבור נוסף היה מזכיר ר' משה בשמו של ר' שמואל: 'בעולם ידועה האמרה, היה אומר ר' שמואל בהטעמה, 'שלכל כלל יש יוצא מן הכלל', ולפי החשבון יוצא שישנו גם כלל שיוצא מן הכלל האמור, ואין לו יוצא מן הכלל. וכך הוא היה מטעים: הרבי הוא הכלל שיוצא מן הכלל!! אצלו אין שום יוצא מן הכלל! את כולם הוא מביא לתיקון, ואם כן בוודאי שאסור להתיימשך ואסור לעזוב את הקדושה בשום פנים.

ר' אפרים נחמן אנשין מתאר במתק שפתיו את שראו עיניו: ר' שמואל התגורר אז במרכז שכונת קטמון, בסמיכות לתחנה הסופית של האוטובוסים, בשכונת להורי. באותו פורים כשחזר מה'שול' ופנה ללכת הביתה בשעה תשע בערב, התלוויתי אליו. בדרך חלף בסמוך אדם בריון רכוב על אופנוע גדול. ור' שמואל ניגש אליו והתחיל לומר לו בקול בוכים: 'יש רבי! יש רבי!'. ההוא הביט בו בתמיהה ושאלו: 'איזה רבי?' ענה לו ר' שמואל בהתרגשות: 'הרבי מברסלב!'. שאל האיש: 'מה?! וכי אתם מדברים מרבי ישן שכבר נפטר?'...

אולם לא ידע האיש כי בלבו של ר' שמואל, הרבי חי וקיים...

'למען תחכם באחריתך'...

והיה ר' שמואל יושב ומזמר... יושב ובוכה... הוא היה לוקח משפטים שונים המעוררים את הלב, מתוך ה'ליקוטי תפילות', והיה חוזר עליהם שוב ושוב, כשהוא מרכיב אותם על התנועה המוכרת המושרת על המילים 'מפחד אויב תיצור חיי', ושר ובוכה ושר...

ר' חיים זילברמן מתרפק בגעגועים, על זיכרונותיו מאותה שנה בה נטל ר' שמואל את הליקוטי תפילות, והחל לקרוא בהתעוררות את הכתוב בשער: 'לנורא תהילות, כלולים מכל טוב לבית ישראל, תחינות, בקשות, ריצויים, פיוסים...' הוא היה מתעכב על כל מילה, ומסביר את משמעותה ברגש ובהטעמה.

בסוף הקטע כשהגיע למילים: 'התעוררות גדול לאדם שיזכור את תכליתו... לא ימושו מפין, קשרם על לוח ליבך, למען תחכם באחריתך' הוא פשוט ישב, ולמשך חצי שעה תמימה ביאר את המילים: 'למען תחכם באחריתך', אתם יודעים מתי זה? 'באחריתך' יודעים מתי זה? שם שם בגבעת שאול... בהר המנוחות... בעוד מסביבו היו נדחקים רבים, בנייהם גם ר' יעקב גדליה תפילינסקי, ור' בנימין חנון שהיה ממש נצמד לר' שמואל בכדי שלא לפספס אפילו מילה אחת, ובוכה... ובוכה...

ר' שמואל היה צועק: ללכת לפעלד ללכת לפעלד, יש דבורים, אין דבורים... אפילו עם כרית! לישון! העיקר להיות בפעלד...

ר' שמעון צבי נזכר בתיאור מלבב עליו גדל בילדותו. היו מספרים על ר' יעקב גדליה תפילינסקי עוד בתקופת היותו בחור צעיר, שבהיותו מבוסס היה נעמד על השולחן שעל יד הבימה, ומתחיל לדבר ולעורר את ליבם של הנוכחים, שכל אחד יצל את ימיו היקרים מפז, וגם כשהוא נאלץ לעסוק למחיתו בעסקי העולם, שיקרא ויתפלל לה' מתוך עבודתו. לשם ההדגמה הוא החל לצעוק לעברו של ר' יונתן

המול על נפשי העלובה

הפורים האחרון במחיצתו של החסיד רבי אברהם שטרנהארץ זצ"ל בבית החסידים בקטמון בפורים תשס"ו וההבטחה הכפולה לרבי שמואל שפירא כפי שתיאר במתק לשונו פה מפיק מרגליות הרה"ח ר' נחמן בורשטיין זצ"ל (מתורגם ללשה"ק)
לרגל היארצייט ולע"נ רבי נחמן ישראל ב"ר משה בורשטיין נלב"ע י"ד אדר א' תשע"ד.

כל כך חזק (בכי תמרורים), הוא בכה: "חמול על נפשי העלובה! חמול..."
כך הוא צעק (בניגון של "ואתה בן אדם"...), כששמעו את בכיותיו עם אלו הדיבורים היו מתמוגגים (מרוב נעימות אנחתו) בכזו נעימה הוא אמר זאת "חמול"...

כשרבי אברהם ראהו כשהוא בוכה, בוכה חזק, הוא אמר: "שמיל בעזר השם תזכה לכך" (אך רבי שמואל מבקש ומפציר שוב ברבי אברהם): לא, רבי אברהם הבטיחו לי! הבטיחו לי! - חמול על נפשי העלובה... חמול... ושוב החל לבכות... - כשרבי אברהם ראה זאת נתמלא רחמנות עליו אזי נענה לו: "נו טוב, מבטיח אני לך שעוד תהיה על ציון רבינו!"...

והוא מעכב שוב את רבי אברהם - ורבי אברהם רוצה ללכת והוא אומר לו "אני רוצה ללכת הביתה,

אנשים מביאים משלוח מנות, צריך לענות להם (במשלוח מנות) - ורבי שמואל שפירא אינו מסכים, הוא אומר לרבי אברהם: "אני

רוצה שקשה לכם להחזיק לשאת הטלית והתפילין, אני יכול להחזיקם", (כאשר כוונתו) כשיחזיקם אצלו ישמשו הם כ"משכון" עבורו. בינתיים מנסה רבי אברהם להידחף החוצה ושניהם יוצאים לחצר.

ורבי שמואל שוב נעמד ממולו ולא מאפשר לו להמשיך בדרכו (ופונה אליו שוב) "רבי אברהם! ראש השנה!!! תבטיח לי (שאזכה להיות) על ראש השנה!" כשרבי אברהם ראה (שמתעקש) כך, אמר לו "כן אני מבטיח לך בעזר השם תזכה להיות בראש השנה על ציון רבינו!"...

בינתיים הוא (רבי שמואל) רצה כנראה לדבר איתו על עוד דברים - כשפתאום יצא מאן דהו מבית הכנסת ותפס את רבי שמואל (בגערה): "מה אתה רוצה מהיהודי הישיש הזה, הוא רוצה ללכת הביתה, הוא צריך לאכול משהו הלא כן? אתה כבר שתית לשכרה!" ומשך אותו לתוך בית הכנסת ורבי אברהם מיד הלך לביתו.

(אחד הנוכחים): שמעתי שהיה זה ר' משה ירוסלבסקי שמשך אותו. לא לא, הייתי שם בשעת מעשה, איך מגיע ר' משה ירוסלבסקי פורים (בבוקר) לרבי אברהם? יכול להיות אחר הצהריים, אחר הצהריים הגיעו רבי לוי יצחק (בנדר), רבי אליהו חיים (רוזין), רבי וועלוול חשין, רבי חונה (רבי אלחנן ספקטור) אבל בבוקר? מי מגיע בבוקר (לקטמון)?

...

אחר כך (שנים לאחר מכן), כשרבי שמואל זכה להיות אצל רבינו בציון שלא בראש השנה ולאחר מכן בשנתו האחרונה (ר"ה תשמ"ט) כן זכה להיות על ראש השנה, ראיתי שהתקיימו שתי ההבטחות, פעמיים! - הבטיח שיהיה סתם על הציון - והבטיח (גם על) ראש השנה. - זה כוח! - הא! - איך שר' שמואל בכה על כך - - -

הוא תמיד היה בוכה בשכרותו, אבל לבכות באופן כזה לעורר את רחמנותו של רבי אברהם, זה נורא! - לכן הוא כך זכה...

(ההקלטה הומצאה לידינו באדיבות משפחת בורשטיין)

היה זה הפורים האחרון של רבי אברהם, בשנת תשס"ו ורבי שמואל שפירא כדרכו היה מתייחד עם בקבוק יין שם ב"חדרון של ר' נחמן שותק" (פונה לאחד הנוכחים): הזוכר אתה את החדרון שלו מתחת למדרגות? אז עדיין התפללנו למטה (בקומת הקרקע של בית הכנסת ורבי שמואל נכנס לחדרון הצמוד לו).

ועוד קודם "עלינו" (לשבח) הוא נכנס שם לחדרון והחל מתבסס, כמה הספיק להתבסס איני יודע אבל הוא שתה לשכרה...

וכאשר יצא (מהחדרון לבית הכנסת), כבר הבחנתי שכבר אדמו פניו והדמעות החלו זולגות והוא כבר שתוי לשכרה ורבי אברהם עומד אז לסדר את הטלית והתפילין שלו, כשמכניסם מתחת לאצילי ידי ומתכוון לצאת בדרכו לביתו... (אחד הנוכחים): האם נתנו אז משלוח מנות בבית כנסת? לא, לא. היו מביאים אז ועורכים על השולחן עוגה ויין. כן בוודאי,

ר' נחמן בורשטיין בדקות במשתה היין

ערוכים על השולחן.

העיקר, (משכנס רבי שמואל שפירא לחדר ורבי אברהם שטרנהארץ עומד לצאת) נעמד רבי שמואל אל מול רבי אברהם ואינו מניחו לצאת (באמרו): "רבי אברהם! רבי אברהם! רבי אברהם! אתם הייתם כל כך הרבה פעמים על ציון רבינו הקדוש, אני הרי לא הייתי (שם) אפילו לא פעם אחת, הבטיחו לי שאזכה להיות בציון רבינו הקדוש!"...

וכך עומד רבי אברהם אצל הבימה, ורבי שמואל שפירא עומד ממולו, אמר לו רבי אברהם: "שמיל! אתה הרי אברך צעיר, אתה עוד תזכה להיות על ציון רבינו, אבל אני, מי יודע? אני כבר לא יודע אם עוד אזכה, אבל אתה עוד מסתמא תזכה לכך". (נענה רבי שמואל והפציר): "הבטיחו לי" הוא רצה "הבטחה" מרבי אברהם שעוד יהיה שם. רבי אברהם לא רצה להבטיח לו אלא אמר לו "אני מקווה בעזר השם שתהיה, אתה הרי אברך צעיר".

ורבי שמואל כשראה שרבי אברהם אינו רוצה להבטיח לו, החל לבכות

אנ"ש מתקבים מסביב ר' שמואל שפירא בכדי לשמוע את דיבוריו

**לאחר מכן הוא
היה מתחיל
לבכות בדמעות
שליש, כשאך
בקושי הוא
מצליח להוציא
מילה מפיו, והיה
גונח ואומר, אין
בי כלום, אין בי
מאומה, במה יכול
אני לשמוח?! אני
לא שווה כלום...
אך מיד הוא היה
מתנער ואומר:
ברוך ה' שלפחות
אין לי מכשיר
טמא! בכך אני
יכול בוודאי
לשמוח!**

הטפל והחיצוני הזה את מיטב כוחותיהם... 'ארון ארבע דלתות, ארבע דלתות', הוא אומר... הרי באותו היום בו נלך לגבעת שאול, להר המנוחות לא ניקח לשם את הספה, את הארון 'ארבע דלתות', את התמונות היפות, לשם נלך בידיים ריקות...

'ר' מרדכי אלעזר היה מיוחד בכך, מספר בהתלהבות ר' שמעון צבי, הוא תמיד היה יושב החל מבוקרו של יום, ועד לאחר צאת הכוכבים של יום הפורים ב'שול'. כולו רק בווער ורוקד, ובווער ובוכה, לעיתים הוא היה יושב שעות ארוכות ומשתפך לו בניגון של 'יושב בסתר לחלות פני מלך, מראה כה', הידוע מיום כיפור. ולאחר מכן בהתחדשות היה קם ומתחיל לרקוד בניגון הידוע של 'להודיע, להודיע'... במשך כמה שעות נוספות. שמעתי אומרים שלאחר פורים הוא היה צריך לנוח במשך שבועיים במיטתו, את כל תמצית כוחותיו שהיו לו, הוא השקיע ב'עבודה' של פורים.

להבריח את הגבול...

חיך עולה על שפתותיו של ר' חיים זילברמן, עת נזכר הוא בשנים בהם הייתה הדרך לאומן נצורה, והכיסופים לציון היו חוצים את כל גבול אפשרי. כולם היו בוכים ומשתוקקים: 'אומן, אומן', ור' שמואל צ'צ'יק בוחר לתאר את ההשתוקקות בדרך מקורית ביותר. הוא מעמיד לרוחב בית הכנסת שלושה ספסלים, וקופץ במהירות מאחד לשני, 'הברחתי את הגבול!!' הוא קורא בהתלהבות, אני בדרך לרבי!! 'איך האב באחפט דעם גרעניץ צום רעבין!'

ואכן בשנים הבאות אחרי שזכה להשתטח על הציון, גם אז התבטא הדבר בדיבוריו ביום הפורים. בהתעוררות עצומה הוא היה מתאר את ההרגשות המרוממות, אותם חש כששהה בחלקה המקודשת, עד כדי כך היה מפליג ואומר: 'אם לגדולים היום היה כזה התעוררות כמו שיש לנו כשאנו חוזרים מאומן, זה היה עניין אחר לגמרי... ממש היו רואים עליו איך שהוא נהיה אדם אחר לגמרי, אחר ההשתתחות בציון.

שנה אחת שהה ר' שמואל צ'צ'יק בפורים במירון וירד לבית של ר' שמואל הורביץ ובני הבית התמהמהו משום מה ולא פתחו את הדלת. אך ר' שמואל לא וויתר הוא התחנן וזעק שהוא חייב להיכנס, משכנס הוא החל לצעוק וזועק, 'ר' שמואל, תאמר לי בבקשה, איך עוקרים אותו את היצר הרע? ור' שמואל משיב לו בבדיחות: מה השאלה?! עם מקל! (ליקו"מ א' קמא). 'אם כן', אומר ר' שמואל צ'צ'יק, תביא עכשיו מקל ונטפל בו... וכך הביאו מקל מטאטא ויחדיו הדגימו איך חובטים בו בצר הצורך...

'פלניא גזלנא הוא'

ר' משה לייזר מתאר את היום הקדוש מזווית עיניו: 'אחד מבניו של ר' שמואל, הוא מספר ברגש, 'שהיה מגיע לביהכנ"ס בלהט ובבעירה עצומה לאחר ששתה כמות הגונה, היה נעמד על יד מקומו של החזן, ומתחיל לצעוק: רבותי!! למה אנחנו מתייאשים?? למה? למה? והלא פלניא גזלנא הוא!! היצה"ר הוא גזלן! הרי ישנו דין בגמרא שאם מוחים במי שמשתלט על הנכסים, הוא לא מקבל חזקה! אסור להתייאש! צריך לומר ש'פלניא גזלנא הוא!!'. לאחר מכן הוא היה מתחיל לבכות בדמעות שלישי, כשאך בקושי הוא מצליח להוציא מילה מפיו, והיה גונח

ואומר, אין בי כלום, אין בי מאומה, במה יכול אני לשמוח?! אני לא שווה כלום... אך מיד הוא היה מתנער ואומר: ברוך ה' שלפחות אין לי מכשיר טמא! בכך אני יכול בוודאי לשמוח!

שנה אחת ראיתי גם את ר' בנימין זילבר שהיה גאון מופלג, נכנס אל תוך ביהכנ"ס כרוח סערה, כשבקובק יין ביתי בידי. והוא קורא בהתלהבות בקול, כשהוא מצביע בידי על הבקבוק ומניף אותו אל על: "בפורים, זוהי האמת", "בפורים, זוהי האמת". כך קרא שוב ושוב במשך זמן ארוך.

'ככלל', הוא מתאר באוזניו, 'היכל ביהכנ"ס דומה היה אותה שעה כמו יריד של סחורות, בכל קרן זוית היה יושב אחד אחר מה'עובדים', והיו מציעים את אוצרותיהם לכל מאן דבעי. כל אחד הסתובב וליקט מכל הבא ליד, אברך אחד נצמד לר' מרדכי אלעזר והשני דווקא לר' לוי"צ. כך היו מתעוררים כולם, ושופכים שם ממש נחלי נחלים של דמעות רותחות!'

מכל הארץ היו אנשים שלא וויתרו להגיע ל'שול', אחד מהם אמר לי פעם, כששאלתי אותו מה הוא מחפש כאן, והוא ענה לי תדע לך שזה מחייה אותי לכל השנה רואים פה בחורים רכים שבוכים בדמעות שלישי על רצונם להתקרב לה', כזאת לא ראיתי מימי...

ר' אפרים נחמן משלים את סדר היום בתיאור מרטיט: שנה אחת, כשחל פורים בערב שבת, התפלל לפני העמוד ר' הירש לייב 'קבלת שבת', והרעים בקולו החזק והלבבי ובניגונו המיוחד. את ר' שמואל שהיה שיכור וחש שלא בטוב הושיבו בחוץ, על כיסא ליד הדלת, כדי שיהיה לו אויר. הוא ישב על הכסא כשבידי ה'ליקוטי תפילות' העבה והעתיק שר' יחיאל גרינוולד הדפיס, ובכה בכי תמרורים.

נחלי דמעות ניגרו מעיניו. כמדומני שניגש אליו אחד המתפללים ותמה לפניו: ר' שמואל, אומרים כבר קבלת שבת ואתה יושב עם ליקוטי תפילות?!

ר' שמואל פשוט לא היה מסוגל לעזוב את אותם רגעים נעלים. נפשו שחיתתה זמן כה רב לימים הקדושים הללו, משכה עוד רגע ועוד רגע מהאור, כי לך כלתה נפשי...

”רבי נתן לקח את הרבי בעצמו! את הרבי בעצמו הוא לקח,
הוא קיים כל כך הרבה את דיבוריו של הרבי, הכל, אולם
הוא באמת לקח - את הרבי בעצמו היה לו!! ממש ככה...!”

בפורים

נמצא

’מרדכי’

אצל

’בחמן’

דבורי התעוררות נלהבים מעניין גדולת הצדיק וגודל השמחה שזכינו להתקרב אליו בעת משתה היין

בסוד שיח רעים וידידים מבעירי הלבבות
הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל והרה"ח ר' שמואל שפירא זצ"ל
(פורים תשל"ו, 'שול' מאה שערים)

בחינת יעקב ולבן

ר' שמואל שפירא;

(חסרה ההתחלה, נראה שר' שמואל מספר שהיה פעם שרבי נתן דיבר מנוראות גדולת ריבז"ל, ובאותה עת נכח שם אחד מתלמידי רביז"ל, שהתקרב לפני מוהרנ"ת, ובשמעו דברי מוהרנ"ת, תמה על דבריו ואמר לו: "דבי נתן, מה אתם כל כך רועשים מהרבי?!")

על אף שר' יודל התקרב עוד קודם לכן - - -

ר' לוי יצחק בנדר;

"ר' שמואל יצחק הרב" הוא זה שתמה על ר' נתן - -

ר' שמואל ממש"ך;

מה אתם רושעים כל כך מהרבי?! הרי היה גם את ר' יודל, גם הוא דיבר מהרבי, אולם הוא לא כל כך רעש?

ר' לוי יצחק;

לא כך הוא אמר - נו נו.

ר' שמואל;

ככה הוא היה מספר תמיד - ענה רבי נתן ואמר: "איצטער רעשט זיך פון רביז"ל? אז בקול רעש גדול" [עכשיו עניינו של הרבי רועש?! אז בקול רעש גדול] כשיבוא משיח, אז יקיים הפסוק: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכריה י"ג ב') או אז 'רעש' עניינו של הרבי! - ככה הוא היה מספר תמיד.

ר' לוי יצחק;

נכון, אלא שהוא שילב בין שתי מעשיות, הדיבור של "אז בקול רעש גדול" זהו דיבור נכון ואמתי, אלא שהוא לא נאמר במקומו.

בשעה שר' שמואל יצחק אמר לרבי נתן מילים אלו "אנו לא שמענו שנאמרו 'דיבורים' כאלו על הרבי" - הוא אמר זאת לרבי נתן בחריפות גדולה - "אתם מדברים על הרבי 'דיבורים' כאלו שלא נשמעו כלל!" (היינו מהפלגת גדולת רביז"ל) נשאר רבי נתן לעמוד על מקומו, נחלשה דעתו מכך.

ענה אחד מתלמידיו של רבי נתן ואמר לו: "רבי נתן, מדוע אתם שומעים לקולו?! אנכי שמעתי מאתכם שהרבי אמר: "איך וועל זאגן אזא מין שיר, וואס ס'וועט זיין דער גן-עדן פון כל הצדיקים!" [אנכי אומר שיר כזה, שיהיה זה הגן-עדן של כל הצדיקים!] - מדוע אתם שומעים לדבריו?! - רבי נתן חזר שוב והתחזק בדעתו.

הוא נזכר בכזה מין 'דיבור', שהרבי אמר: "אנכי אומר שיר כזה, שיהיה זה הגן-עדן של כל הצדיקים!"

סיפור זה התרחש בשבת קודש כאשר במוצאי שבת חל 'תשעה באב', בליל 'תשעה באב' - בעת אמירת 'הקנינות', 'מגילת איכה' - היה רבי נתן נועל עצמו בחדר עד אור הבוקר, במשך כל הלילה וכל היום למחרת ישב רבי נתן

וקונן, ובין לבין הוא חטף תנומה קלה.

ר' שמואל יצחק עבר ליד המרתף בו שהה רבי נתן - לאחר שסיימו אמירת קנינות בבית הכנסת - ונשאר לעמוד שם, הוא שמע כיצד רבי נתן מרבה לקונן ולבכות בבכי תמרורים, נענה ר' שמואל יצחק ואמר: "ככה?! אם כך נראה אמירת הקנינות שלו, מוכרח להיות שיש לו הרגש אחר ברבי! הוא מקונן על העלמת אורו של הרבי!"

הוא ראה באמירת הקנינות, שרבי נתן מקונן על העלמת 'אורו של הרבי! הוא הבחין שהקנינות שרבי נתן מקונן - הוא מקונן על הרבי! נתייבשה דעתו של ר' שמואל יצחק, הוא הבין מדוע רבי נתן דיבר כך בשבת קודש (בהפליגו מעלת גדולת רביז"ל).

ר' שמואל;

סיפור זה היה עם ר' שמואל יצחק?!

ר' לוי יצחק;

עם ר' שמואל יצחק - בשומעו אמירת 'קנינות' של רבי נתן, ענה ר' שמואל יצחק ואמר: "הרי הוא מקונן על העלמת אורו של הרבי!"

הוא ראה שאין להם את ה'הרגש' ברבי - שהם יקוננו כל כך על העלמת אורו של הרבי כמו שרבי נתן קונן! זהו מעשה אחד, והמעשה של "אז בקול רעש גדול", זה מעשה אחר, הוא שילב בין שתי מעשיות, היה זה מעשה נפרד.

בשבת שקודם 'תשעה באב', אז התרחש המעשה שהוא אמר לרבי נתן: "אנו לא שמענו שנאמרו 'דיבורים' כאלו על הרבי!", הוא דיבר בחריפות!

ר' שמואל יצחק התקרב לרבי עוד בטרם רבי נתן התקרב. רבי נתן שתק, נחלשה דעתו מכך, וזאת מכיוון שהיה לו דרך ארץ כלפיו, הוא היה תלמיד וותיק ממנו. נענה אחד מתלמידיו של רבי נתן ואמר: "מדוע שומעים אתם בקולו?! מדוע אתם מקשיבים לדבריו - רבי נתן? אנו שמענו ממכם שאמרתם; שהרבי אמר: "אנכי אומר ניגון, שהוא יהיה הגן-עדן של כל הצדיקים!", רבי נתן נזכר בדיבור זה ונתחזק שוב בדעתו.

עד 'דלא' ידע...

ר' לוי יצחק;

שמואל! שמואל! אה, מגיע לכם יישר כח, ר' שמואל! מגיע לכם יישר כח גדול!

ר' שמואל, בכל ימות השנה הנכם מחזיקים בתוכם, הוציאו כעת, "בליבי צפנתי אמרתך!" אמרו, אמרו! נו, רוצים לשמוע משהו, ר' שמואל!

ר' שמואל;

אין לי כלום! ריק לגמרי!

"שמחה" היא כלי! רק לקיים זאת - להיות בשמחה גדולה על שאנו לא מתנגדים! באמת - השמחה בעצמה תביא גם לידי 'קיום העצות'!

**זהו זה, עלינו
לשמוח
היטב שאנו
לא חולקים
ומתנגדים על
הרבי! היינו
יכולים להיות
מתנגדים על
הרבי, היינו
יכולים חלילה
לדבר כמוהם
- חלילה
חלילה לזרוק
את הספרים,
לקרוע את
הספרים!
אם כן עלינו
לשמוח
באמת שברוך
השם...!**

ר' לוי יצחק;

אה, אין לכם כלום? אם אין לכם כלום - המדריגה הנעלה ביותר היא כשיודעים ש'אין יודעים כלל!' המדריגה הכי גבוהה, כשהנכם יודעים ש'אין לכם כלום!' אה! כיצד זוכים לדעת ש'אנכי עפר ואפר'?

אחד הנוכחים;

עד 'דלא ידע!' עד 'דלא ידע'!

ר' לוי יצחק;

ברוך השם, זכיתם להיות על ציונו הקדוש של הרבי! (בשנת תשל"א נסע ר' שמואל במסירות נפש אומנה, לציונו הקדוש של הרבי, עת הייתה אומן תחת 'מסך הברזל' סגורה ומסוגרת על ידי ה'קומוניסטים' ימ"ש) - זכיתם להיות - ברוך השם! היו שמחים!!! זכרו זאת תמיד בכל עת!

עלי לומר לכם 'שר כח גדול', על עזרתכם היום צום 'תענית אסתר' - היה חלק בזה, ובכלל - (לא נשמע ברור, נראה שמודה לו על נסיעתם יחדיו למקומות הקדושים), הייתם, עוררתם את הציבור, הרבו בתפילות - גם זו נקודה טובה! עליכם להחיות עצמכם בזה!

(ר' שמואל: 'השבע ברכות' יתקיים כעת, החתן נמצא, כן, שבע ברכות, וודאי, אלא מאי? שאלתי לפני כן את החתן, הוא אמר שיערכו שבע ברכות!)

ר' לוי יצחק;

מה עושים ר' שמואל? על פי כללי הרפואה, אסור לי לשתות יין ולהתבשב, מאומה לא, מה אעשה? הרי כתוב "חייב"? אסור לי לשתות מאומה, בשבת הנני מקדש על 'יין צימוקים', נו, מה עלי לעשות?!

ר' שמואל;

הוא 'אדם גדול' (לא נשמע השם, למי הכוונה) לכו לשאול אותו!

ר' לוי יצחק;

הוא בוודאי לא יתיר לי לשתות!

ר' שמואל;

אולי כן?! הרי הנכם רואים - - - (לא שומעים ברור) בעיניכם היה זה 'ודאי' שהוא יאמר 'לא', והקדוש ברוך הוא עזר שהוא אמר 'כן'! אולי - - -

ר' לוי יצחק;

הוא ילעג על כך - - -

ר' שמואל;

עליכם לומר לו שאצל אנשי שלומינו הרי זה 'עיקר'! אולי הוא ימצא 'עצה' לכך?!

ר' לוי יצחק;

הרי אינני יכול, מי יאמר לו, חתני?! הרי חתני גם אינו חפץ שאשתה! הוא לא יירצה לומר לו...

ר' שמואל;

אולי כן?! - - -

ר' לוי יצחק;

נו, התיישבו 'ר' שמואל".

ר' שמואל;

(לא שומעים ברור - נראה שר' שמואל מתרעם על כך שמכנים אותו בתואר "ר")

ר' לוי יצחק;

הרי סבכם היה רבה של 'קובנא', אכן?! בזמננו התואר "ר" אינו בעל חשיבות, בזמננו אפילו התואר "מורנו ורבנו" אינו בעל חשיבות...

אם הכלה איננה, האם מותר לומר 'שבע ברכות'?

ר' שמואל;

אני יודע?! מדוע אתם פוסקים?!

ר' לוי יצחק;

היום אתם מכהן כ'רב'!

(אחד הנוכחים: 'פורים רב')!

ר' שמואל;

לא על ברכות! זו ברכה לבטלה?!

ר' לוי יצחק;

ר' לוי יצחק;

כך שמעתי - שבאותו 'ליל שבת' שרבי נתן כבר היה לאחר פטירתו, ענה "ר' אהרן דער רב" ואמר: "כולנו ידענו זאת, שבכל מקום שהרבי אמר; "ויהושע בן נון מלא רוח חכמה, כי סמך משה ידיו עליו" - ידענו שהרבי התכוון ל'רבי נתן'!

כשהרבי אמר: "ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו" - ידענו כולנו שהרבי מתכוון לרבי נתן! אמר על כך ר' אברהם בן ר' נחמן: "הוא נזכר מאוחר מדי, הוא היה צריך לומר זאת בעוד רבי נתן חי: "כולנו ידענו" וכ' - או אז היה הכל נראה אחרת!

רבי נתן ענה ואמר: רק אני יכול לדור יחד עם "ר' אהרן דער רב" בעיר אחת!

הרי רואים - כל ההשאה מהרבי, הכל יש לנו רק על ידי רבי נתן, "ר' שמואל אייזיק" היה ר' שמואל אייזיק, "ר' יודל" היה ר' יודל, כולם היו גדולים וחשובים, אולם שתהיה 'השאה' לעניינינו של הרבי - זה רק על ידי "רבי נתן"!

הרי זה סימן שהוא ידע מהרבי יותר, יותר משאר התלמידים! הקדוש ברוך הוא עזר לו! צריכה להיות לנו 'אמונה', עלינו להאמין! רבי נתן 'ידע', אנו צריכים 'להאמין'! (שומעים אמירת השבע ברכות)

ר' שמואל;

כשמגיע 'ליל שבת' הנני מקדש על היין, ובמוצאי שבת הנני 'מבדיל על היין', זה מה שעושים! מכיוון שמשאר כל הבלי עולם הזה לא נשאר מאומה, כל מה שנשאר זה רק מה שאנו עושים 'הבדלה', אנו עושים 'קידוש', זה מה שנשאר! בין לבין אנו חוטפים 'נקודות טובות'!

אולם 'הרבי'!...

ר' שמואל;

ר' נפתלי כהן היה מספר תמיד, שרבי נתן דיבר פעם מגדולתו של הרבי - הוא התלהב ובער בדיבורו מהרבי - ולאחר מכן המשיך רבי נתן לומר כך: "אדם הראשון" היה חידוש נפלא, חידוש גדול, "יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא"!

לאחר מכן אמר: "אברהם אבינו" היה חידוש גדול, "ראש

למאמינים" "ראש לנימולים".!

וכך מנה רבי נתן צדיקים רבים.

עד שהוא החל כל כך להתלהב - לבעור בגדולתו של הרבי, שהוא מוכרח היה לשכב על הקרקע לקרר את ליבו! לקרר ליבו מרוב התלהבות!

כך היה מספר תמיד ר' נפתלי כהן - מרבי נתן, פעמים רבות הוא סיפר זאת - שרבי נתן התלהב פעם בדיבורו מגדולת הרבי, הוא דיבר בכזו התלהבות!...

(אחד הנוכחים: השי"ת יעזרנו שנזכה להיות בציון הקדוש באומן! ר' שמואל: אמן!)

אחד מבקש מר' שמואל: "ברכה!" ר' שמואל: אתה רוצה ברכה?! הרי אתה כהן, ברכני אתה! הכהן מברך: יברך ה' וישמרך וכו', השי"ת יעזור וכו'. ר' שמואל: יישר כת, יישר כח! תזכו למצוות! הכהן מבקש: כעת ברך אותי אתה! ר' שמואל: "ואני אברכם!" התורה כבר הבטיחה שהכהנים יברכו את בני ישראל והקב"ה יברך את כהנים, זהו, האם יש הבטחה טובה מזו?! הקב"ה בעצמו מברך! הכהן: זהו בכלליות, אולם בפרטיות צריך... ר' שמואל: גם בפרטיות! הקב"ה מברך בכלליות ובפרטיות, הכל, "כל הברכות!" (הכהן: אמן!)

ר' לוי יצחק;

ר' שמואל, יהודים רוצים לשמוע ממכם איזה דיבור, אמרו איזה דיבור! שמואל, הרי רוצים לשמוע, אמרו איזה דיבור!

האכסניה של הצדיק...

ר' לוי יצחק ממשיך;

בתו של הרבי "חיה'לע" נסעה פעם ל'ברסלב' ליו"ט פורים, אז היה בנה 'נחמן' ילד קטן, היא הביאה אותו עמה, היא התאכסנה ב'אכסניה' של ר' מרדכי, הוא היה אחד משלשת הגבירים שהיו תומכים תמיד ברבי, הייתה לו אכסניה בברסלב. "חיה'לע" התאכסנה באכסנייתו של ר' מרדכי.

באו וסיפרו לרבי נתן ש"חיה'לע" באה לעיר יחד עם בנה נחמני'ו, והם מתאכסנים אצל ר' מרדכי. ענה רבי נתן ואמר: "אזוי איז, פורים שטייט איין נחמן ביי 'מרדכי', פסח שטייט ער איין ביי דער אור פון 'פסח', אזוי איז יעדער יו"ט וואס ס'קומט - דארטן שטייט איין דער רבי!" [ככה זה, בפורים מתאכסן נחמן אצל 'מרדכי', בפסח הוא מתאכסן אצל האור של 'פסח', כך נוהג הדבר בכל יו"ט שבא - שם מתאכסן הרבי!]

כשבאו חיה'לע ונחמן, והם מתאכסנים אצל ר' מרדכי (ענה רבי נתן ואמר): ככה זה, בפורים מתאכסן נחמן אצל מרדכי, כשמגיע פסח הוא מתאכסן שמה, הוא מתאכסן שם! איך שמגיע איזה יו"ט יש לרבי אכסניה שם - שם הוא מתאכסן!..

לכן באמת ענה פעם רבי נתן ואמר: "אויף פסח וועט זיין, אבער ווי נעמט מען דעם פסח אליין?!" [מענות על צרכי פסח יהיה, אולם כיצד לוקחים את הפסח בעצמו?], כוונתו הייתה "כיצד לוקחים את הרבי בעצמו?!" - כיצד לוקחים את הפסח בעצמו?! אכן כבר יש הכל! אולם כיצד לוקחים את הרבי בעצמו?!

רבי נתן לקח את הרבי בעצמו! את הרבי בעצמו הוא לקח, הוא קיים כל כך הרבה את דיבוריו של הרבי, הכל, אולם הוא באמת לקח - את הרבי בעצמו היה לו!! ממש ככה...!

ברוך אלוקינו שהבדילנו...

אחד הנוכחים;

כל זה מדובר אחרי שאחד כבר זכה להתקרב לבי, אולם כיצד זוכים להתקרב?

ר' לוי יצחק;

כשרק זוכים שלא להיות מתנגד, כבר צריך להיות בשמחה!

לכן באמת אמר הרבי לרבי נתן: "אויף מיר וואלט איר געקריגט?! איר וואלט דאך געווען משונה'נע מתנגדים!". [עלי הייתם חולקים?! הרי הייתם מתנגדים באופן משונה!]

ר' שמואל;

מדוע הם היו מתנגדים באופן משונה? מדוע?!

ר' לוי יצחק;

כי הם היו יהודים כשרים!

ר' שמואל;

אה! כי היו 'מחמירים' - זה מה שאני מוסיף תמיד - לכן מהאי טעמא אותו 'חולק' היה 'מחמירים'! (ר' לוי יצחק: מחמיר, כן) לכן הוא היה כזה חולק, כזה מתנגד! (ר' לוי יצחק: מחמיר, וודאי) גם כיום הם מאד 'מחמירים', יש להם הרבה חומרות! (ר' לוי יצחק: כן כן.) אותם - - יש להם הרבה חומרות, לכם הם מתנגדים גדולים!

ר' לוי יצחק;

לא שייך לדבר איתם כלל, "קבלות", אסור לדבר! קבלה, קבלות!

כשהשני 'מחמיר' אי אפשר לדבר איתו כלל, "קבלה" וזהו! קבלה! הוא לא מתפעל משום דבר! קבלה, יש לו קבלות...

ר' לוי יצחק;

זהו זה, עלינו לשמוח היטב שאנו לא חולקים ומתנגדים על הרבי! היינו יכולים להיות מתנגדים על הרבי, היינו יכולים חלילה לדבר כמוהם - חלילה חלילה לזרוק את הספרים, לקרוע את הספרים! אם כן עלינו לשמוח באמת שברוך השם!...

זה מה שהרבי אמר לרבי נתן: "הרי הייתם יכולים להיות מתנגדים באופן משונה!", הרי המתנגדים הם אברכים יראים!

"שמחה" היא כלי! רק לקיים זאת - להיות בשמחה גדולה על שאנו לא מתנגדים! באמת - השמחה בעצמה תביא גם לידי 'קיום העצות'!

להלך בכזו שמחה גדולה, "תודה לקל, איני מתנגד על הרבי!", השמחה בעצמה כבר מביאה - כפי שהרבי אומר בתורה 'תנינא - השמחה מביא לידי 'שוב הדעת'!

יש לנו 'שמחה' - אין אנו מתנגדים על הרבי! להלך כסדר, ביום ובלילה - תודה לקל, איני מתנגד על הרבי! אנו נמצאים ב'עולם הזה' - ואיני מתנגד על הרבי! הרי יש כאלו אנשים גדולים וחשובים, והם מתנגדים! אני איני מתנגד על הרבי! זהו - ברוך השם - איני זורק את הספרים, הספרים נמצאים בבית!

הוא היה יושב שעות ארוכות ומשתפך לו בניגון של 'יושב בסתר לחלות פני מלך, מראה כהן', הידוע מיום כיפור. ולאחר מכן בהתחדשות היה קם ומתחיל לרקוד בניגון הידוע של 'להודיע, להודיע'... במשך כמה שעות נוספות

כלל בחורי אנ"ש הלומדים בישיבות החסידיות - התקבצו לסדר לימוד מיוחד במסגרת חבורת הבחורים שע"י 'כולל ליקוטי מוהר"ן'

כרצון רבינו הק' שישלסלו וידקדקו בתורותיו ממש כמו ב'מקרא' - הזכיר כמו מאליו את חזונו של רבי שמואל הורביץ ז"ל, אשר חזה בעיני רוחו ש"עתידי להבראות דור שיהיה ישיבה גדולה בארץ הקודש דווקא, שילמדו תורות רבנו עם השורש וילדקדק בהתורות על כל אות ואות".

ביום רביעי בלילה, התקבצו כלל בחורי אנ"ש השוקדים על תלמודם בישיבות החסידיות - תלמידי ישיבת 'עמלה של תורה', ישיבת 'חיי משה', ישיבת 'שערי תורה' וישיבת 'כוכב מיעקב - טשעביץ' - לסדר לימוד מיוחד בהיכל בית המדרש 'אור אברהם' אשר בירושלים עיה"ק.

עם סיום סדר הלימוד, שהיה מלא וגדוש בחיות דקדושה, כאשר הבחורים סיימו לסלסל ולפלפל בתורת הצדיק - שמעו הבחורים דרשת העמקה והתבוננות בתורה, מפי הרה"ח ר' מרדכי גוטליב הי"ו, אשר בנוסף על חידושים יקרים ועצות חדשות העולות מתוך התורה, עורר את הבחורים להמשיך הלאה ללכת עם התורות מתוך ראש זקוף וגאווה דקדושה ומתוך אמונת-אומן שכל תורה הינה מרפא לנפש וטומנת בחובה אוצרות פז - ולעודד את חבריהם לספסל הלימודים להצטרף אל החבורות ולטעום מ"נועם מתיקות עמקות תורתו הקדושה".

**לטייל
בתורתו**
פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

מזה חודשים ארוכים עוסקים הבחורים בלימוד תורה י"ז בעיון - במסגרת חבורת הבחורים שע"י 'כולל ליקוטי מוהר"ן' - הן בחברותא יומית הקבועה לכל בחור, והן במסגרת שיעורים המתקיימים בכל ישיבה וישיבה אחת לשבוע, מפי אברכים העוסקים גם הם בתורה הנלמדת העמלים ליישר לפניהם את מסילות התורה ולהכניסם במעמקיה. והנה עתה, באה עת להתחדשות בעריכת סדר לימוד מאורגן, כאיש אחד בלב אחד, לכלל החבורות יחדיו.

קול התורה אשר הדהד בחלל בית המדרש, כאשר הבחורים ישבו בחבורות והתנצחו איש עם רעהו בהבנת התורה לאשורה,

הוא תוך תו הקדושה

הגה"ח רבי משה קרמר שליט"א:
סבורני כי מימי רבינו עוד לא היה
אסיפה כזו, שיושבים ולומדים
בצוותא ליקוטי מוהר"ן בהתבוננות
ובהתעמקות, ומסתמא רבינו הק'
נמצא פה ומסתכל על כך ורווה
נחת עד בלי די

הפתעה של ממש והתרגשות גדולה הציפה את הלבבות עת הופיע הגאון החסיד רבי משה קרמר שליט"א, לכבד את המעמד בנוכחותו ולהשמיע במשך דקות ארוכות בפני בחורי החבורות חידושים נפלאים במעלת ההתאספות ללימוד ליקוטי מוהר"ן בכלל ותורה י"ז בפרט, כי "אסיפתן היא מטרתן", וכאשר לומדים את תורת הצדיק בחברותא ועוסקים להבין את תורתו, אזי יש בזה משום נצחיות השארת רוחו ודעתו של רבינו הק' ודיבורי הצדיק מאירים ביותר.

לצד זאת, השמיע הגאון החסיד רבי משה שליט"א דברי התעוררות וחיזוק - באומרו כי הינו סבור כי מימי רבינו עוד לא היה אסיפה כזו שיושבים ולומדים בצוותא ליקוטי מוהר"ן, ומסתמא רבינו הק' נמצא פה ומסתכל על כך ורווה נחת עד בלי די.

עם סיום הסדר והשיעורים קיבל כל בחור תשורת-הוקרה את הספר "תורת הצדיק" - פניני יקר מספרי רבינו אודות מעלת הלימוד בספה"ק ליקוטי מוהר"ן.

המעמד רב-הרושם הותיר את רישומו בלבבות כל המשתתפים, כאשר חלק מן הבחורים נותרו לאחר מכן לשיחת חברים מתוך להט והתעוררות, כאשר התחושה המציפה את הנפשות היא: "אשךי הזככה לטעם נעם מתיקות עמקות תורתו הקדושה!" (חיי מוהר"ן אות שפ"ט)

"גדל הפלגת השמחה מאד מאד
שנוהגים כל ישראל בפורים", כותב
מוהרנ"ת (נפילת אפיים ד') "עושים אז
כל מיני צחוק ושחוק בשביל להרבות
השמחה, כי עקר מצות פורים הוא
השמחה ואיתא בדבריו הקדושים, שאי
אפשר להיות בשמחה, כי אם שעושין
עצמן כשוטה ומשמחין את עצמן
במילי דשטותא" | לכבוד ימי הפורים
הממששים ובאים יצאנו לפגוש הרה"ח
ר' בעריש זלוטניק שליט"א - ברסלב'ר
חסיד מחויך שבלבו הרחב כאולם הוא
משמח את סובביו בכל דרך אפשרית גם
בכל ימות השנה | הנכם מוזמנים לקרוא
על מפגש משמח ומפעים עם אמונה
פשוטה מלאה בחיות וחוץ של אמת
| תמיד בשמחה

מ.כ. מרדכי

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

השמחה

לך אכל בשמחה
לחמך, ושתה בלב
טוב יינך; כי כבר
רצה האלקים
את מעשיך

תנועות של שמחה

התרגשתי עד דמעות כשהוא דיבר. אדמו"ר הברכת משה' מלעלוב

שהוא מגלה לראשונה בחייו. הוא מתרגש ומתחיל לבכות מהתרגשות וקרבת אלוקים בטיש הראשון בחייו, ומבקש מהוריו רשות לנסוע פעמים נוספות. בהמשך זכה להימנות על תלמידיו ושומעי לקחו של הרבי מלעלוב הרה"ק רבי משה מרדכי צ"ל שהיה רבם של חסידי קארלין באותם ימים. בקארלין נכנסה בליבו התעוררות גדולה לשאוג בכל הכח את כל סדר התפילה כמנהגם, וכך נוהג הוא עד היום. לימים בגר ר' בעריש והיה לאיש ונישא למשפחה חשובה מקהילת 'תולדות אהרן'

התקרבותי בזכות שיעוריו. ר' יצחק פרידמאן

מצבו הבריאותי - חיוכו אף פעם לא מש מפניו... בבית הכנסת הגדול של ברסלב בירושלים - ה'שול', אין מי שלא מכיר אותו, את ר' בעריש, אין בין באי ה'שול' אדם שלא יעלה חיוך על שפתיו עת יעלה בזכרונו חיוכו של ר' בעריש, מביט בך בעיניו הגדולות ושואל בתמימות קונדסית 'יש לך איפה לאכול?' גם אם אתה חתן שנמצא בשבת ה'אופרוף' שלך... נראה כי למרות גבו השפוף בשל מגבלה בריאותית ניכר שקומתו זקופה היא הרבה מעבר לאלו שבגם ישר כסרגל ויציבותם הפיזית אינה מוטלת בספק, תכל'ס, כשאתה תופס שיחה עם ר' בעריש מתעורר בך הספק ועוברת בך מחשבה שכנראה דווקא ההתמודדות הנכונה עם מגבלות כאלו ואחרות הם דווקא המתכון הסודי לחיים מאושרים...

מקארלין לברסלב

ר' בעריש למעשה הגיע מפניסק - קרלין לברסלב, סבו היה בכלל ליטאי למדן מן השורה, הרה"ח ר' מרדכי אביגדור זלוטניק קראו לו, הוא היה אחיו של החסיד הנוודע ר' יום טוב זלוטניק מאנ"ש בשערי חסד. הסבא שהיה אומר שיעורים על סדר הש"ס זכה לסיימו כמה פעמים ברוב עם. בעריש, בהגיעו לגיל מצוות נכנס ללמוד בישיבת פינסק שנקראה בשעתו 'קארלין - לעלוב', סבו שהתנגד לדרך החסידות רצה לוודא שר' בעריש לא נמשך לשדות זרים ולכן התנה עמו שלא ייסע לרבי לטישים שערך, אולם חבריו האיצו בו לנסוע 'רק פעם אחת' והוריו שלא עמדו בהפצרות התירו לו 'אבל רק פעם אחת'... ר' בעריש הנער נוסע ומתמוגג מהאווירה החסידית

מי

שחושב ששמחת החיים תלויה בכמות המזומנים שיש לו בחשבון הבנק, מי שתוהה שמא החיוניות ומצב הרוח שלו תלויים בעוצמתו הפיזית או בכישרונותיו הברוכים, מי שסבור שהעליזות שעל פניו תלויה בהצלחה גשמית כלשהיא אותה ישג, מוזמן לפגוש את ר' דב בער זלוטניק או סתם 'בעריש' כפי שהוא מכונה בחיבה בפי מכריו, ידידיו, ואורחיו הרבים.

בפרוס חג הפורים הלכנו לפגוש אותו, את ר' בעריש האהוב הפשוט והשמח מה'שול' בירושלים ת"ו, יצאנו להבין את סודה של השמחה הפשוטה שאינה תלויה בדבר, לעמוד על סודה, ולשאוב כח ממעשים פשוטים של 'אדם פשוט' שרגליו בארץ וליבו הגדול מנשא אלי רום לבבות שבורים ונדכאים. תפסנו אותו לשיחה בין מזיגה למזיגה כשהוא מחלק לבאי בית המדרש קפה חם ומיני תרגימא להשיב נפשם, ניסינו לעמוד על קסמו של האיש, שבפשטותו, ריקודיו מלאי החן, ומאור פניו, מצליח להרים דלים מעפר ולרומם אביונים ברוחם מאשפתות הייאוש המחלחל בהם, להפיח בנפשם רוח של תקוה נחמה וגאולה. השתדלנו לעמוד על סודו של אדם אשר מן הסתם אנשים אחרים במצבו היו ספונים בבתיהם ונחים על מיטתם במקרה הטוב... ואילו ר' בעריש תדיר נוהג לומר בבדיחותא 'אני מצטער (מלשון 'צעיר') ויפה לו...! ולמרות

עשרה נסיונות

לאחר נישואיו נכונה לו לר' בעריש מסכת חיים לא פשוטה, ר' בעריש היה חשון בנים שנים רבות, למעלה מעשור! בתחילת נישואיו לא הכיר ר' בעריש את חסידות ברסלב ואף לא העז להציב שם את כף רגלו בשל השמועה הרווחת באותם ימים שמי שעובר על יד מפתן הדלת של חסידי ברסלב בוודאי הוא נמנה על קבוצה שאינה שפויה בלשון המעטה... כעבור מספר שנים יעץ לו הרה"ח רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א להצטרף לחסידות ברסלב, שם אמר לו 'תמצא מרגוע לנפשך' בשנים אלו זכה ר' בעריש להכיר אט אט את תורת רבינו הקדוש, היה זה עת החל לפקוד את ה'שול' בשבתות, שם היה משומעי לקחו של הגה"ח רבי יעקב מאיר שכתער שליט"א שהיה מוסר שיעורים בסיפורי מעשיות וליקוטי מוהר"ן מעת לעת, הדברים היו מפעפעים בליבו ונכנסים כאש בעצמותיו, במיוחד נעמה לחיכו עצת ההתבודדות אותה הכיר לראשונה, ואליה התוודע לעומק בשיעורים הלוהטים אותם מסר ר' יעקב מאיר, אולם בפועל ר' בעריש נשאר עדיין בקארלין, ר' בעריש לא היה הקארלינר המקורב היחיד, יחד עמו היה הרה"ח ר' שאול שפר, אף הוא חסיד קארלין נלהב שהשתתף גם בשיעורים.

כאמור, דבר אחד העיב על חייו גם אם לא על אושרו, צפייתו לילדים, כעבור מספר שנים ר' בעריש נוסע לחוץ לארץ לשמחה משפחתית, ומכיוון שלא היו לו עדיין ילדים הוא בוחר לנסות את מזלו בחו"ל. בחו"ל ר' בעריש מגלה מהר מאוד היכן מתפללים וותיקין במתינות, חיות והתלהבות כפי שחיבב ביותר, היה זה בבית הכנסת של ברסלב בויליאמסבורג לשם היה מקפיד לפסוע דרך ארוכה מידי שבת בשבתו, ושם הכיר מקרוב יותר את חסידי ברסלב והתחיל להתחזק עמהם בדברי רבינו ועצותיו, היו שם יהודים כמו והרה"ח ר' יצחק פרידמן אשר ר' בעריש נהנה מאוד בחברתם.

גם בחולשתו הגדולה מקפיד ר' בעריש לשמח עוד ועוד. בדיבורי התחזקות חוה"מ סוכות צילום: מורשת הנחל

ר' בעריש באחת מהסעודות הראשונות שערך

ראתה. זכורני איך ביקר אצלי ר' נטע (ב"ר משה) רוזנטל ז"ל יהודי שמח מחסידי ברסלב בארץ ישראל, והיינו מרקדים ועושים 'קדצקה' במשך דקות ארוכות בכל שבת, ואין לי ספק שמשם באה הישועה. זכיתי לזרע של קיימא זוג תאומים אשר באו לעולם בסוף בנס גמור, ללא כל התערבות רפואית, כי אם רק בזכות השמחה בה התחזקתי תמיד, ואולי אף בשל הכנסת האורחים בה הייתי נוהג בכל כוחי.

ר' בעריש שמחה את ר' נתן דוד שפירא ז"ל בשול' במה שערים

שמחה פשוטה

בחזרתו לארץ ישראל נהג להתפלל מדי יום בבית כנסת מסוים שם היה משתדל לרקוד לאחר התפילה זמן ממושך, פעם אחת שח את ליבו לפני אחד ממכריו שכאשר ממשיך הוא לרקוד תמיד בסוף מוצא הוא את עצמו לבד. ידידו ייעץ לו עצה ההולמת את מידותיו: 'תלך לאסוף כסף עבור יהודים בבתי כנסת, ועל הדרך תפגוש כל הזמן אנשים חדשים, כך תוכל לשמח בכל פעם יהודים רבים.' ר' בעריש שש על הרעיון והחל מחזר אחר מעות לעניים, כשבדרך מפרנס הוא את נשמותיהם של יהודים רבים בשמחתו הפנימית. ככלל שמחתו הפשוטה של ר' בעריש ידועה היא ומפורסמת לכל מכריו, דברי רבינו הקדוש אודות מעלת השמחה הינם נר לרגליו, ת ד י ר

תלמידיו מתוך שמחה מיוחדת וטבעית במצוות, בנוסף היה רוקד ושמח עמם כאשר כולם ידעו כי בכיתה של הרב'ה ר' בעריש תמיד שמח...

ישועה קרובה לבוא

כאשר אנו מנסים להבין מה לדעתו חולל את המפנה שבעקבותיו זכה לפרי בטן, ר' בעריש לא מהסס וקובע 'השמחה והרנגת לב נדכאים והכנסתם כאורחים היא זו שהביאה לי את הישועה!' הוא אומר בפשיטות, 'הייתי בחו"ל תקופה ארוכה כ-5 שנים, ומידי פעם הייתי רואה משולחים מארץ ישראל אשר זקוקים לאכסניה סבירה, התחלתי להזמין אותם לביתי הקטן שם באיזה 'בייסמנט' (מרתף) בראדני סטריט בווליימסבורג, אמנם לא הייתי משופע בממון אבל אנחנו יודעים שלא עומק הכיס קובע את רוחב הלב...

באותה תקופה הייתי מזמין בכל שבת כ- 2-3 אורחים מארץ ישראל, והיינו אוכלים ושרים ושמחים באופן מופלא, עין ל א

התבודדות באמריקה

ר' בעריש מציין את התקופה הזו כתקופת מפנה בה התחיל להתבודד, 'דווקא שם למדתי לעשות התבודדות' הוא אומר, 'הכרתי יהודי ברסלב'ר נפלא בשם ר' מוישה גיישטיין שהיה כל הזמן חוזר משניות בעל פה וממנו קבלתי הרבה כיצד להתבודד וכמו כן למדתי עמו יחד משניות בע"פ, אולם בעיקר מה ש'תפס אותי בתורתו של רבינו הייתה ההתבודדות שלאחר שהתחיל לעסוק בה, נשאב לגמרי אל האור עליו לא וויתר. בארה"ב כאשר אורו של הרבי התחיל לבעור בתוכו ר' בעריש כדרכו לא השאירו לעצמו, באותה תקופה שימש שם כמלמד לתשב"ר בת"ת 'שאפראן', ר' בעריש היה מחנך את

חוזר הוא על דברי רבינו "והעיקר להיות בשמחה תמיד.. וישמח עצמו בכל מה שיוכל.. ואפילו על ידי מילי דשטותא.. לעשות עצמו כשוטה ולעשות עניני שטות וצחוק או קפיצות וריקודים, כדי לבוא לשמחה, שהוא דבר גדול מאוד..." ור' בעריש כמו ר' בעריש רגיל הוא להיות אומר ועושה, מקפץ הוא אל על, פושט את ידיו קבל עולם ומלאו בתנועות של שמחה, ללא משוא פנים ובחן של אמת 'דער רבי האט גיהייסן פרייליך זיין (רבינו ציוה להיות בשמחה...).

מקימי מעפר דל

גם כשחזרו בני הזוג זלוטניק לארץ ישראל ובחיקם לא תינוק אחד כי אם שניים לא עזבו את מנהגם הטוב להכניס מידי שבת לביתם אורחים רבים, לעיתים עשרה ולעיתים ארבעים, יודעים הם כל באי השול, כמו גם כל נדכאי ירושלים, שבביתו של ר' בעריש ימצאו שמחה ונחמה, וכמוכן גם רחמנות והשתתפות במצבם.

ר' בעריש יקושש אורחים מן הגורן ומן היקב, עדי תעלה השמחה מביתו בבתי נייטין שבירושלים, ותפרוץ את כל חומות העצבות של כל יושבי השולחן. באמצע הסעודה הוא נוהג תמיד לתפוס בידיהם של אורחיו, ויחדיו הם מתחילים לרקוד ריקודים סוחפים ושמחים במיוחד לכבודה של השבת. בהמשך הריקודים מתעצמים ומתגברים עד שלאחר הסעודה הם גולשים אלי חצר הרחובות של 'בתי נייטין', ואליהם מצטרפים בעליצות העוברים והשבים.

היו גא בטוחים שלעולם לא יסב לסעודה לבד, הוא יחזר על יושבי קרנות הרחוב ומבואותיהם הנידחים, יביאם לשולחן השבת ויביא אורה על פניהם, לא אחת אמרו לו אנשים שהיו מבאי ביתו ונמנו על האורחים אותם לא עזב ברגעיהם הקשים 'ר' בעריש תדע לך, אם לא היית עושה איתי הכנסת אורחים, ולא היית מרקד ומפזז איתי על הכיסאות ועל השולחנות, הייתי זורק את עצמי מן הגג, ולא היית רואה אותי כבר.. קרבת אותי החיית אותי, חזרתי למעגל החיים והיום יש לי נכדים בזכותך... ובחיון מפטיר ר' בעריש כיום אני יכול לומר שיש לי כבר נינים.

גם כיום כאשר מצב בריאותו התרופף לא מוותר ר' בעריש על מנהגו ומבקש מאדם שילוהו אותו ל'שול' לשמח עוד יהודי ולבנות עוד נפש בישראל, כל שבור לב הנכנס לבית מדרשנו בכל שעות היממה מתקבל על ידי ר' בעריש בחביבות כשהוא מרעיף עליו טללי חיזוק, ואף מגדיל לעשות כשהוא מציע לו ללמוד עמו, כך

שכיום כשר' בעריש עזב את עבודתו כמלמד בתלמוד תורה רמ"א, הוא יושב והוגה בתורה עם חברותות ודואג למזונות וכיבוד לרווחת הלומדים והמבקרים.

כשאנחנו שואלים את ר' בעריש לסיום מאיפה הוא שואב את הכוחות להתאמץ כל כך, ולאסוף כספים להכין סעודות לאורחים הרבים, הוא עונה כדרכו: 'להיות לבד בסעודה?! 'שהאבנים יהיו לבד!' יהודי צריך לשבת עם חברים עם עוד יהודים לרקוד ולשמוח'...

וכל מילה נוספת מיותרת - - -

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל

ר' בעריש בחלוקת מיני תרנימא

כשאנו שואלים אותו כיצד יכולת באותם שנים ארוכות שהישועה עוד הייתה רחוקה, להיות תמיד בשמחה?! הוא משיב בחיוך ובמאור פנים, רבינו כבר גילה 'צריכים לעשות תנועות של שמחה, ועל ידי זה שמחים בסוף באמת'. ור' בעריש בחיוכו הנצחי מדגים לנו מה הם התנועות של שמחה... ר' בעריש משפיל לרגע מלטו, ולפתע הוא מפטיר מהורהר 'גם כשהבית היה ריק מילדים לא אחת הייתי מפעיל מוזיקה שמחה והייתי רוקד לעצמי בביתי מבלי שאף אחד יודע עד כלות הכוחות, ומשמח את עצמי כרצון רבינו הקדוש... ואנו יודעים הרי ש'כי בשמחה תצאו... וכך יצא לו ר' בעריש מכל צער וצרה על ידי השמחה הגדולה שהיה שרוי בה בכל עת.

סעודת ראש חודש

ר' בעריש הוא טיפוס חברותי ומאיר פנים לכולם, המעבר מקרלין לברסלב לא היה קל עבורו, אנשים חדשים, בית כנסת חדש, הדגשים אחרים בדרכי העבודה, התקשרות פנימית לצדיק שאינו בגוף גשמי, אולם כאשר הוא חש בליבו שזו האמת - לא אדם כר' בעריש ירפה את רצונו או את נקודת האמת שבו מללהוט וללחוש לו את סודה.

את מנהגם של חסידי קרלין לערוך 'סעודות ראש חודש' הביא עמו לברסלב, ושנים רבות היה עורך הוא סעודות ראש חודש מידי חודש בחודשו לאחר התפילה כאשר כדרכו הוא מתבל את המאכלים בדברי אמונה פשוטים ומאירים השווים לכל נפש עת סועד הציבור את ליבו... אמנם בתקופה הראשונה נתקל ר' בעריש בקשיים מסויימים שהצרו את דרכיו, אולם הוא המשיך לעמוד על כך בקביעות ובעקביות, עד שנהפך הדבר לעניין של קבע הנמשך עד היום מדי חודש בחדשו אם על ידי ר' בעריש בעצמו ואם על ידי ידידיו שממשיכים בדרכו.

ניצוץ של אור

ניצוץ קטן יכול להדליק יער שלם | זרקור לפעילות הפצת אור האורות על פני תבל

י. הכהן

לפצוח במחול, בסתם יום של חול

כך אמרתי... כך אמרתי... חזר רבינו הקדוש שוב ושוב, הנה מגיעים ימי הפורים, וכלל ישראל ירקדו וימחאו כף, ועל ידי זה תהיה המתקת הדינים | הצצה קצרה ל'חבורה' מיוחדת במינה שנקבעה למצווה נעלית זו, לרקוד ולשמח בקביעות מדי חצות לילה, בכל ימות השנה ולא רק בימי הפורים | **דש בעקביו**

קִשְׁתְּבִתִּי לְפָנָיו הַתּוֹרָה וְאֵלֶּה הַמְשֻׁפָּטִים (סימן י' חלק ראשון מלקוטי מוהר"ן) הַמְתַּחֲלָת: כְּשֵׁיִשׁ דִּינִים חָס וְשָׁלוֹם, עַל יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי רְקוּדֵינִי וְהַמְחָאֵת כִּף בְּעֵשֶׂה הַמְתַּקֵּת הַדִּינִים וְכוּ, אָמַר לִי: כִּף אֲמַרְתִּי, שְׁעַכְשָׁו נִשְׁמַע גְּזֵרוֹת חָס וְשָׁלוֹם, עַל יִשְׂרָאֵל וְהִנֵּה הוֹלְכִים וּמְמַשְׁמְשִׁים לְבוֹא יְמֵי הַפְּגוּרִים הָאֵלֶּה (כִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶאֱמָרָה סְמוּךְ לְפְגוּרִים) וְיִהְיֶה יִשְׂרָאֵל מְרַקְדִים וְיִמְחָאוּ כִּף וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתַּקֶּי הַדִּינִים וְחֲזַר וְכָפַל דְּבָרָיו וְאָמַר בְּפֶה מְלֵא כִּף אֲמַרְתִּי.

היו מאנשי שלומינו שנכחו במעמד אמירת התורה אצל רבינו הק', ולא הבינו מה הוא מתכוון באומרו שעל ידי ריקודים זוכים לשבר את הגאווה, ולביטול העבודה זרה, וכל העניינים הכתובים שם. אז רבינו חזר והדגיש 'כך אמרתי' לרקוד בצורה הפשוטה ביותר עם הידיים והרגליים, זה כבר יפעל את כל התיקונים הנשגבים הללו.

גם שיר מיוחד חיברנו על כך אותו הלבשנו על המנגינה הידועה של 'מי ייתן לי אבר כיונה' המושרת בפי אנ"ש, כשאנו חוזרים שוב ושוב על המילים המאירות: כך אמרתי... כך אמרתי...

בדרך כלל בשביל לרקוד צריך הכנה, מצב רוח מיוחד וכו', אבל אצלכם ככה זה עובד מגיעים ורוקדים?

לא אכחד, משיב ר' נ.ש., ישנם ימים בהם אנחנו יושבים בהיכל ולומדים בנעימות או משתפכים באיזה תיקון חצות או שיר השירים, ונדמה לך שאין לך צורך עכשיו בריקודים. או ימים בהם סתם כך השמחה ממך והלאה... הרגלים כמו בצק, והידיים ממאנות לדפוק... אולם מכיוון שקבענו לשם כך חבורה מיוחדת, אז אפילו ביום שלאחד מאתנו קשה לרקוד, נמצא כאן חברו בשביל לחזק ולהזכירו את המתקנות שמגיעה בדרך כלל תמיד כשמתעקשים מעט לרקוד, ובכלל להזכיר אחד לשני את גודל מעלת ה'ריקודים' כפי שמוזכרת בספרי רבינו ותלמידיו פעמים רבות.

וחוץ מזה שהמצווה של ריקודים זה דבר שבכלל לא תלוי ב'מוחין דגדלות' או באיזה יום מוצלח. בוודאי שהריקודים הרבה יותר זורמים ומשתכללים כשזה כך, אבל גם סיבוב פשוט מסביב לבימה אחרי מעריב בוודאי נחשב ל'ריקוד' על כל המשתמע. בקיצור, צריך להתחיל וההמשך יבוא ממילא. (או שיבוא היום או רק מחר...)

ומה לגבי האי נעימות? מגיעים ורוקדים בסתם יום חול, זה לא מרגיש קצת לא מוכבד?

02:00 בלילה. כל היקום נם את שנתו... אני יורד את הרחוב המוביל לביהכנ"ס 'נחלת חן' הממוקם בתוככי רמה ב' בבית שמש, ובאזוני אני שומע קול עמום של שירה. 'להגיד בבוקר חסדך', 'בבוקר חסדך'... 'ואמונתך בלילות'... תהיתי לעצמי אם קול של מלאכים ששרים בשעה מאוחרת שכזו, או שמה איזהו טייפ שנשאר דלוק בטעות...

ככל שהתקרבותי להיכל ביהכנ"ס הלכה השירה והתחזקה, כעת ניתן היה להבחין בבירור שזהו קולם של כמה אנשים, שהיה נשמע עליז במיוחד. משהגעתי למקום עצמו הופתעתי ביותר, במרכזו של החדר האחורי ראיתי כמה אברכים, שאת חלקם הכרתי כאברכים פשוטים ורגילים, מפזזים ומכרכרים בכל כוחם משל הייתה זו חתונה.

מוזיקה לא הייתה שם לא כליזמר ואף לא נגן פשוט, השמחה בקעה ישר מהלב... הרקיעה עד מעבר לתקרה והתפזרה לה בכל האזור כולו. לא יכולתי שלא להתאפק והצטרפתי עמהם יחד לריקודים שנמשכו במשך כעשרים דקות, השמחה טיפסה לגבהים, שיר רודף שיר, הודאה, זמר, הלל ותשבחות...

מששכחו להם הדי השמחה, ולאחר שלגמתי מעט מים כדי להירגע פניתי לאותם אברכים יקרים, הסתקרנתי לשמוע מה מביא אותם באמצע לילה יום חולי רגיל, להרים את רגליהם למעלה, ולהכות כפיהם זו בזו בחווה שכזו.

מה מביא אתכם לרקוד כך באמצע הלילה? מישהו השתחרר מבית החולים, או שמה ה'לוטו' השבועי עלה בחלקכם?

בכלל לא, הם עונים. הסיבה שאנחנו מגיעים לכאן היא קודם כל בכדי לקיים את רצונו הטהור של רבינו הקדוש, לרקוד מתוך שמחה על יהדותנו. מה גם שמובאים על כך בספרי רבינו הפלגות עצומות על כוחם של הריקודים לקרב את האדם לצדיק (ליקו"מ י' קמא) להמתקת הדינים ולביטול העבודה זרה בתכלית.

בפרט בימים אלו מספר לי אחד החברים, בהם ננעצים בנשמותיהם של כלל ישראל ציפורני הרשעים, והשמד משתולל בחוצות, אנחנו מגיעים לכאן כל יום אחרי ההתבודדות והזעקות בשדות על הצרות שמתגברות כל כך מכל הצדדים, ונזכרים בשיחתו הידועה של רבינו לפני מאתיים שנה, אותה אמר בעת שריחפה מעל לראשם של כלל ישראל צרת הקנטוניסטיים. וכך מתאר מוהרנ"ת (שיחות הר"ן קלא):

המצווה של ריקודים זה דבר שבכלל לא תלוי ב'מוחין דגדלות' או באיזה יום מוצלח. בוודאי שהריקודים הרבה יותר זורמים ומשתכללים כשזה כך, אבל גם סיבוב פשוט מסיבב לבימה אחרי מעריב בוודאי נחשב ל'ריקוד' על כל המשתמע. בקיצור, צריך להתחיל והמשך יבוא ממילא...

לשמע שאלה זו מזדעק האברך שעומד לימיני: מה השאלה בכלל? ומה יהיה אם מחר מישהו ירגיש שלא

פחות!! ואילו האדם דש אותו בעקביו, ומתייחס לזה כמשהו שעושים כשמזדמן... ולא זו בלבד אלא הוא מאריך שם לבאר את עומק פנימיות המצווה הזו. והיוצא משם לעניינינו שהריקודים אותם אנחנו עושים עם ה'רגליים', עומדים כנגד התיקון של ה'בעטלער השביעי' במעשה מז' בעטלער'ס, שמכונה ה'בעטלער בלי הרגליים'.

פירוש הדברים, שישנם הרבה דרגות בתיקון העולם, והם מכוונות כנגד השש בעטלער'ס הראשונים, אותם זכו והשיגו ה'חתן וכלה' האמורים שם, אחרי שהתגעגעו אליהם. אבל סודו של ה'בעטליר השביעי' שהוא הגבוה מכולם, והוא שלמות התיקון בתכלית, נעלם לגמרי מעין כל. ומחמת הסתרנו אפילו לא כוספים ומתגעגעים אליו, ומשכך מתמהמה אורו מלהתגלות.

ולפי זה יוצא שעיקר הסיבה שמשיח לא מגיע, היא בגלל שלא מתגעגעים אחרי ה'בעטלער השביעי' שהוא 'בלי רגליים', שכל עניינו הוא ה'ריקוד', תיקון ה'רגלין', ה'אמונה'. כל הגאולה ותיקון העלומות תלוי במעשה כה פשוט וקל, אדם דש בעקביו... והדברים מבהילים.

מה יש לכם לומר אחרי התנסות של יותר משנה במקצוע? אני שואל באווירת הימים הללו.

'אין שום מילה להוסיף', אומר לנו ח.מ.ד. האברך העלזי יותר מביניהם, אנחנו קוראים בקריאה נרגשת לכל אחד ואחד לתת לעצמו את התענוג הזה, שיחיה אותו בעלמא הדיין ובעלמא דאתי. והרי ועכשיו, כל ההתחלות מפורים...

מתאים לו ולא נעים לו, לשים על ידיו קוביות של עור שחורות המכונות בשם 'תפילין', אז הוא לא ישים?! הוא יניח אותם באמונה שלמה! צריך להאמין שאם הרבי אומר שצריך לרקוד, אז זו מצווה גמורה! ככל שאתה מכניס בתוכך את הידיעה הפשוטה הזו, ואתה מתפלל על זה, זה נהיה פשוט, אתה בכלל לא שואל את עצמך שאלות מעין אלו...

האברך שמשמאלי בוחר לגעת בנקודה אחרת יסודית יותר: בליקו"מ תורה י' קמא, שם רבינו מדבר על מעלת ה'ריקודים', כתוב שכל עניין הריקודים מתקן דווקא את עניין הגאווה, ומזכה את האדם להתקרב לצדיק, לביטול העבודה זרה וכו' וכו'. דווקא על ידי שאדם מתמיד בעניין הזה ומתפלל עליו, אט אט הוא מגלה איך שכל החשיבות המדומה והעלובה הזו, שמונעת ממנו לעשות דברים קדושים שנראים בעיני העולם כבוזיים, מתפוגגת והולכת.

הקדשתם לזה עשרים דקות כל יום, לא עדיף ללמוד בזמן הזה?

קודם כל, אומר לי ר' יא. אין לנו אלא מנהג אנ"ש בדור הקודם, והם בעיר העתיקה היו נוהגים לרקוד לפחות חצי שעה בכל יום!! לא רק ריקודים היו שם, אלא גם 'מילתא דשטותא' מפעם לפעם! (וכידוע הסיפור על החסיד ר' שמואל מאיר אנשין שהחליק את עצמו על מעין מגלישה, שהוקמה מספסל שהועמד על שולחן) הם היו מבלים על הריקודים שעה הגונה. זו הייתה ממש 'עבודה'.

יתירה מכך. ר' אברהם בן ר' נחמן כותב בספר 'חכמה ותבונה' על עניין הריקודים, שזה דבר שחיי נפשו של האדם תלויים בכך! לא

מצטרפים לפרוייקט

באיזה מסלול אתה בוחר?

לה

להבין את תורת התורה
שלוש שעות

ולהשתתף
על 10 כרטיסי

תנאי הצטרפות:

לימוד תורה י"ז במשך שנה
הלימוד יהיה
הלימוד יתמקד בעצם הבנת פשט
[ולא בדרך דת]
השתתפות במבחן דו שבועי
השארית הודעה אחת לפחות בשבוע
הטלפונית (ניתן להשאיר שאלה או
או השארית 'עצה חדשה' לעובדא וכו'
בשלוחה המי

בהצטרפות למסלול זה הנך נכנס גם לה

לטעום

לטעום את דעת הצדיק
שעתיים בשבוע

ולהשתתף בהגרלות שבועיות
על כרטיסי ספר
בשווי 200 ש"ח

תנאי הצטרפות:

לימוד תורה י"ז במשך שעתיים בכל שבוע.
הלימוד יתמקד בעצם הבנת פשט התורה.
שעות הלימוד יהיו בהדגש על התורה עצמה.

1

מתקשרים

למערכת הטלפונית של פרויקט
'לטייל בתורתו' שמספרה:

04-627-73-13

איך
מצטרפים?

לטייל
בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

זמן לרטייר בתורתו

זחר לפגוש את הרבי?

לראות

לראות את עמקות תורת הצדיק בדרך של 'מיניה וביה' חמש שעות בשבוע

ולהשתתף בהגרלה על 5 שבתות משפחתיות במירון ו-5 שבתות באומן

תנאי הצטרפות:

לימוד תורה י"ז במשך חמש שעות בכל שבוע.
אופן הלימוד יהא אך ורק בדרך של לימוד והבנת התורה 'מיניה וביה' [כפי הכלל הראשון מן הח"י הכללים].
השתתפות במבחן דו-שבועי ועמידה בו בהצלחה.
כתיבת מאמר המקשר את כל חלקי התורה.
השתתפות בשיח המעיינים - באמצעות השארת 3 הודעות לכל הפחות מידי שבוע בשלוחות השונות במערכת הטלפונית.

בהצטרפות למסלול זה הנך נכנס גם להגרלות של מסלול 'להבין' ולטעום'

בין

צדיק, בחברותא
ת בשבוע

בהגרלה
טיסה לאומן

טרפיות:

שלוש שעות בכל שבוע.
בחברותא.
התורה ובדרך של 'מיניה וביה' [דוש או רמז].
עני ועמידה בו בהצלחה.
לוחות 'לסלסל בתורתו' במערכת
או תשובה, ביאור או הסבר בפשט,
למעשה שעלתה מן הלימוד בתורה
(יחדות בקו).

גהרות השבועיות של מסלול 'לטעום'

רשת כוללים וחבורות
ללימוד ליקוטי מוהר"ן בעיון

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

3

משאירים
פרטים
ומצטרפים

2

בוחרים
נכנסים לשלוחה 4
ובוחרים במסלול
הרצוי

כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקו"ה חו"מ שלוחין ה יב)

תקנון ותנאי השתתפות בפרויקט 'לטייל בתורתו'

תקנון מסלול 'לטעום':

- לימוד תורה י"ז במשך שנתיים בכל שבוע.
- הלימוד יתמקד בחתירה להבנת פשט התורה (ניתן להיעזר בביאורים העוסקים בביאור הפשט של התורה).
- שעות הלימוד יהיו על התורה עצמה - לא כולל התבודדות על התורה או לימוד ליקוטי הלכות או אמירת ליקוטי תפילות, שהינם דברים נשגבים והכרחיים מאוד, אך העיסוק בהם אינו נכלל בשעות הלימוד בפרויקט.
- הגרלה על סך 'כרטיסי ספר' בסך 200 ש"ח, תתקיים בכל שבוע ביום ראשון בין אלו שהשתתפו במסלול זה בשבוע הקודם. כרטיסי ספר נוספים יוגרלו בסוף לימוד התורה.
- במסלול זה ניתן להירשם בכל שבוע מחדש החל מיום ראשון, כולל מי שנדיין לא הצטרף לפרויקט. [מי שנרשם בשבוע הקודם וממשיך ללמוד במסגרת מסלול זה אינו צריך להירשם מחדש בכל שבוע].
- מי שלמד באופן הנ"ל אך לא נרשם במשך השבוע, יוכל להירשם עד מוצ"ש ולהשתתף בהגרלה. [הרשמה לשבוע הבא הוא מיום ראשון].

תקנון מסלול 'להבין':

- לימוד תורה י"ז במשך שלוש שעות בכל שבוע.
- הלימוד יהיה בחברותא.
- רוב זמן הלימוד יוקדש להבנת הפשט ולימוד בדרך של הבנת התורה 'מיניה וביה' [ולא בדרך דרוש או רמז השתתפות במבחן דו-שבועי ועמידה בו בהצלחה.
- השארת הודעה אחת לפחות בשלוחת 'לסלסל בתורתו' במערכת הטלפונית (ניתן להשאיר שאלה או תשובה, ביאור או הסבר בפשט, או השארת 'עצה חדשה' לעובדא ולמעשה שעלתה מן הלימוד בתורה בשלוחה המיוחדת בקו).
- הגרלה על שני כרטיסי טיסה לאומן, תתקיים אחת לשבועיים, בין אלו שהשתתפו במסלול זה בשבועיים הקודמים. כרטיסי טיסה נוספים יוגרלו בסוף לימוד התורה.
- ניתן להצטרף למסלול בכל שבועיים מחדש, בתאריכים כדלהלן: יום שני ג' אדר, יום שני י"ז אדר, יום שני ב' ניסן, יום שני ט"ז ניסן. [מי שנרשם באחד מתאריכים וממשיך ללמוד במסגרת המסלול אינו צריך להירשם מחדש בכל שבועיים].
- מי שלמד באופן הנ"ל אך לא נרשם במשך השבועיים יוכל להירשם עד יום ראשון לפני התאריכים המופיעים לעיל.
- מי שנרשם במסלול 'לטעום' [או שלא נרשם בכלל לפרויקט] יוכל להצטרף למסלול 'להבין' בכל שבועיים בתאריכים המצוינים לעיל.
- פרטים על אופן קבלת המבחן ועריכתו - יפורסמו אי"ה בקו.
- ההשתתפות במסלול זה מכניסה באופן אוטומטי גם להגרלות השבועיות של מסלול 'לטעום'.

תקנון מסלול 'לראות':

- לימוד תורה י"ז במשך חמש שעות בכל שבוע.
- אופן הלימוד יהא אך ורק בדרך של לימוד והבנת התורה 'מיניה וביה' [כפי הכלל הראשון מן הח"י הכללים].
- השתתפות במבחן דו-שבועי ועמידה בו בהצלחה.
- כתיבת מאמר המקשר את כל חלקי התורה.
- השתתפות בשיח המעיינים - באמצעות השארת 3 הודעות לכל הפחות מידי שבוע בשלוחות השונות במערכת הטלפונית.
- ניתן עדיין להצטרף למסלול 'לראות' עד יום שני י' אדר.
- הגרלות למסלול זה יתקיימו רק בסוף לימוד התורה, בכנס מיוחד שיערך לכל לומדי התורה.
- ההשתתפות במסלול זה מכניסה באופן אוטומטי גם להגרלות השבועיות של מסלול 'לטעום' ו'להבין'.

04-627-73-13

טעמו וראו כי טוב ה'

פרויקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

פרסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקו"ה חו"ט שלוחה ה יב)

התגשמות חזונו של רבי שמואל הורביץ ז"ל עתיד להיבראות דור, שיהיה ישיבה גדולה בארץ הקודש דווקא, שילמדו תורות רבינו עם השורש ולדקדק בהתורות על כל אות ואות.

והעקר אמרתי תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל י-ה. עתיד להבראות דור שיהיה ישיבה גדולה
 בארץ הקודש דווקא, שילמדו תורות רבינו עם השורש ולדקדק בהתורות על כל אות ואות, על פי הביאור
 הליקוטים, ולעשות כל עבודתם והנהגתם בקדש ובחול על פי הפנימיות מתורות רבינו ומוהרנ"ת, על פי
 דברי רבי אברהם ז"ל. ויתגו כל פוחתם ומאמצי נפשותם לזכר הגוף, ולהכניס בו כל העצות והטובות
 של רבינו ז"ל. אשרי מי שיהיה לו חלק בזה...
 (רבי שמואל הורביץ ז"ל, ימי שמואל כרך ב' עמ' שנד)

רשת מוללים וחברות ללימוד ליקוטי מוהר"ן בעין פורום ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

04-627-73-13

טעמו וראו כי טוב ה'

קט
 לטייל
 בתורתו

**לטייל
 בתורתו**

פרויקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקו"ה חר"ם שלוחן ה יב)

Handwritten text in Hebrew script, likely a manuscript or letter, with a large, stylized watermark reading 'אברהם' (Avraham) overlaid across the center.

פרסום
ראשון

גנזי שמוראל

מיום התקרבותו של החסיד הנלהב רבי שמואל הורביץ זצ"ל לאורו של רבינו הקדוש ניצתה בקרבו אש שלהבת יוקדת של עבודת ה' בדביקות הבורא מתוך אהבת חברים מופלאה בצוותא עם אנ"ש בארץ הקודש שמנו אך כמה מניינים בודדים • קטעים מתוך יומנו הסוער שהושמטו בעת הדפסת ספרו 'מי שמואל' רואים בזה אור לראשונה • מוגש לקראת יום פטירתו בי"ב באדר תשל"ב

מתוך ספר תולדותיו הנמצא בשלבי עריכה

הישועה של דעת רבינו הקדוש שנת תרע"ח

בשנת תרע"ח נעשיתי בר מצוה, וזה השנה היה רח"ל קשה מכל השנים הקודמים ועבר מה שעבר, ואבי לא יכול להשיג עלי וגם העניות מעביר על דעת קונו והיה לי ירידה בעבודת ה' מאז והלאה, וגם תמיד היה אומר לי אבי כי אני נולדתי ביום א' בשבוע ועפ"י הגמרא בשבת נראה שאם נולדים ביום א' או יהא צדיק גמור שאין כמוותו או רח"ל להיפך, כי נברא בו אור וחושך וכו' עיין שם, ועל כן בטבעי כשאני ביראת שמים ובעבודת ה' אז אני בעליה גדולה ואם ח"ו ירידה אני מסוכן ח"ו לירידות גדולות, אבל זה הישועה של דעת רבינו הקדוש, שב"ה נתחזקתי מיום שנתקרבתי לרבינו הקדוש בכל הירידות, שלא ליפול יותר וגם להתחיל מחדש לעלות וכו'.

אם ה' לא ישמר עיר שנת תר"פ

וגם היה המעשה אז בזה הזמן שדרנו בזה הדירה והיתה קרובה לסוף רחוב היהודים שמשם מתחיל רחוב הערבים וראינו שם ששכבנו על הגג ראינו כל פעם רקיטות ושמענו רכיבות אופנים ואוטובוסים ולא ידעתי מה זאת ושמענו שהתאספו אז כל הגויים של צפת וגם מסביבות צפת ובדואים בלילה זאת להתנפל על היהודים פתאום בלילה זו והיה לנו נס גדול שנתוודעו מזה הקצינים והשוטרים היהודים וטכסו עצה עם המושל ונכנסו השוטרים היהודים לתוך

ההמון והוציאו את כל הנכבדים והביאום אל בית הממשלה והוכרחו לחתום שהם ערבים על כל הקהל אם יארע איזה דבר רע ח"ו, וגם המושל העמיד כלי תותח מול רחוב של הגויים ואמר שאם ירצו לעשות איזה דבר - יפוצצם עם הרחוב שלהם ותיכף התפזרו ונעשה שקט ואין בעל הנס מכיר בניסו איזה נס שהיה לנו אז.

וגם אז נכנסתי ללמוד עם הרב הגאון ר' בעריל מווארשא ז"ל בישיבת הרידב"ז (שעל ידו התקרבותי אח"כ לרבינו ז"ל כאשר יבואר לקמן) ואז שלמו מוועד הדתי כסף הצטיינות ולקחתי אז איזה פעמים חמשה פונט כסף הצטיינות. וגם אז נסע דודי ר' אבנר נ"י

לירושלים לעשות ניתוח "בבית החולים וואלך" והיה חולה מאוד זמן רב שם ואנחנו הרבינו רחמים, גם מורי ר' בעריל הנ"ל, כי היו ידידים נאמנים עד שעזר לו ה' יתברך ונתרפא וחזר לעיר הקודש צפת ועשינו שמחה על זה וקידוש.

ואח"כ העתקנו דירתנו לדירה השניה הנ"ל אשר סבלנו חולאים רח"ל כנ"ל, וגם שם סמוך לזה בקיץ הזה נחלה זקיני ר' אשר יחזקאל ז"ל במחלה מסוכנת רח"ל, וסבל

ממנה הרבה מאד וכל פעם קבלנו ממנו מכתבים במרירות ושהיה הולך לדוקטור וואלך להתרפאות ובילה על זה ימים ושלא היה יכול לבלוע מאכל ואפי' משקה רח"ל ומיום גבר המחלה ותחבו לו כל יום סטרומנטין בתוך הצוואר ולבסוף לקחו אותו על קני רנטגן ואמרו שיש לו סרטן בתוך הקיבה רח"ל ויעצו לו אנשים שיכנס לבית החולים האנגלי ולא רצה בשום אופן

ונכנס לבית החולים וואלך ועשו לו ניתוח להכניס המאכל ע"י שפופרת ולא האריך ימים ונסתלק שם בבית החולים ביום כ"ד אלול ועשו לו כבוד האחרון בירושלים עיר הקודש וקברו אותו על הר הזיתים קרוב לקבורת הרב מלובלין ר' שניאור זלמן, ואנחנו קבלנו כל פעם מברקים ממצבו ולבסוף מפטירתו ומובן מאיליו גודל הנחת שלנו שהיה לנו כל הזמן הזה ואחר ימים נוראים נסע אבי נ"י לירושלים עיר הקודש.

אביו של ר' שמואל הרב
ישעיה הורביץ בצעירותו
(גנזי הנחל)

ה'צבוע', כמשל ליצר הרע שנת תרפ"ב

וגם בחורף הזה היה מעשה שהיה מוטל בבילה בצפת ומין חיה הברדלס (=צבוע) שקורין דעבע הריחה הריח ובאת בלילה

ירושלים העתיקה מול מקום המקדש

לצפת ואכלה אותה ומזה הרגילה את עצמה לבא בעיר ובכל לילה היתה מסבבת ברחובות העיר והיתה דופקת על דלתי הרפתות של הבהמות וכולנו יראנו לצאת בלילה מהבית ואבי פעם אחת היה צריך לילך בענינו לסוף העיר ברחוב הראשי וראה אותה מרחוק וגם שמע קולה ורץ לביתו בפחד גדול. עד שהממשלה הרגה אותה ומספרים שהחיה הזו דרכה לעשות כל מיני צחוק לפני האיש עד שהוא צוחק ואז לוקחת השכל ממנו ומושכת אותו אצלה כמו מאגנט עד שמביאה אותו לתוך המערה שלה ושם לוקחת את מוחו ואוכלת אותו השם ישמרינו מדמיון היצר הרע ורק כשמראין לה אש היא בורחת וגם בלילה בחצי הלילה יש לה יותר כח מחצי הלילה השני ובפרט מביום.

ההתרחקות תכלית ההתקרבות שנת תרפ"ה

והנה כן ביום רביעי פרשת תולדות היה ערב ר"ח כסלו, ומנהגינו היה לילך ביחד מירושלים לקבר רחל רגלי אשר ארך הזמן כמו ב' שעות והינו מדברים ביחד דברי התעוררות וחיות מעבודת ה' וענין רבינו ז"ל ושאר הצדיקים ומעבודת אנ"ש והתעוררותם בעבודת ה' וכן היינו נוהגים להיות יחד רוב היום אצל קבר רחל אימנו ע"ה עוסקים בעבודה ותפילה והתעוררות ואח"כ ג"כ

מרחוק בלב מלא צער ויסורים אבל התנחמתי בזה "כי ההתרחקות תכלית ההתקרבות" וב"ה שעל כל פנים אני יכול מרחוק להשתתף עמם הן בלימוד והן בסעודה וגם בני הישיבה לא מפריעים לנו ח"ו ורק הם בידדות עמנו ומשתתפים בכל הסעודות שלנו ויש להם רגש ורחמים עלי וכו'.

רבי יעקב פילמר

וכן סיפר לי (=ר' יעקב פילמר מברדיטשוב) שהיה לו חמותו זקינה ומסתמא היה לו יסורים ממנה כדרך חסידי ברסלב וכו' ולווה אצלה מעט כסף ובזה נסע לארץ ישראל ואח"כ הביא אותה לארץ ישראל וזן ופרנס אותה במאכל ומשתה (וכל מאכלה

היינו הולכים רגלי בחזרה לירושלים ומדברים דברי התעוררות (ולפעמים נוסעים בעגלה בחזרה) והיה לנו חיות עצום מכל זה ואהבת חברים וכעת בערב ר"ח זה נפסק לנו החיות הזה כי נפרדנו (=בגלל ההתנגדות העצומה שלא ידבר עם אנ"ש), והם הלכו ביחד כמנהגם.

ואני הוכרתי כבר ליסע לבדי והייתי בשברון לב וצער ויסורים מאד ובוודאי שפכתי ליבי הרבה מאד על הציון הקדוש מרוב הצער העובר עלי וכן נסעתי בחזרה לבדי ולא השתתפתי עמהם כנ"ל, וכן עשו סעודת ר"ח בבית מדרשינו כנהוג הרבה פעמים והשתתפו גם בני הישיבה עם ראש הישיבה, ור' שלמה וקסלר היה ג"כ משתתף הרבה בסעודה ובלימוד הסיום ואני השתתפתי

ר' יעקב פילמר מברדיטשוב

ר' שמואל הורביץ בנישואי בנו ר' אלטר (ג.נ.)

ועבר עלי
מה שעבר
עליות
וירידות
שאין
לשער.
אבל זה
הישועה
של דעת
רבינו
הקדוש,
שב"ה
נתחזקתי
מיום
שנתקרבותי
לרבינו
הקדוש
בכל
הירידות,
שלא ליפול
יותר וגם
להתחיל
מחדש
לעלות

ואף על פי כן הבשר הקודם גם כן לא זרקה לאשפה כי חיכינו עוד לברר ההלכה על אמיתתה, וכאשר באתי הביתה עורר אותי שכנינו הנ"ל כי זה טריפה וודאית הדקין ואם כן כל הבהמה הגדולה הלזו היא טריפה, וכל האנשים שלקחו בשר ממנה צריכים לזרוק הבשר ואם ביטלו את הבשר צריכים להכשיר הכלים או לשברם, ואם הבהמה נתערבה בתוך שאר בהמות אם אין שישים לנגדה צריכים לאסור כל הבהמות של זה הקצב.

ואם כן, זה הוא דבר הנוגע לכלל ישראל, ועל כן אמהר לילך לחוץ לעיר להקצב לעוררו על זה שיודיע לכל אלו שלקחו מהבהמה כנ"ל, ואני אף על פי שלא היה לי כח נזדרזתי לזה כי זה תיקון הרבים, ולא לקחתי את החתיכה מהדקין שיש עליו השאלה כי היה ברור אצלי כמו שאמר שהוא טריפה וודאית ואין להסתפק על זה.

ויצאתי עוד פעם לחוץ לעיר ואמרתי להקצב שיראה לאסור את הבהמה ולהזהיר האנשים שלקחו, והשיב לי כי כבר מעורב עם הכל ביחד וגם אינו יודע מי לקח מזה הבהמה, ושחק מהשאלה לגמרי.

ואמר שאני אביא לו השאלה והוא יברר שהיא כשירה ואינו טריפה, ומה שהמורה הוראה אסרה, זה בגלל שהוא אין לו פרקטיק ובקאות באלו הדברים, ועל כן אם לא אביא את השאלה אין מה לדעת, והוכרחתי לרוץ עוד הפעם להעיר להביא את השאלה ולקחתי את השאלה, וסיפרה לי זוגתי כי המורה הנ"ל לא יכול לסבול מלשקוט על זה כי הוא ענין חמור ונוגע להרבה הרבה אנשים, ועל כן רץ מחוץ לעיר גם כן להתייעץ עם האב בית דין הרב בענגיס, מה לעשות בזה.

ואני לא נחתי ולא ישבתי רק רצתי תיכף עוד הפעם מחוץ להעיר בכל כוחי (ובין כך לקחתי עוד הפעם בשר, שלקחתי בהקפה אצל הקצב, כי יראתי אולי הבשר הקודם הוא טריפה כאשר אמר שכנינו המורה הוראה הנ"ל כי הוא שאלה חמורה כנ"ל, ואחר כך לא אשיג עוד בשר כי הוא ערב שבת אחר חצות, וגם לא יהיה זמן להכשרת הבשר בשריה ומליחה, ועל כן הבאתי הבשר, וזוגתי תיכף התחילה להכשירו, וגם שאר הבשר של אתמול שיש עליו שאלה שנמלח ביחד עם הדקין (שקורין קישקע) לא השליכה עדיין אולי יצא הדין שהוא כשר).

וכבר הייתי עייף ויגע מאד מכמה פעמים שהלכתי הליכה וחזרה מהעיר לחוץ לעיר ומחוץ לעיר לעיר כנ"ל, וזה היה יום עשרה בטבת כנ"ל שהוא יום צום, ואף על פי

ר' שמואל הורביץ בחופת בנו ר' שבתי, משמאל מחותנו ר' יונה לבל (גנזי הנחל)

קבר ר' שמואל הורביץ (גנזי הנחל)

הדקין יחד עם הבשר ושאר דברים כמו חתיכת ריאה או טחול, ואחר כך ביום השישי כאשר זוגתי תחיל לקחה לנקות את הדקין והפכה אותם, מצאה בחתיכה אחת מהן כמו מכה ובתוכה נקב והיא שאלה גדולה, כי 'ניקבו הדקין טריפה'.

ושאלנו תיכף את שכנו המורה הוראה, ואמר שעל פי דעתו הדקין אסורים וגם הבשר כי נמלח ביחד ובלעה מהטריפה, ועל כל פנים הוכרחתי לצאת למאה שערים אל הקצב וליקח בשר אחר על שבת כי כבר היה ערב שבת קודש בחצות היום, ועשיתי כן ובאתי אל הקצב וסיפרתי לו והתמיה על זה כי הוא מילתא דלא שכיחא, ולקחתי אצלו עוד פעם בשר, ורצתי הביתה לעיר העתיקה כדי שתספיק להכשיר הבשר בשריה ומליחה ואחר כך לבשל הבשר לצורך שבת, וכן עשתה.

היה לקח עם יין) כל ימי חייה, ואז הבחינה מעלת חתנה שהוא זיכה אותה בזכות כזה והיה לה לכלכל שיבתה עד היום האחרון והתחרטה על הקללות והבזיונות שהיתה נותנת לו תמיד והבינה שהוא טוב לה מכל בניה וחתניה.

חסיד זירא שנת ת"ש

והנה ביום זה היה לי צער וסבל עוד וכתיתת רגלים כמה פעמים מהעיר לחוץ לעיר ומחוץ לעיר לעיר, היינו כי מנהגי היה אז ליקח על שבת ביום חמישי דקין שקורין "קישקע" למלאותו בתוך הפשטידות, כי נותן הרבה טעם ושמוננות בתוך הפשטידא והוא ממש עונג שבת, וכן ביום חמישי זה לקחתי גם דקין והבאתי לביתי, ומלחו את

צפת העתיקה

וגם
המושל
העמיד
כלי תותח
מול
רחוב של
הגויים
ואמר
שאם ירצו
לעשות
איזה דבר
יפוצצם
עם הרחוב
שלהם
ותיכף
התפזרו
ונעשה
שקט
ואין בעל
הנס מכיר
בניסו
איזה נס
שהיה לנו
אז

א' פונט שהיה לנו מזה יסורים וצער בלי שיעור, כי המצב בלא זה גם כן חמור והיוקר התגדל, והשתדלתי עם הד"ר שפיגל והוא נסע אתי לבית טיפת חלב לראות את הפנקס מהילדים שלי שיחיו, ובא לשם ולא היתה אז האחות והלך אתי משם לביתי ובדק הילדים שיחיו בבריאותם, ומשם הלך עוד הפעם לטיפת חלב וראה שם הפנקסים מהילדים שיחיו איך הם צריכים להבריאם.

וגם ציווה עלי להביא אצלו את בני אהרן הנ"ל שיבדוק אותו היטב, וכן עשיתי ובאתי אצלו עם בני ובדק אותו במכון רנטגן וכן שאר בדיקות, (והחסרון של הפונט הנ"ל גרם אחר כך לחולי הקשה מאד של בני הקטן נ"י כי בזה הכסף הייתי משגיח עליו ונותן לו מאכלים טובים לבריאותו, אבל כאשר נחסר זה לא היה ביכולתי בשום אופן לעשות זאת, ועל כן היה הולך וגרוע עד שנחלש מאד ונחלה בחולי גדול מאד כידוע, וב"ה שיצא ממות לחיים אבל עדיין חלוש כח וסובל על שיעול חזק וה' ירחם, וגם על כל פנים עיקר חיותו הוא מהחלב שפעל הד"ר שפיגל כמובא להלן, שעל כל פנים יש לו זה להחיותו אף על פי שאינו מספיק כי הוא צריך עוד כמה דברים טובים להחיותו כמו חמאה ושמנת ומרק בשר וכו' כמו שמצווה הד"ר אבל אינני יכול להועיל לזה, אבל ב"ה שעל כל פנים יש החלב שבזה לבד אנו מחיים אותו על כל פנים ה' ירחם), ואבל על כל פנים הועיל השתדלותו ליתן חלב בשביל הילדים ובדאי היא הצלה גדולה עבורם.

לקח השאלה לעיני הקהל והפך המולייתא מצד אחד לצד השני, ואמר תיכף שזה כשר כי לא ניקב משני הצדדין ועל כן אפילו המולייתא בעצמה גם כן כשר, וסיפרתי לו כי שני קצבים גם כן עשו כך והכשירו אותה ונהנה לו הדבר הזה, ובפרט היה שמח מאוד כי כשר הוא לכל הדעות ואין עוד שום שאלה הנוגע לרבים כאלו, וביקשני שאודיע להמורה הוראה הנ"ל כדי שישמח גם כן בזה.

ואחר כך הלכתי משם לשמעון הצדיק ובפרט שהוא יום עשרה בטבת תענית ציבור ויום פטירת מורינו מוהרנ"ת זצ"ל ושהיתי שם מעט, והלכתי חזרה להעיר בבשורה הלזו ושמחנו כולנו על זה מאד, ואת המולייתא השלכנו לאשפה כי לא רצינו לאכול משאלה אף על פי שהוא כשר, ועל כל פנים היה לי היום הזה טרחה גדולה כנ"ל וקיבלתי את זה לכפרת עונות.

וכן היה לי יסורים היום הזה מבני הגדול נ"י שהיה בלילה כל הלילה על אצל רחל אמנו כנ"ל, אבל נחלה על הקיבה וגם היה לו חום, ועל כן לא הלך אתנו לקבל שבת אצל הכותל מערבי כמנהגינו וכן לא יכול לילך בשבת בבוקר לבית הכנסת, והיה לי מזה יסורים וצער הרבה ובכיתי לפני השי"ת שירפא אותו.

וגם אז היה לי יסורים גדולים מבני אהרן נ"י שסבל על הרגלים מפצעי חורף, וסבלנו הרבה מקור, כי הזכוכיות שבורים והיה בני נ"י לא יכול לישון מכאב פצעי הרגל, והיה צועק מאד כל הלילה, והיסורים שהיה לי מזה אין לשער, וגם אז נתוסף צער ענין חסרון

כן לא הסתכלתי על זה מפני שהוא זכות הרבים שלא יהא מכשול הרבים בטריפות כנ"ל, והכלל שהלכתי ובאתי עם החתיכת מולייתא (קישקע) שעליו השאלה והכנסתי להקצב שלי והראיתי לו, והתחיל להביט ולהסתכל על זה מכל צד והפך אותו מצד השני והראה לי שהוא כשר כיון שלא ניקב מעבר אל עבר (היינו משני הצדדים), וקרא גם לעוד קצב מובהק וגם הוא אמר כן.

אבל אני לא רציתי לסמוך עליהם, ונתנו לי עצה שאכנס בבתי נייטין להרב בענגיס הראב"ד שהוא יראה השאלה, והלכתי תיכף ושאלתי על ביתו והראו לי ולא מצאתיו בבית, ואמר לי שהוא בבית הכנסת ומתפלל מנחה, והלכתי תיכף לבית הכנסת ומצאתי שהם עומדים שמונה עשרה בלחש וחיכיתי כל הזמן עד שגמרו כל התפילה, ואז נגשתי אליו עם השאלה ושאל אותי הזוהו השאלה שכבר היה אצל המורה הוראה, וסיפר לכל האנשים איך שבא אליו המורה הוראה הנ"ל בחלישותו במסירות נפש על ענין שאלה חמורה כזאת הנוגע למאות אנשים ולהתייעץ עמו עבור זה. והם עסקו ביחד בדין זה וחפשו היתרים, ובקושי רב הכשירו את הכל מפני שלא ידוע מאיזה בהמה זה המולייתא, וכבר נתערב בכמה בהמות אחרות, וגם לא ידוע מי לקח מבהמה זו, ועל כן מפני הפסד מרובה נפסק אצלם שזהו כשר, וגם על הבשר שלי הקודם שנמלח עם המולייתא, שגם כן לא נמלח ביחד ממש רק למטה על זה הדף, גם כן הכשירו, ורק המולייתא בעצמו ישליכו לאשפה.

ועכשיו שבאתי עם השאלה בעצמה

תשובה מאהבה

מאז שהתקרבותי לרביה"ק עולה בי לעיתים תמיהה,
איך חייתי לפני כן בלעדיו?... אצל הרב'ה מקבלים את
הכח לעבוד את ה' בכל עת. הסוד שלנו נצמא בספרים
של הרב'ה, שם מאירים שכלו פניו וחכמתו, וכל אחד,
כפי מה שמשער בליביה, יכול לשאוב משם כח...

סיפור התקרבות מופלא של
מי שנטש את חיי ההבל מתוך
רצון לייסד את עולמו על אדני
תורותיו ועצותיו של אור האורות
| שיחה מיוחדת עם הר"ר שמואל
טל שליט"א בה הוא מגולל את
מסע חייו מחיפוש בקצה העולם
אחר אור לנפשו ועד התגלות
דרכי ההשגחה שהביאו לניצוץ
הקטן שבסוף הפך לאש גדולה
של קירוב והפצה לרחוקים

הדר קבלוה מאהבה

ר. לאוב

ה

מקלט היה מואר באור בהיר. הקירות הלבנים התמזגו להפליא עם התאורה הדלה משהו, ויצרו אווירה פשוטה ונעימה. הוא חצה את מפתן הדלת ותר אחר ידידיו שנעלמו מהנוף. לפי מה ששמע הגיעו להשתתף בשיעור שעמד להתקיים כאן.

הוא בחן את יושבי האולם הקטן. הם ישבו על כיסאות פלסטיק פשוטים ודיברו ביניהם בליחשושים, ממתנים לבואו של המרצה. את שני חבריו שחיפש הוא לא מצא. 'מעניין איפה הם' חלף בו הרהור. כשנפנה לצאת עצר אותו מישוהו הדור פנים. "שלום עליכם" הושיט לו יד וחייך בחמימות, "לא תישאר קצת?". הוא הביט רגע על האיש "לא, לא, הרב, באתי רק לחפש מישהו".

הרב לא וויתר "בסדר, לא נורא, אבל אם אתה כבר פה, בא תכנס, תשמע קצת דברים טובים...". "כבוד הרב", הוא אומר "אני כלל לא מפה, זה לא בשבילי". עיניו של הרב חייכו, "גם אני לא מפה, אבל עושה לי טוב לבוא הנה, בא תנסה". הרב הצליח לשכנע אותו להיכנס.

איש מהנוכחים לא תיאר לעצמו, גם לא הרהר "ח' שמעון טייכנר שליט"א שהעביר את השיעור, כמו גם האיש עצמו, כי אותו אדם שעד לפני רגע לא חלם להשתתף בשיעור תורני - זה או אחר - עתיד עוד להפוך לאחד מהמקורבים ביותר לרב טייכנר, ואף ינהל שנים רבות חלק מפעילויותיו שלו.

"תבינו" מסביר ר' שמואל, איש שיחנו. "באותן שנים היה איזה ארגון מסויים שהחזיר אנשים בתשובה, ודרכם הייתה ברעש ובהפחדות, בעיקר דיברו על עונשי הגיהנום, על עונש ענק שמחכה לנו, מה שריחק אותי מעולם התשובה. כשפגשתי את הרב טייכנר בחדר המדרגות, כשהתחנן אלי להשתתף בשיעור, נדהמתי מהרכות והנעימות. לא הכרתי גישה אחרת מצורת הפעולה של הארגון ההוא. וכך השכנעתי להיכנס"....

לכל ידח ממנו נידח

ר' שמואל גדל בבית הוריו שבנתניה. "לדאבוני לא שמרתי תורה ומצוות, למרות שבבית הורי שמרו שבת ועוד כמה דברים. את ילדיהם הגדולים, וביניהם אנכי, הם שלחו לבית ספר כללי, ורק אצל יתר הילדים הבינו כי ראוי יותר לשלוח לבית ספר דתי. בכל אופן, לי לא היה משמעות לכך שאני יהודי, זה לא אמר לי דבר".

"המסלול שלי היה דומה למסלולו של כל בחור אחר באזור שלי, אם כי עד היום אני מודה לה' שמעולם לא נגעלתי במאכלות אסורות או חמץ בפסח. ומהר מאד עשיתי את מה שכולם עושים: הלכתי לחפש את עצמי בעולם הגדול. בסיום המסע הגעתי לאוסטרליה, שם מצאתי את עצמי מנהל כמה מסעדות. הייתי שם קרוב לשש שנים".

"היום" ר' שמואל מתבונן לאחור, "אני יודע שאוסטרליה היא ארץ חלם. כאילו יש שם הכל אבל בעצם אין שם כלום. המקומות שהסתובבתי היו ריקניים וחסרי תוכן, בבחי' 'דעת חסרת מה קנית'. שם אין 'דעת', אז אין את האושר הרוחני שהיום ב'ה אני זוכה קצת לחוש. אבל אז, הוא ממשיך, "העסקתי את עצמי היטב כדי לא לחוש את החלל הריק שבקרבי".

לר' שמואל נותרו גם אחים צעירים בארץ. "כבר מצווה של אחד מאחי" הוא מספר, "חזרתי לארץ להשתתף בשמחה המשפחתית. תכנתי לחזור לעסקי באוסטרליה, אך 'רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום', הוא מדקלם. "הקב"ה בחר לי מסלול כאן בארץ, לא באוסטרליה" הוא מוסיף.

באותה תקופה פתח אחיו 'חנות לממכר פיצה' בהרצליה, וביקש עזרה מהאח המנוסה. "נערתתי לאחי, וכך נשארתי בארץ לעזור בניהול העסק.

"מה שקרה" הוא ממשיך, "שני ידידים מאוד טובים שלי חזרו בתשובה. לא ממש ידעתי מה זה אומר, אבל הם נעלמו מהנוף, ומידי פעם תהיתי איפה הם, מה קורה איתם. יום אחד נודע לי שאחת לשבוע הם משתתפים בשיעור שמתקיים סמוך ממש לבית הורי. אמרתי לעצמי שאחרי העבודה אקפוץ לשם לדרוש בשלומם".

'זהו' מחייך ר' שמואל, מכאן, הכל היסטוריה. את חברי אומנם לא פגשתי, אבל את עצמי כן פגשתי שם. השיעור של ר' שמעון טייכנר היה כל-כך מרגש, הוא דיבר לנשמה. הוא התייחס לכל מיני דברים שאנחנו פוגשים בחיים, ועל התכלית של החיים. כאמור, חששתי מאיזמים וויכוחים והתכתשויות, אולם זה היה משהו אחר לגמרי. הוא דיבר בנעימות ובשפה עשירה, וממש

ללמוד וללמד. שיעור בישיבת אור הנצח בהוד השרון

נופים באוסטרליה

בנוסח המתוק הזה, לפעמים אני מרגיש שהנשמה שלי רוצה לצאת מרוב מתיקות!" אומר ר' שמואל בערגה.

"במשך שנים" הוא מספר, "התעסקתי עם הבאת מקורבים לאומן. הייתי דואג להם לאוכל ושינה, הרצאות ותפילות ועוד. היה זה בראש השנה האחת לפני הפעם האחרונה שהיית באומן, כלומר" הוא מחשב, "לפני שנתיים וחצי, כי בראש השנה האחרון עם כל הבלאגן לא זכיתי להגיע לאומן" נימה כאובה נשזרת בקולו, "שכרתי אז מתחם מיוחד לכ-200 מקורבים שזכיתי להביא לאומן, ובאותה שנה הייתי עסוק עד למעלה מראשי עם הפרוייקט הזה והתפללתי במניין שארגנו במתחם. מה אני אניגד לכם, למרות התפילות הנעימות שהיו לנו, זה היה מאוד מאוד חסר לי! לעולם לא אחזור על כך שוב", הוא מציין. "אבל בסופו של דבר" הוא חוזר לנסייעת הבכורה שלו, "באומן הרגשתי שמצאתי את שאהבה נפשי. ממש כפי שרבינו הק' אומר, כן להתפלל לא להתפלל - העיקר להיות אצלי על ראש השנה. חשתי כי נשמתי נמצאת היכן שהיא אמורה להיות".

הישועה בזכות התפילה בציון

באותה עת, חוזר ר' שמואל לסיפור חייו, עם העסק של המסעדה. "המקום בו היא הייתה ממוקמת לא היה מיועד למי שרוצה להתעלות בטהרה וקדושה, והתלבטתי מה עלי לעשות בנוגע לזה. ואכן, התייעצתי עם ר' שמעון טייכנר והוא סבר כי אל לי להמשיך שם".

"מיד לאחר שהחלטתי שאני עוזב את העניין התחלתי בניסיונות למכור את העסק, אך למרות שהיה זה עסק רווחי מאוד עם הכנסות גבוהות, הקב"ה כנראה רצה את התפילות שלי. לא הצלחתי למכור אותו, והמשכתי לנהל אותו משך קרוב לשנה וחצי נוספים. שנה לאחר מכן הייתי שוב אצל הרב'ה בראש השנה, שם בכיתי בציון על כך שאני רוצה טהרה וקדושה, וכי מה כל חפצי - רק לעבוד את ה' ולהתקרב אליו. ואכן" מספר ר' שמואל, "לא זמן רב אחרי ראש השנה נכנס מישהו ופשוט קנה את כל העסק!".

"מיד לאחר שמכרתי את הכל" ממשיך ר'

אלי יהודי מבוגר והדור פנים שראה אותי תועה ונבוך והציע לי שנשב ונלמד כמה דקות, עד שכולם יתארגנו ויצאו. לא התנגדתי. ישבנו כרבע שעה ולמדנו מסכת סוכה. לימים", הוא מוסיף, "התוודעתי שהיה זה הרה"ח ר' מיכל דורפמן זצ"ל. היה לו עניין שילבשו כיפה לבנה בראש-השנה, אז הוא הציע לי כיפה כזו במקום הכיפה הרגילה שלי... בזמנו תהיתי על כך", הוא מחייך.

באותה שנה התפללתי בלילה הראשון של ראש השנה ב'קלויז'. ביום השני של ראש השנה הלכתי להתפלל בציון" נזכר ר' שמואל. "שם נפתח הסכר והלב שלי נשפך שם כמים. זכיתי לכזו תפילה מרוממת שאין לי שום מילים לתאר אותה. היה זה גם באותה שנה בה שרו שם לראשונה את השיר המפורסם 'הקדוש-ברוך-הוא, אנחנו אוהבים אותך', ובאיזה שהוא שלב התחילו לשיר את זה שם, עד שהמקום ממש געש כאש להבה! כאשר יצאתי הייתי כמרחף באוויר, כפי שרבינו הק' אומר לגבי התחושה כשיוצאים מהתבודדות טובה. הרגשתי איך הנפש שלי מתעלית מרוב אושר ותענוג".

"למרות הקטנות שנפלה עלי בלילה הראשון" מוסיף ר' שמואל, "התחברתי כל-כך לתפילות והניגונים הללו. אני לא יכול לוותר על התפילה

חמימות שהמיסה את ליבי. הרה"ח ר' שמעון טייכנר שליט"א

ידע לדבר עם כל המקורבים בשפתם שלהם". "היום" מוסיף ר' שמואל, "אני יודע שהוא דיבר דיבורים מרבינו הק' המחיים כל נפש, זה היה שיעור בליקוטי מוהר"ן. אבל אז לא ידעתי מה זה רבינו, ויותר נכון לא ידעתי כלום...".

"התברר לי כי השיעור הוא שבועי, וכך מצאתי את עצמי משתתף בשיעור גם בשבועות שלאחר מכן. הבעיה הייתה שהייתי מגיע אחרי שעות עבודה, מה שהקשה עליי להתרכז בשיעור. אז הבאתי איתי מכשיר הקלטה והייתי מקליט את השיעורים ובבוקר, בדרך לעבודה, הייתי מאזין להם. עד היום יש לי אוסף קלטות שלו, אולי שלש מאות קלטות של שיעורים בליקוטי מוהר"ן".

"כחודש אחרי שהתחלתי להשתתף בשיעורים לא יכולתי להשאר שווה נפש, ראיתי שהאמת נמצאת כאן. התחלתי לשמור שבת, ולאט לאט גם שיניתי את הופעתי החיצונית, גידלתי פאות וזקן וכו'".

'הקב"ה אנחנו אוהבים אותך'

"באותה שנה לא זכיתי להיות באומן בראש השנה" אומר לנו ר' שמואל בנימה של צער. "היה לי צד לנסוע, אבל אחרי ספקות והתלבטויות נשארתי בארץ. ואילו שני חברי שחזרו בתשובה אותם חיפשתי כן זכו לנסוע. כשפגשתי אותם כאשר הם חזרו, היה להם כזה אור של רשימו על הפנים, משהו מיוחד, כך שמיד ידעתי כי בשנה הבאה גם אני אזכה להסתופף באומן בראש השנה... ואכן, בשנה שלאחר מכן ב"ה זכיתי!".

"היה זה משהו שלא אשכח לעולם" הוא משתף, "אחד הדברים הטובים אצלי חזק. נסעתי עם כמה חברים מנתניה, והיינו בדירה עם המון אנשים, ביניהם גם הרה"ח ר' יוסף ווינגוט שליט"א, מו"ץ בקרית צאנז".

"כמו כולם, הלכתי גם אני בליל ראש-השנה להתפלל ב'קלויז'. מה אני יגיד", מתאר ר' שמואל, "לא ידעתי מימיני ומשמאלי... כל הפרצופים סביבי היו זרים לי, אלו שהכרתי מהדירה התנדפו להם, וכלל לא הבנתי איפה אוחזים בתפילה ומה עושים עכשיו... כשהסתיימה התפילה ניגש

"ממש הרגשתי שאני הולך ממוקם יישוב למדבר צחיח. עזבתי סביבה מוכרת, מקום שהייתי רגיל אליו, והלכתי למקום עם נימוסים שונים ואופי אחר, ממש הרגשתי שאני הולך בארץ לא זרועה. כל הזמן הייתי צריך להתחזק בעצמי שהכל כדאי, העיקר להיות במקום נקי ומבורר, הכי טוב ששייך, הן לו והן לילדיי

שמואל את מסעו, "נכנסתי לשיבתו של הרב טייכנר, ישיבת 'אור הנצח' שבהוד השרון, שם המשכתי להתחזק ולהתעלות במשך קרוב לארבע שנים, עד שזכיתי להקים את ביתי".

המשפחה מתעוררת

מה עם ההורים והמשפחה?

"מצד אחד" מסביר ר' שמואל, "זה לא היה זר להם. כבר אז היה להם קשר ליהדות. אולם מאידך הם גם לא הורגלו לכגון דא. הם היו מתלוננים על הקיצוניות, היו שואלים אותי למה צריך כיפה שחורה ופאות שכאלו, וזקן ארוך... אבל תודה לקל, הם לא הערימו קשיים או הביעו התנגדות".

"ב"ה כשנתיים לאחר שהתקרבותי זכיתי גם לקרב את אחד מאחיי, הצעיר ממני בכמה שנים. הוא היה רחוק לגמרי, גם הוא טייל קצת בעולם. הוא היה איש עסקים מצליח, עם תארים בכירים... הקב"ה עזר לי להביא אותו לאומן לראש השנה, ושם כנראה עברה נשמתו זיכון ותיקון, כי ברגע בו חזר לארץ פשוט עזב הכל והתקרב לגמרי. הוא היה גר אז בירושלים ורצה להישאר שם, לכן הלך ללמוד בישיבה למקורבים. היום" אומר ר' שמואל בסיפוק, "כבר חלפו מאז כ-17 שנים, והוא אברך ירא שמים עם משפחה מיוחדת בת ששה ילדים בלעה"ר כ"י".

"גם את אבא שלי הצלחתי להביא לאומן" מפתיע ר' שמואל. "הוא היה רגיל עשרות שנים לתפילות בבית כנסת שלו, וקצת חששתי איך יגיב על התפילות באומן. אבל ב"ה שמעתי אותו מספר למישהו כי 'תפילות כמו באומן אין בשום מקום בעולם! פעם ראשונה שהרגשתי שאני מתפלל'. כיום ב"ה אבי נמצא איתנו יחד וכבר זכה לסיים כמה פעמים את הש"ס כולו".

ר' שמואל חוזר לשנים שלו בישיבת 'אור הנצח'. "כשהגעתי לישיבה קיבל אותי הרב ניסים בהר. כאשר פגשתי אותו" הוא נזכר, "הוא התחיל לספר לי כל מיני דברים מהעבר שלי ופרטים שונים שבפשטות לא היה אמור לדעת. הייתי בטוח שרוח הקודש נגלה מול עיני...". מחייך ר' שמואל, "אולם בסוף התברר שפשוט, הוא עצמו גם חזר בתשובה עשר שנים לפני, ולפני כן היה

אחראי על שיווק קו של גבינות באוסטרליה, כשאחת מנקודות החלוקה הייתה אצלי... הוא פשוט זיהה אותי...".

"אחרי החתונה המשכתי ללמוד בישיבה, זכיתי גם לנהל אותה במשך 12 שנים, עד לפני כשנתיים שהמקום עבר תהפוכות ונאלצתי לעזוב. ראיתי בכך סימן מן שמיא שהגיע הזמן לעשות למען עצמי וביתי ועזבתי הכל. היום אני מתגורר באלעד ועוסק בתורה ב"ה".

הווי גולה למקום תורה

"למרות שהמשכתי בישיבה שנים רבות" אומר ר' שמואל, "ב'הוד השרון' גרתי רק כשנה ומחצה, עד שנולדה ביתי, והחלטתי, למען חינוך ילדי ועתידם, לעבור למקום שמור יותר. כך מצאתי את עצמי מתגורר באלעד, כשמידי יום הייתי נוסע משם ל'הוד השרון'".

"במשך כמה שנים" מוסיף ר' שמואל, "כאשר הגיע בני לגיל שצריך לשלוח אותו ל'חידור', רציתי שילמד במקום הכי טוב ששייך, ומשכך הסכמתי למסור את נפשי ומידי יום הייתי לוקח אותו לבני-ברק, שם למד בחידור של 'ברסלב בני ברק', וכך התארכה נסיעתי היומית והפכה למסלול ארוך מאד, אלעד - בני ברק - הוד השרון, וחוזר חלילה. מרחק של כמעט שעה

נסיעה", הוא מציין.

ר' שמואל מסביר מה גרם לו לעבור לאלעד ולהיטלטל בכל יום עם בנו בני ברק. "הייתי מוכן להקריב כל שיכולתי כדי שילדי יצליחו להשתלב עם רעיהם באופן טבעי. ילד - מזכיר ר' שמואל את המשנה הידועה, - הוא כמו נייר חלק. אז שווה לי להטמיע בו את המיטב של החינוך של אנ"ש על פי המסורת הצרופה, בדרכו של רבינו הקדוש מהתלמידים ההגונים, על מנת שיהיה חקוק בו לגמרי, גם אם הדבר דורש ממני המון". הוא מוסיף "לדעתי, הורים שיעשו את המאמץ להשתלב בין אנ"ש היראים, במסגרת האפשרויות המתאימות, גם אם זה ידרוש ממנו הקרבות שונות, בעז"ה יהיה לילדיו יותר קל להיות אחד מן המניין אחר-כך, בלי תווית שלפעמים נשאת".

"אז" הוא משתף אותנו, "ממש הרגשתי שאני הולך ממקום יישוב למדבר צחיח. עזבתי סביבה מוכרת, מקום שהייתי רגיל אליו, והלכתי למקום עם נימוסים שונים ואופי אחר, ממש הרגשתי שאני הולך בארץ לא זרועה. כל הזמן הייתי צריך להתחזק בעצמי שהכל כדאי, העיקר להיות במקום נקי ומבורר, הכי טוב ששייך, הן לי והן לילדיי. ואכן" מוסיף ר' שמואל, "ב"ה אני זוכה לראות את הפירות. זה היה שווה".

ערב ראש השנה בציון. באדיבות: מולדברגר

"סך הכל הייתי ב'אור הנצח' כעשרים שנה! כל אבן וכל שיח אני מכיר שם...". ר' שמואל מספר מעט על תולדותיה של הישיבה. "על השנים שלי ב'אור הנצח" הוא אומר, "אני יכול לספר בלי סוף. ר' שמעון טייכנר היה מגיע במשך שנים להוד השרון, עיר הסמוכה לפתח תקווה, וחסרה אפילו קורטוב של יהדות. הוא היה מקרב אנשים, מוסר להם שיעורים ומגלה שם את אור ה'. בשלב מסוים הוקמה שם מעין ישיבה, אך לא היה בכוחו של ר' שמעון לתחזק אותה, והרב ניסים בהר קיבל על עצמו לנהל את הישיבה. כך היה הוא אחראי על תחזוקת המקום, בעוד הרב טייכנר אחראי על ארגון השיעורים וכל שאר העניינים הקדושים".

"הישיבה הזו החזירה מאות נשמות אבודות לאבינו שבשמיים. אספר את סיפורו של אחד מהם" אומר ר' שמואל, "סיפור ממש מיוחד. היה בחור, בן טובים שלצערנו סרח והידרדר מטה מטה. הוא הסתבך בעבירה פלילית חמורה, והיה צפוי לעונש מאסר. איך שהוא סידרו אותו לחלופת מעצר ב'אור הנצח', ואכן הרב ניסים נתן לו פינה שקטה בישיבה. הבחור הזה לא היה לו שום דבר עם תורה ומצוות. ולי זה היה קשה מאוד, ופניתי להרב ניסים ואמרתי לו שהוא משמש דוגמה לא טובה לבחורים וכו'. הוא הניח יד על כתפי ואמר לי 'כשתהיה במקומי, תבין שכל נשמה צריכה סבלנות. התאזר מעט בסבלנות ותראה'".

"אקצר מעט" הוא ממשיך, "היה בישיבה תחרות בה היו לומדים את הלכותיו של ה'בן איש חי', ולאחר-מכן עומדים למבחן שבו היו מתמודדים עם שאלות מאתגרות, עד לשלב שבו נותר זוכה אחד. הבחור החליט שהוא משתתף בתחרות הזו, והתחיל ללמוד בן איש חי. ואכן, הוא ניגש למבחן, ולקראת סיום נותרתי אני מתמודד מולו. ראש הישיבה עשה לי סימן כזה שאותו לו לנצח, וכך עשיתי".

"מאותו יום הוא שינה את כל ישותו. הוא החל להתלבש כבן תורה, להשתתף בפעילות ולשמור שבת. עד שבסופו של מעשה הוא החליט להגיע לישיבה, והפעם כתלמיד מן המניין".

"היום" מתרגש איש שיחנו, "הוא ראש כולל חשוב באחת מערי פריפריה של כמה עשרות אברכים, ועוסק שם בקירוב בני נוער, ממש תלמיד חכם ועוסק בעבודות קודש. כל פעם שאני נזכר בו אני אומר לעצמי אילו לא קמה הישיבה אלא בשבילו - דיין!".

"כעבור כמה שנים טובות" שב ר' שמואל לדברי ימיה של הישיבה, "התקשו מנהלי הישיבה להמשיך לנהל את המקום, שכבר התבסס לכדי ישיבה מצויינת לבחורים, ואף כולל חשוב לאלו שהתחננו ובחרו להמשיך בהוד השרון, וכמה מהתלמידים היותר וותיקים, ואני בנייהם, החליטו שהם ימשיכו לתחזק את הישיבה. כך בעצם החלפתי את מקומו של הרב ניסים בהר בניהול הישיבה, במשך כ-12 שנים".

"רובנו ככולנו החשבנו את עצמינו לשומעי לקחו של הר' טייכנר. הוא היה מייגע לנו בכל אשר היינו צריכים. הוא מסר אצלו שיעורים לרוב ללא כל תמורה. בבוקר היה מוסר שיעור לתלמידי הישיבה, ובערב לציבור שהתגורר באזור. כאשר את כל זאת הוא משקיע לעיתים, אף ללא קבלת החזר על ההוצאות המינימליות. בשלב מסוים כבר לא יכול היה להגיע בשעות הבוקר - שעות מסירת השיעור שלו, והתחלתי לתור אחר מישהו אחר".

ר' אברהם יצחק מתמסר למלאכה

"במקום מגוריי" מספר ר' שמואל, "היה מתקיים שיעור קבוע של הרה"ח ר' אברהם יצחק כרמל זצ"ל, ואני הייתי משתתף בשיעור הזה. פתאום חשתי שהוא האיש המתאים ביותר, הלא מי כמוהו ידע ללכת כנגד רוחו של כל קהל שעמד מולו. הוא הכי מתאים".

"לאחר אחד השיעורים ניגשתי אליו ושאלתי אותו אם הוא יוכל לבוא אלינו ל'הוד השרון'. בתחילה הוא התחמק, וטען שיש לו כבר 17 שיעורים (!) במשך השבוע ברחבי הארץ, וקשה לו להתנייד. הצעתי לו שאני אסייע אותו, ואולי שינסה פעם אחת. הוא נעתר לתחנוני. ואכן, אחרי הפעם הזו הגיע אלינו בקביעות למשך כארבע וחצי שנים, כשבכל הפעמים הללו אני זכיתי להסיע

אותו מביתו שבבני ברק להוד השרון וחזור". "עד היום אני מתפעם כאשר אני נזכר בו" נוצצות עיניו של ר' שמואל. "היה לו פעילות ענפה גם במהלך הנסיעות הללו. הוא היה מקבל אלפי שיחות מאנשים בארץ ובעולם, כל שיחה משהו אחר. עם אחד היה מדבר משהו פשוט, ובשיחה הבאה דן על דיוק עמקני בתורת האר". וכל אחד מהם היה בטוח שהוא האיש הקרוב ביותר אליו! גם אני זכיתי שהיה לי קשר קרוב אליו".

"הנימוסים שלו היו גם הם עם חן מיוחד. לפעמים כשהייתי מגיע לאסוף אותו הוא היה שקוע בלימודיו בביתו, ולא היה שומע את הטלפון. וכשירד היה מתנצל בכזה מאור פנים. משהו שאי אפשר להסביר".

"הוא העמיד אצלנו תלמידים הרבה, שרובם ככולם פזורים היום ברחבי הארץ, אברכים מכובדים העוסקים בתורה ובעבודת ה'" מסכם ר' שמואל. "זכיתי גם להביא כמה וכמה מגדולי אנ"ש למסור שיעורים, עם חלקם יש לי קשר עד היום, כמו הרה"ח ר' אליהו גודלבסקי שליט"א, ועוד".

הרבי נותן לך כוח

ר' שמואל מוסיף כמה מילים. "מאז שהתקרבת לרביה"ק עולה בי לעיתים תמיהה, איך חייתי לפני כן בלעדי? ... כמו שאמר יתרו, אחרי שניסה עוד ועוד עד שגילה את ה', 'עתה ידעתי כי גדול ה' אצל הרב'ה מקבלים את הכח לעבוד את ה' בכל עת. הסוד שלנו נצמא בספרים של הרב'ה, שם מאירים שכלו פניו וחכמתו, וכל אחד, כפי מה שמשער בליביה, יכול לשאוב משם כח. מי שמרגיש קצת חלש מוציא משם התחזקות עצומות, ומי שבדרגה גבוהה יותר מוציא משם אורות שכאלו שמראים לו כי לא השיג עדיין את אפס קצהו של גדלותו ית'. אשרינו ומה טוב חלקינו" הוא מסיים.

היום ר' שמואל עובד את ה' בצנעה בעיר מגוריו, מסתובב בין בתי הכנסיות הרבים של אנ"ש, ובדרכו האופיינית מדובב נפשות להתחזק בעבודת הבורא ובדבקות בנחל הנובע מקור חכמה, ראש בני ישראל.

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

היה זה גם באותה שנה בה שרו שם לראשונה את השיר המפורסם 'הקדוש-ברוך-הוא, אנחנו אוהבים אותך', ובאיזה שהוא שלב התחילו לשיר את זה שם, עד שהמקום ממש געש כאש להבה! כאשר יצאתי הייתי כמרחף באוויר, הרגשתי איך הנפש שלי מתעלית מרוב אושר ותענוג

איינגעבאקן אין האַרץ

זעלטן
אינהאלטספולער
שמועס

דאס פלאם פייער וואס האט אנגעצינדן די הארץ פון דעם יונגן ר' משה, לאנגע שעות פון דביקות ביים ציון אין מירון, תפילות דורכגעווייקט מיט בענקענישן און כיסופים, די וואונדערליכע הסתלקות אינמיטן זיך אויסרעדן צום באשעפער | הרה"ח ר' משה קרעמער שליט"א איבער די פייערדיגע עבודה און 'ביטול' פון הרה"ח ר' שמואל הורוויץ זצ"ל לקראת די 49'סטע יארצייט - י"ג אדר תשל"ב אין א ספעציעלער 'שמועס' מיט הרה"ח ר' נחמן און ר' עמרם ראזענפעלד שליט"א

לקראת דעם יארצייט פון ר' שמואל הורוויץ ווילן מיר אביסל הערן איבער אים, צו קענען עפעס אריבערכאפן פונעם געוואלדיגן קאך וואס האט געברענט אין אים?

ר' משה: ר' שמואל'ס גאנצער ענין איז געווען 'דעם רבי'נס זאך, ער האט אסאך עוסק געווען זיין גאנצער לעבן אריינצוברענגען דעם דעת פונעם הייליגן רבי'ן אויף דער וועלט.

אין די הקדמה צו זיין ספר 'יעלת חן שרייבט ער, אז ער האפט אויפצוטאן גרויסע פעולות פאר'ן רבי'נס זאך, אט דאס איז געווען זיין גאנצער זאך, צו דעם האט ער געשטרעבט, אנצופולן די גאנצע וועלט מיט דעם 'דעת' פון צדיק, ער האט אסאך עוסק געווען אין הפצה. בימים ההם, אין די געגנט פון שערי חסד אין ירושלים האט ער מקרב געווען אסאך פון חשובי אנשי שלומינו צום רבי'נס דעת. ער פלעגט אריבערקומען אין שערי חסד זאגן שיעורים, ווי אויך האט ער שוין עוסק געווען אין הדפסה אין די צ' יארן. אין דערמאן זיך ווען איך פלעג אים הערן אין מירון סיי ראש השנה, סיי שבת חנוכה און אין יעדע געלעגענהייט - אלץ האט ער גערעדט פון צדיק, ווען ער האט גערעדט, האט זיך געהאלטן אין איין איבערהערן אט דער ווארט: 'דער צדיק' דער צדיק'.

מיטן 'מוח' און מיטן 'הארץ'?

עס איז דאך געווען צווישן אונזערע לייט אסאך דרשנים, וואס האט אייך אזוי געכאפט פון זיינע דרשות?

דער עיקר וואס איך געדענק איז די זיסקייט וואס איז געווען ביי זיינע דרשות. ערשטנס, האט מען געקענט זען יעדעס

מאל וואס ער פלעגט פארלערנען ווי אזוי ער 'לעבט' די אלע דיבורים. איך געדענק איינמאל ביי של"ס, ווען ער פלעגט קומען פון מאל צו מאל אין די אלטע שוהל אויבן אין מאה שערים (אויף רחוב עונג שבת), עס איז געווען אנפאנג פון מיין התקרבות, הערנדיג זיינע רייד האב איך געשפירט עפעס אזא נעימות, אזא מתיקות, אז איך האב זיך געוואונדערט 'וואו זענען מיינע חברים?' ווי איז מעגליך אז נאר איך האב זוכה געווען. איך געדענק די געוואלדיגע הרגשים, זיינע ווערטער זענען געווען אנגעפילט מיט אזא זיסקייט, מיט אזא הארץ, ער האט גערעדט מיט א מורא'דיגע התרגשות און פון טיפעניש פון הארץ. מען האט געזען ווי אזוי ער רעדט מיט זיין מוח און מיט זיין הארץ.

וואס איז געווען דער עיקר זיינער - 'מוח' אדער 'הארץ'?

ביידע, מוח מיט הארץ. מיט א ברען! ער פלעגט רעדן הויכע זאכן און דאס מסביר געווען 'טוב טעם' מען זאל קענען פארשטיין. איך האב געהערט אז ר' אשר זעליג מרגלית זצ"ל האט אים געהערט אין מירון און ער איז ארויס פון התפעלות פון זיין געוואלדיגע בקיאות אין כתבי אריז"ל. ער האט אלס אזוי קלאר אראפגעלייגט, און דאס אלעס מקשר געווען מיט די תורות פון רבי'ן.

עס איז דא א מאמר פון אים אויף דער ענין פון 'צדיק' איך האב דאס געהערט ביי די סעודת הילולא פון רבי'ן אין קטמון. ער האט דעמאלטס דערציילט אז דער בעש"ט האט זיך אויסגעדריקט צו איינע פון זיינע מענטשן "איך - א בעל בחירה קען נישט העלפן, אבער עס וועט ארויסקומען פון מיר אן אייניקל וואס וועט יא קענען העלפן א בעל בחירה". ר' שמואל האט דאס מסביר געווען און געזאגט, צו דען האט דער בעש"ט נישט געקענט העלפן א בעל בחירה? - זיכער האט ער געקענט! נאר די טייטש איז, אז דער בעש"ט פלעגט

ארויסנעמען דער מענטש פון זיין נידריגן מצב און אים אויפהייבן, דאס איז אבער נאכנישט דער שלימות, וויבאלד דער עיקר איז אז דער מענטש זאל מתקן זיין אין די פלאץ אוואו ער געפינט זיך. דער רבי איז דער וואס העלפט א בעל בחירה אים לאזנדיג מיט זיין בחירה און דארטן אים העלפן. נאך וואס דער בעש"ט איז נסתלק געווארן איז דער תלמיד געגאנגען זוכן דער אייניקל און ער איז ארומגעפארן צו די אייניקלעך פון בעש"ט, ביז ער איז אנגעקומען צום רבי'ן און ער האט געהערט ווי דער רבי זאגט 'בעל בחירה', 'בעל בחירה', דאן האט ער פארשטאנען אז אים האט דער בעש"ט געמיינט...

ביים רבי'ן זעט מען אז ער האט אסאך גערעדט פון דער ענין פון העלפן א בעל בחירה, ר' שמואל פלעגט אסאך ארומרעדן איבער דעם אז א בעל בחירה איז גאר שווער צו העלפן, און אז דער רבי איז אראפגעקומען אויף דער וועלט צו העלפן דווקא דעם בעל בחירה, ר' שמואל האט דאן גאר שטארק גערעדט איבער דעם.

אונטערגעקראכן אונטערן בעט

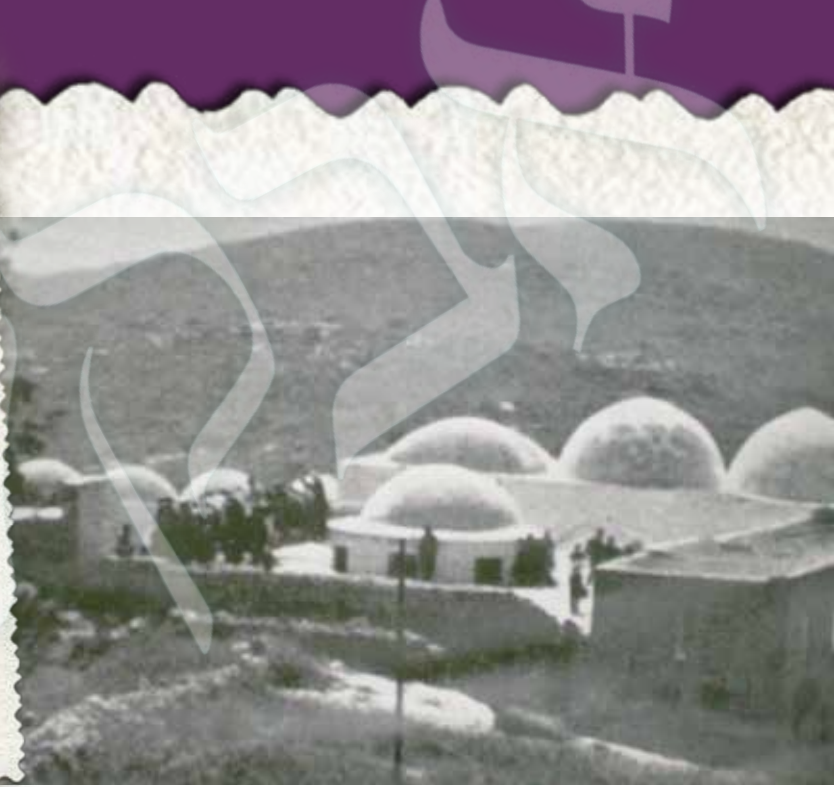
ער איז דאך געווען א דערהויבענער מענטש, ווי אזוי האט זיך יעדער געשפירט באקוועם צוצוגיין און רעדן מיט אים אין עבודת ה'?

וויבאלד זיין שפלות איז געווען גאר געוואלדיג. 'ער האט זיך נישט געהאלטן קליין, נאר דאס איז געווען זיין עצם מציאות, זיין גאנצע מהות!

'בדידי הוהו עובדא' - איך בין אמאל געווען אין זיין צימער אין מירון, פלוצלינג האט זיך מיר פארלוירן א פעקל וואס איך

ר' שמעון ורבינו חד הם. רבי שמואל הורביץ בציון הרשבי במירון (ירחון ברסלב)

תמונה עתיקה של גג ההדלקה במירון

דביקות מיט שמחה

וועלכע נקודה האט ארויסגעשיינט ביי אים די מערסטע?

ר' לוי יצחק פלעגט נאכזאגן פון ר' אברהם ב"ר נחמן אז ער האט זיך אמאל אויסגעדריקט אין אומאן, 'ריקודים מיט התעוררות' זעה איך, אבער 'ריקודים מיט שמחה' דאס זעה איך נישט. איך געדענק אז די אלגעמיינע רושם אויף ברסלב איז געווען - 'די ברסלבער קרעכצן', ביי ר' שמואל ווידער, האט עס אנדערש געארבעט, ביים אים האט די געוואלדיגע שמחה זיינע, געדינט אויף איינמאל מיט זיין געהויבענע דביקות.

איך דערמאן זיך ווי איינמאל האט מיר א ברסלבער חסיד געפרעגט 'האסט שוין געגעבן היינט א קרעכץ צום אייבערשטן'... ערשט נאך וואס איך האב געכאפט א לענגערע שמועס מיט זיין זוהן האט ער מיר גענצליך געביטן מיין בליק אויף דער זאך. ער האט ארומגעשמועסט מיט מיר א לענגערע וויילע איבער דעם נושא, אז ביי זיין פאטער איז גראדע געווען גאר שטארק די נקודה פון "שמחה מיט נקודות טובות" וואס דאס איז אייגנטליך דער עיקר יסוד אינעם רבי'נס זאך. עס פלעגן זיין אזעלכע סארט מענטשן וואס פלעגן קוויטשען ביים דאווענען אין 'שוהל', ער

ער האט זיך אויסגעלייגט ממש אויף דער ערד און איז אריין אונטערן בעט זוכנדיג צו עס געפונט זיך נישט אפשר דארט... ער איז שוין דעמאלטס געווען א עלטערער איד, ער האט דאס געטון מיט אזא סארט נאטורליכקייט, מיט אזא פשטות.

רבי שמעון, דאס איז געווען ביי אים אלס איינס! 'דאש השנה' און 'שבת חנוכה' געדענק איך ווי ער האט ארומגערעדט אויף די תורה "כי מרחמם ינהגם" (ליקו"מ תנ' ס' ז'), ער האט דערמאנט אסאך פון כתבי אר"י, דאס אלס געדענק איך ווען איך האב געהאלטן 'בתחילת התקרבות'. איך פלעג אויך מקבל זיין פון אנדערע פון אונזערע לייט - איך האב געהאט א געשמאק און א חיות זיי צו הערן, אבער וואס איך האב געהערט פון אים איז געווען גאר עפעס אנדערש, דאס איז געווען דער 'מכה בפטיש' פון מיין התקרבות, מיט דעם בין איך געווארן צוגעבינדן צו ברסלב.

האב געדארפט איבערגעבן דארט פאר איינעם, מיר האבן זיך פארגעשטעלט אז מסתמא ליגט עס דארט פארשטעקט ערגעץ אין איינע פון די ווינקאלאך, דערמאן איך זיך ווי אזוי ר' שמואל האט אנגעהויבן מיטצוזוכן מיט אונז, ער האט זיך אויסגעלייגט ממש אויף דער ערד און איז אריין אונטערן בעט זוכנדיג צו עס געפונט זיך נישט אפשר דארט... ער איז שוין דעמאלטס געווען א עלטערער איד, איך בין דאן מורא'דיג נתפעל געווארן צו זען ווי אזוי די זאך איז אים אזוי פשוט: אויב מען דארף זוכן, זוכט מען! ער האט דאס געטון מיט אזא סארט נאטורליכקייט, מיט אזא פשטות.

ר' שמואל פלעגט דאך פארברענגען זיינע טעג און וואכן ביי קברי צדיקים, וועלכע עבודות געדענקט איר פון אים פון מירון?

ער פלעגט מורמלען א גאנצע צייט, זיך מתבודד געווען, געדאווענט, אויך די קביעות'דיגע תפילות האט ער דארט געדאווענט, איך געדענק ווי ער פלעגט זיצן ביי דעם ציון פון רשב"י, ער האט געלערנט און געדאווענט און געקוקט א גאנצן צייט אויפן ציון, עס איז דאך דא אין דעם א ענין פון 'ראיית פני הצדיק'. מען האט געזען ווי ער רעדט דורכאויס די גאנצע צייט צו ר' שמעון און צום רבי'ן.

ר' משה צופלאמט זיך: איי די שיעורים פון ר' שמואל, ווען ער פלעגט רעדן פון רבי'ן פלעגט ער קוקן אויפן ציון (פון רשב"י), ער פלעגט נישט אראפנעמען קיין אויג פונעם ציון, מען האט געזען ווי זיין גאנצע וועזן איז בלויז 'דער רבי מיט

שטארק געפאלן דער געדאנק... אז ער פלעגט דאס אין די קומענדיגע תקופה כסדר איבערזאגן ביי זיינע שיעורים אין ר' שמואל'ס נאמען.

ווי אזוי פלעגט ער אויסנוצן די ליידגע מינוטן, וואס פלעגט ער טוהן דעמאלטס?

ביי שמחות ווי אויך ביי חתונות פון זיין משפחה, געדענק איך, פלעגט ער זיצן פארטיפט אין א תהלימ'ל אדער אין א אנדערע ספר. **ר' נחמן:** דער תהלים איז געווען ביי אים עפעס גאר באליבט, מיין מאמע (די יונגסטע טאכטער פון ר' שמואל) פארציילט אז ער פלעגט יעדן טאג אויסזאגן דעם גאנצן תהלים, און אויב אמאל צוליב געוויסע טירדות פלעגט ער נישט אנגיין האט ער דאס משלים געווען דעם קומענדיגן טאג.

ר' משה: ער איז געווען א 'זאגער', ער פלעגט אלץ מורמלען און מתפלל זיין טראץ וואס געווענטליך דער וואס פארמאגט א טיפע מוח איז אים שווער צו זאגן אסאך, אבער ער האט פארמאגט ביידע...

ר' נחמן: ביז די לעצטע רגע האט ער נישט אויפגעהערט צו שעפשען. מיין מאמע דערציילט, אז אין דעם טאג פון זיין פטירה איז זי געווען מיט אים אליין אין שטוב, דער טאטע איז געווען דעמאלטס אין כולל, און ער האט זיך אנגערופן צו איר אז ער גייט פון דער וועלט... אינגאנצן ערשיטערט האט זי פרובירט צו כאפן זיין זוהן ביים ארבעט, ביז דערווייל זעהט זי אז ער ליגט אין בעט און זיינע ליפן שעפשען א גאנצע צייט. ווען זיין זוהן איז אנגעקומען זאגט אים ר' שמואל 'איך האב שוין נישט כוח', אבער מען האט געזען אז זיינע הייליגע ליפן מורמלען, און אזוי האט ער די גאנצע צייט געהאלטן אין איין זאגן ביז די רגע פון זיין פטירה, ווען מען האט געזאגט מיט אים 'שמע ישראל'.

ר' משה: דער דיבור און די תנועות זיינע, ווען ער פלעגט רעדן פון רבי'ן, מיט אזא דביקות, מיט אזא התקשרות, מען האט געזען ווי אזוי ער רעדט ביז כלות הנפש, געוואלדיג... דער רבי איז געווען איינגעבאקן ביי אים אין הארץ!.

ליקוטי מוהרן בעל פה. רבי אברהם שטרנהארץ

ר' לוי יצחק פלעגט נאכזאגן פון ר' אברהם ב"ר נחמן אז ער האט זיך אמאל אויסגעדריקט אין אומאן, 'ריקודים מיט התעוררות' זעה איך, אבער 'ריקודים מיט שמחה' דאס זעה איך נישט. ביי ר' שמואל ווידער, האט עס אנדערש געארבעט, ביים אים האט די געוואלדיגע שמחה זיינע, געדינט אויף איינמאל מיט זיין געהויבענע דביקות.

פסוק "פתחו לי שערי צדק אבוא במ אודה י-ה", דאס הייסט, דורך 'הודאה' עפענען זיך די 'טויערן'.

ר' לוי יצחק האט זיך שפעטער גאר שטארק מתחבר געווען מיט די 'ווארט', עס איז אים גאר

פלעגט דאס נישט ליידן, ער האט געזאגט אז דאס גרעניצט זיך מיט מרה שחורה.

אין יענע תקופה פלעג איך זיך אפט שרייבן מיט ר' נתן צבי קעניג זצ"ל, האט ער מיר אמאל געשריבן: איך זעה אז עפעס האסטו זיך גענצליך געטוישט, איך האב אנגעהויבן צו רעדן און טראכטן אנדערש, איך האב אנגעהויבן צו רעדן און עוסק זיין אין התחזקות און אין שמחה מערער.

ער פלעגט פארלערנען שיעורים פאר אונזערע לייט וואס זענען געקומען צו פארן קיין מירון?

יא, און ווען ער פלעגט רעדן זענען אלע געזעצן און זיך איינגעהערט. שבת חנוכה אין מירון פלעגט ער ברענגען טשולנט פאר'ן ציבור פון אנ"ש, ער האט געהאט אין דעם אן עבודה, ר' הערשל וואסילסקי דערציילט אז ער פלעגט וויילן ביי אים אויף שבת און ער האט מיטגעהאלטן ווי אזוי ער פלעגט צוגרייטן די פיש לכבוד שב"ק, ער פלעגט ארויסגיין אין הויף אראפרייסן פארשידענע סארטן גראזן און דאס אריינגעלייגט אין טאפ. ער האט געדינט דעם אייבערשטן נישט נאר מיט תורה און תפילה נאר אויך מיט יעדע זאך, ער איז געווען גענצליך דבוק צום באשעפער!

ער פלעגט שטענדיג האבן התבודדות, זיין מהות איז געווען 'התבודדות!' די גאנצע צייט איז ער געווען דבוק צום אייבערשטן מיט א אויסערגעווענליכע דביקות.

עס איז געווען איינמאל שבת חנוכה אין מירון, ר' שמואל האט דאן גערעדט און ר' לוי יצחק איז אויך דארט געווען, שבת חנוכה פלעגט דאך ר' לוי יצחק פארן אין מירון, ר' שמואל האט דאן געזאגט א שטארקע פאסיגע געדאנק; א איד איז מתפלל און בעט זיינע געברויכן פונעם אייבערשטן, נישט אלעמאל באקומט ער זיין ישועה "זמנין דשמע וזימנין דלא שמע" זאגט דאך דער זוהר הקדוש, צומאל זענען פארהאן אויבן מקטרגים וואס זענען מקטרג אויפן מענטש אויב ער איז ראוי, ווען א מענטש קומט אבער און דאנקט דעם אייבערשטן - דאן ווער קען דאס צוריק האלטן, נישטא קיינער וואס קען דאס שטערן, ער דאנקט דאך דעם אייבערשטן, דעמאלטס עפענען זיך די טויערן - ווען אינדערצווישן ווארפט מען אריין די פערזענליכע געברויכן. מען דארף אלץ קומען און דאנקען דעם אייבערשטן און אינדערמיטן אריינזארגן די אייגענע באדערפענישן, דאן זענען די טויערן אפן און די פערזענליכע בקשות ווערן נתקבל. איך האב צוגעשטעלט צו דעם דער

באדיבות מכון משיב לשואל

מדור
מיוחד
לבני חו"ל

איך אוכל לשמוח עם נ'קודות טובות' קטנות כל כך? הר"ר אברהם דוד הורוויץ הי"ו

דאס דינט אים אלץ א געצייג צו ווערן מער נאנט צו השי"ת און אים קענען מער, וואס דאס איז די איינציגסטע און אמת'ע תענוג אויף יענער וועלט.

אוודאי, כל-זמן דער מענטש איז אין די וועלט, מוז ער זיך משתדל זיין מיט אלע כוחות צו מרבה זיין מער און מער מיט מצוות און מעשים טובים, און עובדות ועשיות דקדושה, און בענקען און מתפלל זיין דערויף, אבער דאס איז בכלל נישט קיין סתירה מיט די שמחה און התחזקות מיט יעדע קלייניגקייט וואס דער מענטש כאפט אריין ביז דערווייל, אדרבה - די שמחה וועט אים העלפן מער ארויסקריכן פון די נארישע וועלטליכע בליק, און אים אויסלערנען וואס דער אמת'ער תכלית איז, און ער וועט עווענטועל אריינכאפן נאך און נאך נקודות טובות, און ווערן אן אמת'ער בעל-תשובה גמור אזוי ווי די צדיקים האבן געוואלט מאכן פון אונז!

קיצור הדברים בתרגום חופשי ללשה"ק

שאלה אני קורא על העצה של נקודות טובות ומתקשה להבין איך זה עובד, הרי זה כל כך מעט, ובצד השני ישנו רע כה גדול?

תשובה אנחנו רגילים בדרך כלל להסתכל על כל דבר בעיניים של 'עולם הזה' ולפיהם אכן אם לא השלמתי את השאיפות שלי והגעתי למקום המושלם, קשה לי לשמוח כיון שמה בכלל שווה המעט שיש לי.

אבל בעיניים של 'עולם הבא' כל נקודה היא אוצר עצום כשלעצמו. כל נקודה יש לה משמעות והיא מחברת את האדם לה' יתברך.

אמנם בוודאי אין לנו להסתפק רק במעט, ואנו חייבים להמשיך לכסוף ולהשתוקק לכמה שיותר. אבל דווקא כך, על ידי הדרכים שהצדיקים מגלים לנו, 'שמחה', 'אזמרה', נוכל לזכות לחטוף עוד ועוד טוב, ואפילו לזכות ולהיות 'בעל תשובה גמור', כמו שבאמת הצדיקים רוצים לעשות מאיתנו!

שאלה איינע פון די עיקר עצות אויף שמחה וועלכע ווערט אסאך געברענגט אין רבי'נס ספרים, איז דער ענין פון "אזמרה" - זיך מחזק זיין מיט די "נקודות טובות" - די "קלייניגקייטן" וואס מען איז זוכה אריינצוכאפן אויף דער וועלט. לכאורה איז שווער ווי אזוי קען אט די זאך דערפרייען א מענטש, נאך וואס ער זעהט זיך פול מיט שווערע איבערגייכעזער ברוחניות און בגשמיות, פארוואס זאל אים די "ביסל" נקודות טובות דערפרייען און ארויסנעמען פון זיין עצבות און דערביטערטקייט?

תשובה א מענטש איז געוואוינט צו קוקן אויף יעדע זאך מיט אן עולם-הזה'דיגער בליק, דעריבער זעהט אים אויס אומפאסיג זיך צו פרייען כל-זמן ער שפירט נישט אז ער שוין אנגעקומען גענוג וויפיל ער פארלאנגט פון זיך, אדער וויפיל ער זעהט ביי זיינע חברים. ווייל ער מיינט אז די עיקר שמחה איז ווען מ'איז מער א מוצלח, מער אנגעפולט מיט סיפוק - אויב עס איז בכלל פארהאנען אזא זאך.

אבער דער רבי איז אונז מגלה די אמת'ע שמחה מיט אינגאנצן אן אנדערער בליק, אזוי ווי רבי נתן ז"ל האט זיך אויסגעדרוקט "דער וועלט איז נישט, און מ'קען עס נישט באקומען. יענע וועלט איז יא, און מ'קען עס יא באקומען!". דער עיקר שמחה איז ווען דער מענטש באהעפט זיין מוח צו אן עולם-הבא'דיגן געדאנק, ער טראכט וואס ס'וועט זיין מיט אים אויף יענער וועלט, וואס דארט איז דער עולם האמת, א וועלט וואס בלייבט אויף אייביג, און דארטן ווערט נאר גערעכנט יעדע גוטע נקודה וואס דער מענטש האט זוכה געווען אריינצוכאפן אויף דער וועלט, דאס איז דער עיקר חשיבות, און דאס בלייבט פאר אים אלס אן אייביגער פארמעגן לנצח נצחים, און אלע אנדערע הבלי עולם הזה, ווי: כבוד, געלט, סיפוק, אד"ג, בלייבן פון דעם גארנישט איבער, און אפילו די רוחניות'דיגע פארדינסטן רעכענען זיך נישט לויט וויפיל אן 'אנדערער' מענטש וואלט געמאכט, אדער אפילו לויט וויפיל דער זעלבער מענטש אליין 'וואלט געקענט' מאכן, יעדע 'נקודה טובה' איז פאר זיך אן אוצר,

רבי אברהם ב"ר נחמן ז"ל:

עיזון בתורת הצדיק הוא התבלין להינצל מהתאוות והמידות רעות ולהיטהר מכל הכתמים

לימוד העיון שבתורת הצדיק הוא התבלין
שאמרו חז"ל: בראתי יצר הרע בראתי תורה
תבלין, שהוא לימוד המסוגל להינצל על ידו
מהתאוות והמידות הרעות, ועל דברי תורתו
אמר רבינו ז"ל: אני נהר המטהר מכל הכתמים.

ומאמר רבנו ז"ל אני נחל המטהר וכו' מבאר גם כן מדברי מוהר"ג שסובב העקר על דברי תורתו הקדושה וכו'
בירידת הצדיק הרופא נפשות לזה העולם ברפואות ותחבושות יקרות ונפלאות שלא נתגלו עדיו מעולם, נתחדשים
כנגד זה מחלות ומכאובים חדשים שלא היו עדיו בעולם, ושאינו יכולת לעמוד כלל כנגדם אם לא בסגולות
ורפואות הצדיק שנתחדשו וירדו כנגדם באלה העתים, והבלתי מתרפא בהם, אבדה תקותו חס ושלום.
ולפי כל זה, תבין ותבונני רב ועוצם חויב והכרח הלמוד בתורה שבגסתר שזכינו על ידי רבנו ז"ל, כי חז המה התבלין
המכרחים להיצר הרע שבעת הזאת. שעל זה אמרו חז"ל בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין, והעקר הוא לימוד העיון
שבה, כמבאר מדבריו הקדושים בליקו"א סימן ק"א שזה הוא הלמוד המסוגל להנצל על ידו מהתאוות והמידות הרעות.
(ראב"ן בחדושי רמב"ם לביאור הליקוטים)

04-627-73-13
עמנו וראו כי טוב ה'
ק לטייל בתורתו

לטייל בתורתו

רשת כוללים וחברות ללימוד ליקוטי מוהר"ן בעין פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקו"ה חו"ט שלוחין ה יב)

פרויקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

מגלת הסתר

ימי הפורים תרע"ט:

לוח השנה מצין אִמְנֵם שְׂמֵצוּיִים אֲנִי בְּעֵצוּמָם שֶׁל הַיָּמִים הַשְּׂמֵחִים בְּיוֹתֵר בַּשָּׁנָה, אֲךָ עַל פְּנֵיהֶם שֶׁל יְהוּדֵי קִיבְלִיטֵשׁ לֹא תִמְצָאוּ כֹּל סִמְמָן שֶׁל שְׂמֵחָה. יְמֵי הַפּוּרִים מְשֻׁמְשִׁים וּבָאִים וְלֹא תִכְוֶנָה מִיַּחַד לְקִרְאָתָם. הַהֲכָנָה הַקְּדוּמָה לְשִׁבְשֻׁנִים עָבְרוּ הַקִּיפּוֹ אֶת כָּל הָעִירָה, לְמִן הַכְּנַת מְטַעְמִים לְמִשְׁלֹחַ מְנוֹת וְעַד אֲלֵתוֹר פְּרִיטֵי לְבוּשׁ שׁוֹנִים וּמוֹזָרִים לְתַחֲפוּשׁוֹת מְקוֹרִיּוֹת, נִעְלְמוּ הַשָּׁנָה. וְאֵת מְקוֹמָם תִּפְסוּ אֵימָה וְחֲרָדָה לְוַפְתָּהּ.

שְׂמוּעוֹת מְרַעֲדוֹת לֵב הִסְתוּבְבוּ בְּעִירָה, שְׂמוּעוֹת שֶׁנֶּגְרְמוּ לְכָל שׂוֹמְעֵיהֶם פָּחַד מִשְׂתַּק וּבְעֵתָהּ אֵימָה.

הַשְּׂמוּעוֹת סִפְרוּ עַל כְּנוּפִיּוֹת הַפּוּרְעִים וְשִׁמְסוֹתוֹבְבִים מְעִירָה לְעִירָה בּוֹנִזִים וְחוֹמְסִים מְכַל הַבָּא לֵיד וְאֶף רוֹצְחִים וְטוֹבְחִים בְּאַכְזָרִיּוֹת נוֹרָאָה.

הִיָּה זֶה תְּקוּפָה קְצָרָה אַחֲרֵי תֵם מִלְחַמַּת הָעוֹלָם הֶרְאִישׁוֹנָה, אֲנִדְרָלְמוֹסִיָּה גְדוֹלָה שֶׁרָרָה אֲזִי בְּעוֹלָם בְּכָלֵל וּבְרוֹסִיָּה בְּפָרֵט. אֲנָשִׁים עֲדוֹן לֹא הִתְאֻשְׁשׁוּ מִתּוֹצְאוֹתֶיהָ הַמְּרוֹת שֶׁל הַמְּלַחְמָה הַקְּשָׁה וּבְכָר קִפְצָה עֲלֵיהֶם רִגְזָם שֶׁל כְּנוּפִיּוֹת הַרוֹצְחִים שֶׁעָשׂוּ כְּכֹל הָעוֹלָה עַל רוּחָם לֹלֵא פָּחַד וּמוֹרָא.

שֶׁלְטוֹן מְסֻדָּר לֹא הִיָּה קִיָּם אֲזִי בְּרוֹסִיָּה הַגְּדוֹלָה, וְהַסְּבָה שְׂאִישׁ אֶת רַעְוֵהוּ חַיִּים בְּלַעוּ הַיָּתֵה מִשׁוּם שֶׁחֲסֵרָה הַיָּתֵה מוֹרָאָה שֶׁל מַלְכוּת.

הַצָּאָר שֶׁשָּׁלַט עַד אֲזִי שֶׁלְטוֹן עָרִיץ לֹלֵא מְצָרִים, נִהְרַג יַחַד עִם בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ עַל יְדֵי חֵיל פְּשוּט, לְרִנְחַת תּוֹשְׁבֵיֶהָ הַמְּדַבְּאִים שֶׁל רוֹסִיָּה שֶׁקִּץ בְּשֶׁלְטוֹן הַאֲכַזְרִי, וְשִׂמַּח כִּי בָּא הַקֶּץ עַל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.

כָּלֵם קוּוּ כִּי יָבֹאוּ יָמִים טוֹבִים מֵאַלּוֹ, זְמַנִּים חֲדָשִׁים יִגִּיעוּ וְשִׁלּוּם וְשִׁלּוֹהַ יִשְׁרְרוּ בְּהֵם. הַקֶּץ לְמַלְחָמוֹת, הַקֶּץ לְסָבָל, הַקֶּץ לְרִדְיּוֹת וְהַקֶּץ לְעֵנִי הַמְּחַפֵּיר. כָּלֵם בְּטוֹחִים הִיּוּ כִּי עֲתִיד מְבִטִיחַ מְצַפֶּה לָהֶם, הַכְּלָפְלָה תִשְׁגָּשֵׁג וְהַחַיִּים יִתְנַהֲלוּ עַל מִי מְנוּחוֹת.

הַבְּעִיָּה הַגְּדוֹלָה הַיָּתֵה שֶׁמִּדֵּי הַרְבֵּה אֲנָשִׁים הִחְלִיטוּ, שֶׁדוּקָא הֵם יִהְיוּ אֲלוֹ שְׂיָבִיאוּ אֶת בְּשׂוֹרַת הַתְּקוּנָה לְאַנְוִשׁוֹת, דּוּקָא הֵם בְּדַרְפָּם הַיַּחֲוּדִית יָבִיאוּ אֶשֶׁר לְעוֹלָם. וּמִתּוֹךְ חֲלוּקֵי הַדְּעוֹת הִלְלוּ וּמִתּוֹךְ הַתְּאֻנָּה הַבְּלִתִּי נִשְׁלַטְתָּ שֶׁל 'אַנָּא אִמְלִיךְ', הַתְּאֻרָּגְנוּ לָהֶם קְבוּצוֹת שׁוֹנוֹת אֲשֶׁר בְּרֵאשׁ

כָּל אֶחָד מֵהֶם עָמַד מְנַהִיג עִם שִׁיטָּה שׁוֹנָה וּמִשְׁנָה מְחַבְּרָתָהּ.

קְבוּצוֹת אֲלוֹ נִלְחְמוּ אֲלוֹ בְּאַלּוֹ מִתּוֹךְ מִטְרָה לְכַבֵּשׁ אֶת רֶסֶן הַשְּׁלֵטוֹן. הַבּוֹלְטָת מְכַל הַקְּבוּצוֹת הַיָּתֵה הַקְּבוּצָה שֶׁחֲרָטָה עַל דְּגְלָה אֶת הַ'בּוֹלְשֵׁבִינִים', וְהוּא שְׁוִיּוֹן הַיָּזְכִּיּוֹת בֵּין הַמְּעַמָּדוֹת הַשׁוֹנוֹת בְּעַם, הֵם שֶׁאֲפּוֹ שֶׁכָּל אֲזָרְחֵי הַמְּדִינָה יִהְיוּ שְׁוִים לְחֻלוּטִיו, לֹלֵא כָּל שְׁנוּי בֵּין עֲשִׂירִים לְעֵנִיִּים. וְכִיצַד מְמַשְׁשִׁים חֲלוּם זֶה? הָאֵם עַל יְדֵי תְּמִיכָה בְּאַבְיוֹנִים? לֹא, זֶה לֹא עָלָה בְּדַעְתָּם הַמְּשֻׁבָּשֵׁת. אֵלֵא מָה? פְּתוּרָן גְּאוּנִי! יִקְחוּ אֶת הַפְּסָף מִהָעֲשִׂירִים וְכֹךָ יִהְפְּכוּ כָּלֵם בּוֹן רִגַע

לְשׁוּיִם בֵּין שְׁוִים. הַיֵּשׁ לָכֵם גּוֹ עֲדוֹן נִפְלֵא מִזֶּה? מִמֶּשׁ 'עוֹלָם הַתְּקוּוֹן' בְּהַתְּצַחְשׁוֹתוֹ.

בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יְדוּעַ שְׂאִין הַמִּטְרָה מְקַדְשֵׁת אֶת הָאֲמָצְעִים, אֲפִלּוֹ אִם הַמִּטְרָה תִּהְיֶה נִשְׁגָּבָה וְנִעְלִית עַד מְאֹד, עֲדוֹן אִין זֶה אוֹמֵר שֶׁבְּכַדִּי לְהַגִּיעַ אֵלֶיָּה מִתֵּר לְהַשְׂתַּמֵּשׁ בְּדַרְכִּים בְּלִתֵּי כְּשֵׁרוֹת, וּבְפָרֵט כְּשֶׁהַדְּרָךְ לְמִטְרָה רְצוּפָה פְּשָׁעִים וְעוֹלוֹת מְעוֹרֵר הַדְּבָר תְּמִיחָה עַל עֲצָם הַמִּטְרָה.

גַּם כָּאִן כְּשֶׁנּוֹכְחוּ לְרֵאוֹת, בְּאַלּוֹ דְּרָכִים נְלוֹזוֹת בּוֹחֲרִים חֲדָלִי אֲנֹשׁ אֲלוֹ לְהַשְׁלִיט אֶת דַּעְתָּם וְשִׁיטָּתָם הַמְּהַפְּכִנִית, כְּבָר הַחֲלוּ הַתּוֹשְׁבִים אִט אִט לְקַלֵּט אֵיזֶה 'גּוֹ עֲדוֹן' מִמֵּתִין לָהֶם.

הֵם הַגִּיעוּ בְּאִיּוֹמֵי אֶקְדָּח לְכָל בְּעֲלֵי הָעֶסְקִים וְהַמְּפַעְלִים וְהַפְּקִיעוּ אוֹתָם מְכַל נְכִסֵּיהֶם, וְאִם רַק הִיּוּ מְעִזִּים לְהִבְיַע אֵיזוֹ הַתְּנַגְּדוֹת קִלְיָה אַחַת דָּתָם הַיָּתֵה לְהַמִּית.

גַּם פְּשׁוּטֵי הָעַם לֹא יָצְאוּ נְקִיִּים מִיַּדְהֶם, בְּתַאֲוֹת הַכְּפָעַע וְהַרְצָח שֶׁלָּהֶם פְּשׁוּטוֹ עַל קַהֲלוֹת שְׁלֵמוֹת וְעָשׂוּ בְּהֵם שְׂמוֹת. פּוֹגְרוֹמִים אֲכַזְרִיִּים הִיּוּ

מעשים שבכל יום. וכמו תמיד הסובלים העקריים היו היהודים שפמוכן היו האשמים בכל הספור. בכל מקום שהגיעו דרשו כסף והרבה, ולמי שלא היה בידו כסף בעד פקר נפשו נרצח בו במקום. אחד מהמיתדים מאנשי שלומנו הרב התסיד רבי אלתר טעפליקער מחבר הספרים 'השתפכות הנפש' ו'משיבת נפש' שגרצח בשנה זו בתענית אסתר, לאחר שהפורעים פראו לביתו ונדרשו ממנו כסף, ומאחר שלא היה בידו מעות מצא מיד את מותו במקום, למגנת לב כל משפחתו וידידיו אשר בפו מרות את האבדה היקרה שנקלקה מהם בתור.

נקל לישער את בהלתם של יהודי קיבליטש בשמעם ספורים מסמרי שער אלו. כל אחד דאג למקום מסתור בו יוכל להסתתר מאימת הפורעים או לברח מהעירה הקטנה לערים הגדולות שם לא נשקפה סכנה כה גדולה.

אחד מבני העליה מאנשי שלומנו שדרו בקיבליטש היה רבי אהרן קיבליטשער, יהודי משכמו ומעלה שהשומחה שלו הייתה ממש לשם דבר. הוא יחד עם חתנו הרב התסיד רבי לוי יצחק בנדר שהו בקיבליטש בתים טרופים אלו. רבי אהרן היה עני מרוד וכמעט שלם בחייו על דלותו הקשה.

היה זה בליל שבת קודש כשפראו כנופית הרוצחים לביתו של רבי אהרן בשאגות מקפואות דם: "הב לנו כסף! הב לנו מעותיך! ולא - דמד בראשך!" להמחשת האיום הצמידו את הרוכה סמוך ללבו הטהור של רבי אהרן. פחד מצמית עמד בחלל. נשמתם של בני הבית נעתקה מבהלה. "גענואלד! מהיכן לוקחים מעות כעת? הלא דלים ורשים אנחנו!"

בתו של רבי אהרן שהיתה נשואה לרבי לוי יצחק נגשה בנחישות אל הרוצח שעמד עם הרוכה כלפי רבי אהרן ואחזה בקת הרוכה בכדי למנע ממנו להשלים את הפעולה הנוראה הזו... ומיד נזעק הרוצח השני לעברה: "עזבי אותנו מיד, אם סייד קרים לך!! תכר

תפלי גם את בדינו!". רבי לוי יצחק ששכב עד עכשו בדממה מתחת המטה בשנים נוקשות מפחד, עקב בלב רועד אחר המתרחש, הוא קש פי אינו יכול עוד להבליג, בראותו כי כפסע בינם לבין המנות יצא חיש ממקום מחבואו והכריז לעבר הרוצחים: "הנה! אני אתן לכם כסף! יש בדי מעות!".

רבי לוי יצחק שם פעמיו לעבר התדר הפנימי שם התביא בין דפי אחד הספרים סכום כסף. "אך היכן הוא ספר זה? היכן מנח הוא? ארון מלא ספרים הוא וכיצד יזכר בדיוק את הספר המסכים שבו מנח הכסף? ואם ישמחה יותר מדי יאבדו הרוצחים את סבלנותם ולא יחסו לבצע בהם את זממם.

נשא רבי לוי יצחק תפלה חרישית שקל עליון יהיה בעזרו וימציא לו את הספר הנכון במהרה. ואכן תפלתו התקבלה מיד ועל אף התשכה ששררה במקום מצא מיד את הספר. הוציא סכום מסים והשאיר מעט גם לימים הבאים. הוא נגש אל הרוצחים ומסר להם את כספו. "מהיכן לקחת את הכסף?" נבח אחד מהם וצוה לרבי לוי יצחק להראות להם את המטמון כדי להנכח שאכן מסר להם הכל. רבי לוי יצחק התנה בידו על מגרה כלשהיא, ובראותם את העניות והדלות ששלטו שם בכל פנה אמרו: "אה, אכן עניים מרודים הנכם אז נשאיר אתכם בחיים..."

כלם כאחד נשמו לרנקה אף אף אחד כבר לא היה לצאת מפתח הבית מחשש פקוח נפש.

מה יהיה? פורים מתקרב ואין ברשותנו מגלה כשרה? פקרו את ידיהם בדאגה.

בליל פורים שחל אז במוצאי שבת נאלצו להסתפק בקריאת המגלה מתוך החמש. אך למחרת ביום הפורים קש רבי לוי יצחק פי הוא חיב לעשות מעשה, וחרף הספנה יצא לרחוב השורץ ספנות מכל עבר כדי להביא מגלה כשרה מבית חמיו רבי אהרן קיבליטשער. בדרך נתקל ברוצחים ונצל מהם בנסי נסים.

בשמחה עצומה ברה רבי לוי יצחק את הברכות שלפני קריאת המגלה, המלים "שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה" קבלו משמעות סיה ומרגשת. בהודיה אין קץ קרא את המגלה שלמענה חרף את נפשו. מאשר על הנכות שגפלה בחלקו לקנים מצוה יקרה זו גם בזמן של "להשמיד, להרוג ולאבד".

לימים ששפסר רבי לוי יצחק ספור זה, נמק את המניע למסירות נפשו: הגרי פתוב: "חיב אדם לקרות המגלה" אם פתוב חיב יש במשמע שצריך מסירות נפש לכה...

"מתכון רותח"...

ונראה לימי הפורים הקדושים ימים אשר נזכרים ונעשים להמשיך ללחם עם קלפת המן עמלק ימח שמו.

ובכן כדי שנוכל ללחם עם עמלק צריכים לדעת מה הן מאפייניו ובמה בא להתגבר עלינו ואיך רודף אותנו בבחינת 'דע את האויב'.

לכן צריכים אנו לדעת שאחד מהמכססים של עמלק הוא לקרר אותנו מה'ברע' ומהווארימקייט שצריך להיות לכל אחד ואחד בעת עסקו בעבודת ה' יתברך בעמזו בתפלה בלמדו התורה הקדושה ובקעסו במצות מעשיות.

ולפעמים לא אכפת לו להמן עמלק שגלמד ונתפלל ונקים את המצות ובתנאי שיהיה בקרירות ובשיויון נפש. לא בלב בוער ובנפש פמהה ובגוף מתנועע אלא בחלישות ובקרירות ובעצלות.

וכמו שדרשו חז"ל על הפסוק שנאמר על עמלק אשר קרה בדרך שעשה את עם ישראל קר וקרח לכל עניי עבודת ה' יתברך.

וכבר משלו חז"ל משל על זה, על אמבטי רותחת שלא היה מי שיכול להכנס אליה מחמת חמימותה ורתיחתה ובה כן בליעל אחד וקפץ לתוכה והראה לכלם שאין היא רותחת כמו שנראה באמת. ובמעשה זו קרר את האמבטיה לעיני כלם. וכמו כן משתדל עמלק להראות לנו שאין העבודת ה' יתברך צריכה להיות בחמימות וברתיחה, אלא ברגע ובקרירות וגם אין צריכה להקפיד כל כך על קצו של יו"ד בהלכה רחמנא לצלן. ואפשר לסבל גם כן את העוברים על הדת בשאט נפש חס ושלום, ואין צריכים למחות על פרצות בחומות הדת והקדושה.

וכבר אמר פעם החפץ חיים שלמעלה בשמים אין מודדיו את האנשים כצדיקים, בינונים, ורשעים. אלא חמש מדרגות של יהודים יש: קאכעדיגע אידן (יהודים בוערים) ווארעמע אידן (יהודים חמימים) לעבלעכע אידן (יהודים פושרים) קאלטע אידן (יהודים קרים) פאפרינענע אידן (יהודים קפואים).

ועקר החמימות לעבודת ה' יתברך ולתורתו הקדושה אי אפשר לקבל פי אם מהצדיקים, וכמו שאמר מוהרנ"ת (ע"ז ה"ג) ש'כמו שהמן מתגבר בכל דור על כל אחד מישראל להחלישו ולקררו מעבודתו יתברך, כמו כן שולח ה' יתברך בכל דור צדיק הוא בחינת מרדכי שיש לו פח להאיר ולהלהיב אפלו את הפחות שבפחותים בהארה נפלאה ונעוצומה מאד.

ועל כן ילדים יקרים!

בואו ונחמם עצמנו ונרתיע את לבנו ונלהט את גופנו ב'מים קדושים' אלו ונהיה ערים לכל דבר שבקדושה. אמן!

"קניזש"!

ראיתם אתו פעם?

אנו מניחים שלא!

שמעתם על זה פעם?

לכאורה גם כן לא!

ובכן ה"קניזש" הזה הוא מין מאכל מסוים שהיו אוכלים אותו באוקריינא לפני כמאתים שנה בזמן רבנו ז"ל ומוהרנ"ת.

המאכל הזה היה ממלא בצמוקים וספר ועוד כל מיני שומנים. בקצור כעין קוגל או לביבה מתוקה ושמונונית.

וקבאי לכם לדעת עוד על ה"קניזש" הזה, שחלוק גדול יש בטעם ה"קניזש" אם אוכלים אותו כשהוא חם, או אם אוכלים אותו כשהוא קר. ש'כשה"קניזש" חם וטרי אזי יש לו טעם מיוחד ועדין. אבל כשה"קניזש" מתקרר ואינו טרי כל כך, אזי מאבד הוא את כל טעמו היחודי ועדינותו, וכבר אינו אותו דבר כמו אם היה אוכלו כשהוא חם...

בנדאי מתפלאים אתם ילדים יקרים! איך נשתרעב לכאן צטוט מספר מתכונים אוקראיני עתיק...

את מי זה מענגן מה היו אוכלים לפני מאתים שנה ואיך קראו לקוגל שלקדם. איזה טעם היה לזה כשהוא חם ואיזה טעם היה לזה כשהוא קר...

ובכן הקסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל הוא אשר ספר והמחיש לנו מה זה ה"קניזש" הזה ומה הן טבעיו וטעמיו... ואם תשאלו מה יש לקסיד נלבבכרבי לוי יצחק לדבר מאיזה חתיכת קוגל ישן נושן איך עשאוהו ואיזה טעם היתה לו.

תפתעו לשמע שמוהרנ"ת כבר דבר מה"קניזש" הזה...

לאחר שמוהרנ"ת התקרב לרבנו הקדוש וראה מה זה חסיד נלהב ונלבב, רצה להגדיר החלוק בין חסיד למי שאינו חסיד וכך אמר:

"הדבר דומה ל"קניזש" כשהמאכל טרי וחס אזי הטעם שונה לגמרי אולם אם המאכל אינו טרי אלא הוא קר אזי הטעם כבר לא אותו דבר."

וכונתו היתה שגם אם יהיה לו לאדם הרבה מעלות טובות כל עוד שאינו מקרב לרבנו הקדוש עדין קר הוא ואין לזה טעם כל כך אלא אצל רבנו ז"ל נעשה האדם חם רותח ואז כל המעלות מקבלים טעם מיוחד ועדין כל כך.

כלפי מה דברים אמורים?

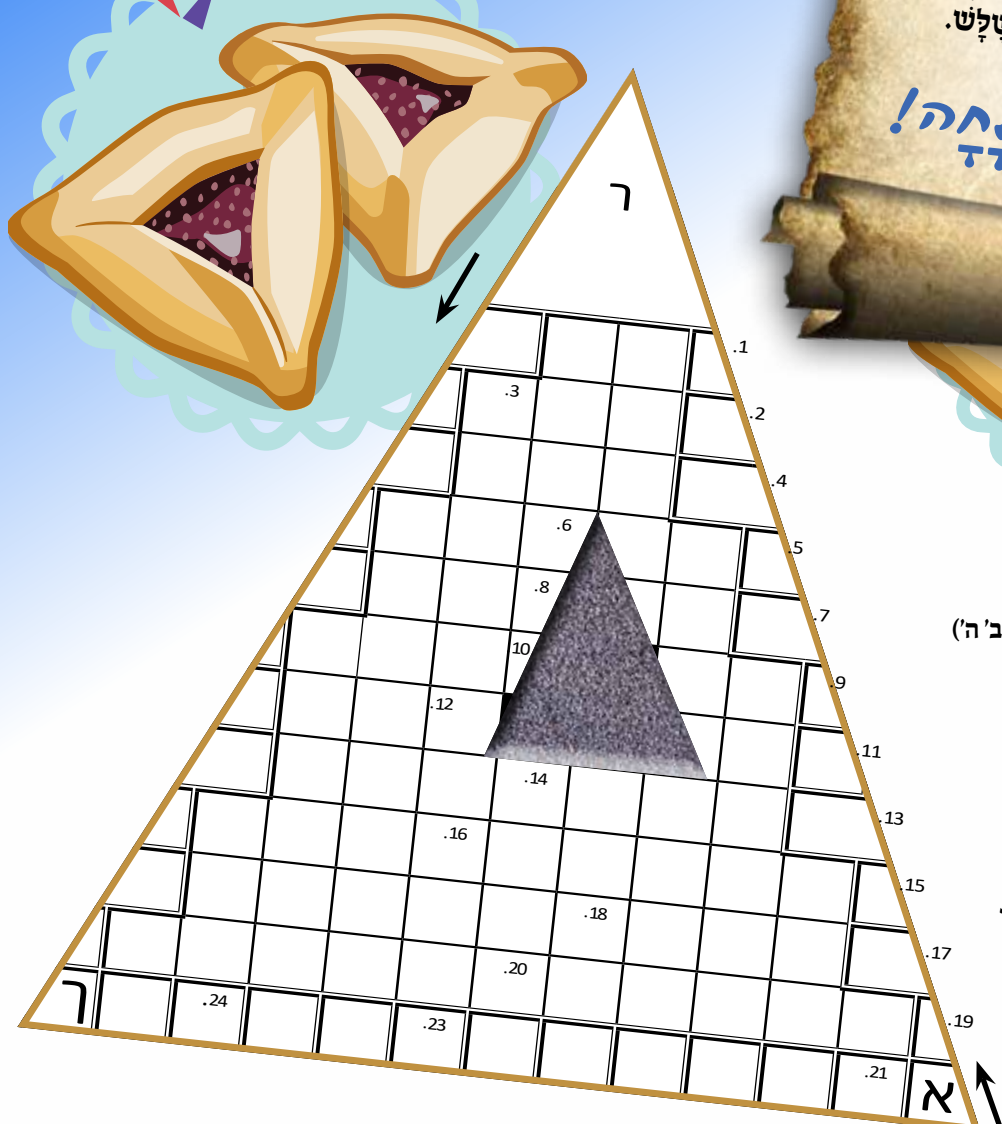
הנה עומדים אנו בעצומם של חדש אדר סמוך

החוט המְשֻׁלָּשׁ

לְכָבוֹד פּוּרִים הַמְשֻׁלָּשׁ הַכְּנוּ לָכֶם תַּשְׁבֵּץ מְשֻׁלָּשׁ.
כְּשֶׁתְּסַיְמוּ לַפְתֹּר אֶת כָּל הַהֶגְדְּרוֹת תִּקְבְּלוּ בְּמִסְגֵּרַת
הַמְדַגְּשֵׁת מְאֹמֵר מְרַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ בְּעֵגוֹן הַמְשֻׁלָּשׁ.
שְׂמַחָה כְּפוּלָה וּמְשֻׁלָּשֵׁת!

בְּהַצְלָחָה!
:-:דד:

שעשועון

הֶגְדְּרוֹת:

1. וַיְתֵן _____ כִּיד הַמֶּלֶךְ (מַגְלַת אֶסְתֵּר)
2. רֵאשֵׁי הַתְּאוּזוֹת הֵם שְׁלֹשָׁה _____ פְּרֵעָה (לִיקו"מ סב' ה')
3. תָּן.
4. מְקוֹם קְבוּרָתוֹ שֶׁל אֶהָרֹן.
5. שְׁלֹשָׁה _____ עֶרְלָה.
6. מְדוּעַ לֹא יֵאמֵר הָאָדָם אֵיזָה קֵאפִיטְלָאָךְ תִּהְיֶים...
וַיְהִי מוֹכֵן אֶצְלוֹ לַעֲת _____ (שִׁיחוֹת הַר"ן רע"א)
7. שֶׁם תִּלְמִידוֹ שֶׁל רַבְּנוּ בְּשֻׁלְשָׁה אוֹתִיּוֹת.
8. מִי שִׁיבַב וַיַּעֲסֵק בְּסַפְרֵיו ... אִז בּוֹדָאֵי יִהְיוּ נְבֻקְעִין
אֶצְלוֹ כָּל _____ קְשִׁיּוֹת לְבָבוֹ (חַיִּי מוהר"ן שְׁמַט')
9. רַק אַתֶּם תַּחֲזִיקוּ עֲצֻמְכֶם ב _____ אִז תִּהְיוּ
אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים (חַיִּי מוהר"ן רִיח')
10. כָּל _____ אַחַר צַעְרוֹ יוֹתֵר מְדֵי הַצַּעַר
נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו. (סֵפֶר הַמְּדוּת ע, לַד')
11. יֵשׁ שְׁלֹשָׁה _____ רַחֲמָנוֹת.
(לִיקו"מ ח"ב ח' ב') [כ"ח]
12. בְּתַחֲלָה הָיוּ כָּל הַהֶתְחַלּוֹת מִפְּסַח וְעַל כֵּן כָּל הַמְּצוּזוֹת הֵם
זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם ו _____ (לִיקו"מ ח"ב ע"ד)
13. וּמִשָּׁה הָיָה נִשְׁמָתוֹ כְּלוּל מְשֻׁלָּשָׁה _____ (לִיקו"מ נח')
14. עֵשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה
ל _____ וְעַד קָטָן. (מַגְלַת אֶסְתֵּר)
15. שְׁלֹשׁ _____ הָיוּ הַלֵּילָה (בְּרֻכּוֹת ג')
16. אָמַר: מַה יֵּשׁ לְהָאָדָם לַעֲשׂוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם ... כִּי אִם
ל _____ וְלִלְמַד וְלִהְתַּפַּלֵּל. (שִׁיחוֹת הַר"ן רפ"ז)
17. עַל יְדֵי מַחֲאֵת כַּף נִמְתָּקִים הַדִּינָיִם כִּי יֵשׁ שְׁלֹשָׁה
הַיּוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ _____ (לִיקו"מ מו')
18. גַּם הוֹכִיחַ אוֹתָנוּ אִז לְזַמֵּר זְמִירוֹת בְּשִׁבְתְּ הַרְבֵּה וְלִבְלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל

_____ (שִׁיחוֹת הַר"ן קָנָה)

19. בְּשֻׁלְשָׁה מוֹעֲדִים בְּשָׁנָה הָיוּ עוֹשִׂים פְּעֻלָּה
זוֹ בְּכַדֵּי לְהַתְּוַעַד עִם רַבְּנוּ.
20. כְּנֹנֵי לְבָרְכָה אַחֲרוֹנָה, אוֹתָהּ מְבָרְכִים
אַחַר אֲכִילַת שְׁלֹשָׁה סוּגֵי מִזוֹן.
21. הַהֶפֶךְ מַעֲתִיד.
22. כְּנֹנֵי לְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: _____ הַקְּדָמוֹנִי.
(עַפ"י רש"י מְשֻׁפְּטִים כ"א יג')
23. שְׁבַר רִשְׁפֵי קִשְׁת (תְּהִלִּים עו')
24. הַמְּנַעַל שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה הָיוּ לוֹ שְׁלֹשָׁה קְצוּזוֹת
(סֵפֶרֵי מַעֲשִׂיּוֹת ט') [בְּהַפּוּר]

את התוצאה הסופית יש לשלח בכתב ברור וקריא עד ראש חודש ניסן בלבד, לפקס המערכת: 077-318-0237 או להקליט את התשובות בקול ברור בטלפון המערכת: 02-539-63-63 בשלוחה 7 בלבד, יש לציון באופן ברור שם וכתבת מגורים וטלפון בין הפותרים נכונה יגרל זכוי של 50 ש"ח ברשת הנגזרת ספרי "אור החיים"!

עקב תקלה טכנית ההגרלה תתקיים בחודש הבא

היו לי כמה וכמה חברים
שהתקשו להבין את החשיבות
שבמסורת של ברסלב, לא ארכו
יותר מכמה חודשים מאז
שלאיונות 'אבקשה' החלו להגיע
לכאן בקביעות, והיום אני
מופתע לשמוע מהם את הדעת
המבוררת. מבלי ששכלל שמו לה,
הלאיונות החלו לתוכס...
מ. לויין צפורה

להודיע... להודיע... שיש נחל נובע מקור חכמה!

ברסלב'ר חסיד יקר ונלבב!
קח חלק ושותפות בלתי פוסקת בגילוי והפצת אורו הנקי של רבינו
הק' ראש כל בני ישראל בעולם

הנח אבן בבניין בית 'אבקשה'

אבן זו, בתוך הבניין הגדול מקנה לך זכויות רבות ועצומות, ובהם:

- גילוי והשארת דעתו הנקייה של 'מרדכי הצדיק' בדור כה חשוך ומבולבל
- החדרת אורו הקדוש של רבינו לליבות אנ"ש ולבני הנעורים הרכים, ללא הטיות.
- חיזוק וחיבור האחדות והאחוה בין כלל אנ"ש.
- הפצת גיליונות מחכימים, מאירים, ומבוררים בעשרות ישובים קרובים ומרוחקים.
- העברה ושמירת המסורת בטהרתה מדור לדור, בבחינת: "התלמידים יעשו תלמידים"

התקשר עוד היום: 053-4112-148

קיימת אפשרות לקבלת חבילת גליונות להפצה בסביבת המגורים